MARY ESSEX

Povești de dragoste la Tanger

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Vasul a plecat cu douăsprezece ore întârziere din Lisabona. Unsprezece pasageri ştiau motivul, dar Tess Carlen, căreia i s-a servit masa în cabină fără să bănuiască nimic, a citit o vreme, apoi a adormit. Când s-a trezit a doua zi dimineaţă, erau deja pe ocean, la distanţă de coastă şi se îndreptau spre sud. Tess privi prin hublou Atlanticul albastru-cenuşiu şi se miră că putea călători atât de confortabil şi de bine la bordul unui vas de marfă. De fapt, mâncarea foarte gustoasă şi serviciile compensau lipsa piscinei şi a altor facilităţi pe care le oferea un vas de linie.

Lui Tess îi plăcea să facă plajă, dar exerciţiile de fitness n-o atrăgeau deloc. O mai deranja piciorul pe care şi-l scosese din ghips doar de opt zile, iar umărul o durea dacă nu se odihnea bine. Dar cu toate acestea se simţea mai bine cu fiecare zi care

trecea si cele câteva săptămâni pe care le va petrece la Tanger o vor restabili complet si se va simţi din nou bine, ca înainte de accident.

Ce minune că mama ei vitregă, Clare, o invitase la Tanger! După un an de tăcere, invitaţia ei sosise pe neaşteptate. La început, îi scrisese când era în spital.

Tess îi răspunsese, spunându-i de accidentul de maşină şi de multele contuzii pe care le suferise, iar după alte câteva zile primise o scrisoare plină de înţelegere de la ea şi o invitaţie să-şi petreacă vacanţa de vară la Tanger sau măcar o lună."Imediat ce te pui pe picioare vino aici, draga mea îţi voi plăti eu biletul de avion. Te rog să mă anunţi când poţi să vii", scria Clare.

Lui Tess nu-i venise să creadă, dar acceptase propunerea după săptămânile de stat în spital, în ghips. îşi va petrece vacanţa tocmai cu Clare! După moartea tatălui ei, cu un an şi jumătate în urmă, nu crezuse că-şi va mai vedea mama vitregă vreodată.

Nu avuseseră niciun schimb dur de cuvinte, dar nici nu se iubiseră. Clare avea treizeci şi şase de ani acum, cu paisprezece ani mai mult decât Tess. Clare nu putea avea o atitudine maternală faţă de ea.

Se căsătorise de două ori; prima dată cu un tânăr imatur care o plictisea, apoi cu James Carlen, mult mai bătrân ca ea şi care nu era nici el bărbatul pe care şi l-ar fi dorit.

Tess se întrebase adesea cât ar fi durat căsătoria asta dacă tatăl ei n-ar fi murit după trei ani de la eveniment. O dată sau de două ori, amintindu-şi zâmbetul lui epuizat şi simţind o pierdere acută, se consolă că măcar o avusese pe Clare până la sfârşit în viaţa lui. Nu va şti niciodată că ea reuşise să vândă deja casa şi cheltuise banii pe continent; nici că Tess fusese nevoită să închirieze o cămăruţă undeva şi să-şi ia o slujbă la o librărie.

Oare o judecase greşit pe Clare? Aşa se părea; tonul scrisorilor ei fusese plin de bune intenţii.

Clare închiriase o casă mică, aşa că lui Tess îi va plăcea Tangerul şi oamenii de acolo. Abia aştepta să ajungă! I se spusese că în locurile acelea trăiesc doar persoane excentrice. Ei bine, vasul intra în penultimul port şi curând avea să coboare la Tanger.

Ca de obicei, a luat micul dejun în cabină, apoi s-a îmbrăcat să iasă. Era prea slabă acum.

Obrajii îi erau supţi şi i se vedeau oasele gâtului, dar avea poftă de mâncare.

Doctorul îi spusese că slăbise din cauza şocului, dar că va face exerciţii şi starea de bine se va instala treptat.

îi plăcea cum arăta acum, foarte slabă, cu un aer spiritualizat, cu părul negru tuns scurt. îşi privi ochii de culoarea alunei. Nu se schimbaseră, nu?

Era ceva ciudat pentru Tess Carlen, cea atât de experimentată, care cunoştea cel mai bine cum să rezolve problemele departamentului de carte în care lucra, să fie nesigură de ea! Chiar avea nevoie de o vacanţă.

Stewardul bătu la uşă si intră cu tava. Ii aducea si un mesaj.

- Căpitanul doreşte să vă vadă, miss. în cabina sa, dacă nu vă deranjează.

- Acum?

- Da, miss.

- Numai pe mine sau şi pe ceilalţi pasageri?

- Numai pe dumneavoastră, aşa cred. A spus că vă aşteaptă o oră. Eu m-aş duce acum, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

- în legătură cu ce?

- Cu femeia care lipseşte. A lipsit încă de la Lisabona. Ştiţi, noi nu suntem vas de pasageri şi nu

avem toate facilităţile unui vas de linie.

- Mă simt foarte ruptă de realitate, am stat prea mult în cabină, dar îi cunosc pe ceilalţi pasageri. Care femeie lipseşte?

- Femeia aceea mică de statură, liniştită, señorita Moreno.

Tess şi-o amintea foarte vag. în jur de treizeci de ani, cu un
chip de şoricel, nu vorbea limba engleză.

- A dispărut la Lisabona? Nu era spaniolă? El încuviinţă.

- Ba da, dar a urcat pe vas la Oporto. Este distanţă mică între Oporto şi Lisabona, aşa că n-a apucat să se familiarizeze cu lumea de la bord. Căpitanul a anunţat poliţia şi am aşteptat destul; poliţia portugheză a promis să ne telegrafieze dacă are noutăţi.

- Şi căpitanul pentru ce vrea să mă vadă?

- Mă gândesc că este mai bine să mergeţi şi să aflaţi singură, miss.

Odată ajunsă pe coridorul îngust cu covor de cauciuc, simţi bătăile motorului. Era un vas mic, nu vor fi probleme. Tess urcă apoi pe punte şi ajunse la cabina căpitanului. Acesta se ridică, venindu-i în

întâmpinare imediat. De fapt, toţi cei de la bord se ofereau s-o ajute, pentru că mai şchiopăta.

Căpitanul era un bărbat cam de cincizeci de ani. în clipa în care intră ea, părea destul de vesel şi destins.

- Vă rog să poftiţi, miss. Luaţi loc. Vă simţiţi bine pe vasul nostru?

-Da, foarte bine, răspunse Tess, am fost atât de răsfăţată, încât cred că voi avea probleme când voi coborî. Stewardul mi-a spus că vreţi să-mi vorbiţi. Este ceva legat de femeia care lipseşte? N-am cunoscut-o mai bine decât ceilalţi.

- Sunt fericit să vă informez că s-a lămurit problema. Am primit un mesaj prin radio de la Lisabona şi am aflat că n-a mai urcat pe vas pentru că, fiind singura spaniolă de la bord, se temea.

- Se temea? repetă Tess.

- N-a mai plecat niciodată de acasă. Ştiţi cum este. A dus o viaţă retrasă la Salamanca şi dintr-o dată s-a văzut nevoită să facă acest drum. A urcat-o cineva pe vas la Oporto, dar când s-a văzut singură aici...

- Este de înţeles. Păcat că niciunul din noi nu vorbeşte spaniola, am fi putut s-o antrenăm în

discuţii. Dar nu trebuia să se ducă la Tanger?

- Ei bine, tocmai acesta este motivul pentru care v-am rugat să veniţi să discutăm, miss Carlen. Această señorita Moreno a fost asistenta unui băieţel, de asta am aşteptat atât de mult la Lisabona. Băiatul este pe jumătate englez, iar ea îl ducea tatălui lui la Tanger, rămânând acolo ca asistentă. Copilul este la bordul vasului.

- Adevărat? Nu l-am văzut.

- L-a ţinut numai în cabină şi l-a lăsat în grija stewardului când a coborât la ţărm. Acest mesaj radio cere ca băiatul să fie dus la Tanger şi predat tatălui său.

- Cred că tatăl îl va aştepta pe ţărm.

- Şi eu am crezut asta, dar este puţin probabil. Este posibil ca omul să nu ştie că fiul lui se află chiar pe acest vas. Miss Carlen, sunteţi singurul nostru pasager care coboară la Tanger; am înţeles că vă duceţi la mama dumneavoastră.

Tess încuviinţă.

- Vreţi să vă ajut cu ceva?

- Vă aşteaptă cineva în port?

- Sper că da.

- V-aş putea da în grijă băiatul, să-l predaţi

tatălui? Dacă n-am fi pierdut atâta timp la Lisabona, nu v-aş fi cerut asta. De obicei, stăm o zi întreagă la Tanger, plecăm la apusul soarelui si asta mi-ar fi lăsat timp de- ajuns să mă ocup eu de caz, dar de data asta plecăm imediat după ce descărcăm nişte bunuri, poate mai puţin de trei ore.

- Vă ajut cu plăcere.

- Vă mulţumesc din suflet, miss. Nu vă vom îngreuna cu copilul în următoarele două zile, dar dacă îl veţi preda tatălui lui mi-aţi face un mare serviciu. Prefer să-l las cu dumneavoastră decât cu vreun agent.

- Mi-ar face plăcere să-l cunosc. Unde este?

- Stewardul îl va aduce. Dar nu vreau să vă creez probleme, miss Carlen. Am vrut doar să mă asigur că băiatul si bagajul lui vor ajunge pe mâini bune.

- Cu plăcere, dar n-ar fi bine să-i telegrafiaţi tatălui?

- Vom încerca, dar Tangerul nu este Londra. Dacă-l putem aduce tată să-l ia de pe vas, ar fi grozav.

- îmi pare rău de acea señorita Moreno, poate că i-a fost foarte teamă să lase copilul asa. Dar de ce se temea? Se vorbeşte spaniola la Tanger, nu?

- Spaniola şi franceza. Nu ştiu ce a fost cu acea

femeie. Din fericire, puştiului nu-i pasă prea mult. Este un copil neobişnuit.

- Cine este spaniol, tata sau mama?

- Mama. Pe puşti îl cheamă Benito Westland. Tatăl lui este Boyd Westland din Cuera. îmi imaginez că acest Cuera este numele cartierului unde locuieşte, în caz că vei fi nevoită să-l duci acasă.

Tess zâmbi.

- Staţi liniştit, căpitane, îl voi duce pe copil la tatăl său. Iar acum, mă duc să-l găsesc.

Căpitanul se ridică din nou, dornic s-o ajute. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă Tess. Nici înainte de accident, când eram o tânără drăguţă, atrăgătoare, nu săreau bărbaţii atât de dornici să mă ajute? Oare accidentul m-a făcut mai atrăgătoare în ochii lor?

Coborî pe punte şi se uită peste balustradă, văzând coasta portugheză ca o linie desenată în creion la orizont şi nişte bărci lungi cu câte opt oameni vâslind la mică distanţă de vapor.

Pescarii se strigau şi-şi făceau semne, dar continuau să vâslească ţinând ritmul, apa sărindu-le pe feţele înnegrite de soare. Aici simţea vara ca un anotimp permanent.

îl găsi pe steward şi-i spuse că ar vrea să-l vadă

pe micuţul Benito. El o convinse să iasă din nou pe punte, să se aşeze pe un şezlong acolo, iar el îi va aduce copilul. Tess se aşeză mulţumită în şezlongul indicat, apoi trase aer în piept. înainte de accident nu fusese genul de fată care să aibă nevoie de protecţie, de grijă.

Doctorul care o îngrijise după accident o asigurase că-şi va reveni complet, chiar dacă nu se va întâmpla foarte repede. îi mai spusese că avusese un noroc teribil să scape doar cu vătămări externe. Era foarte tânără, dar va avea nevoie de cel puţin două luni să-şi revină după ce-i va scoate ghipsul.

Tess era bucuroasă că nu-şi amintea totul despre acel accident. Fusese plecată cu colegii, iar la întoarcere urcase într-una din acele maşini, iar una din colege îi dormise pe umăr. Nici nu realizase că şoferul mergea cu viteză foarte mare. Maşina lovise un copac, iar faptul că erau opt persoane înghesuite în ea îi salvase de accidente mai grave. Dar Tess fusese chiar la uşa care se deschisese. Fusese aruncată la distanţă de maşină.

Când îşi revenise se afla pe un pat de spital, cu contuzii şi cu fracturi. A fost o chestiune de săptămâni, dar i s-a părut o eternitate.

Stătea pe punte cu ochii închişi, dar îi deschise să se uite la copilul care o privea. Avea un chip rotund, cu ochi negri şi tenul măsliniu. Purta o cămaşă veche de blugi şi pantaloni grotesc de scurţi, avea picioare lungi şi subţiri, încălţat în nişte espadrile ieftine. La gâtul fragil purta un medalion.

- Salut, Benito, îi spuse ea. Vorbeşti englezeşte?

- Cum adică dacă vorbesc englezeşte? Normal că vorbesc, replică puştiul.

Ea începu să râdă.

- Aşadar, vorbeşti chiar fluent! Unde ai învăţat?

- De la tata.

- îl cunoşti?

- Sigur. A stat cu noi până am împlinit patru ani.

- Acum ai cinci?

- Aproape şase. A venit vremea să merg la şcoală, a spus bunica. Tata trebuie să mă dea la şcoală.

- Şi mama ta?

- A murit, spuse puştiul grav.

- Când a murit? Câţi ani aveai atunci?

- Aproape patru, apoi tata a plecat.

- înţeleg. Tess îl bătu pe umăr şi-l invită să ia loc aici lângă ea. Povesteşte-mi despre señorita Moreno.

- Carmela? E o proastă.

- Benito! îl dojeni Tess. Eşti băiat mare, cum poţi spune că este o proastă?

- N-a vrut să trăiască la Tiran. Bunica a fost de acord, tatăl Carmelei ne-a suit pe vapor. Carmela a plâns tot drumul, îi era frică de Tanger. Mie nu-mi este.

- Sunt sigură că nu-ţi este. Probabil vei fi foarte fericit alături de tatăl tău.

- Numai cu şcoala n-o să fie bine. Tu mergi tot la Tanger, señorita?

- Da; dacă nu te aşteaptă tatăl tău la vapor, i te voi duce eu la el.

- Ce bine! Crezi c-o să mă vrea tata?

- Sigur că da. Dar nu ştie că vii?

- Nu ştiu, am întrebat, dar nimeni n-a vrut să-mi spună. Eu sunt un fel de pachet, adăugă puştiul cu priviri triste. Carmela zice că sunt .... molestia... cum se spune în engleză?

- Din păcate, nu ştiu, recunoscu Tess. Din tonul lui, ghici că nu era tocmai un compliment. Puştiul era destul de sigur de sine, nu era genul care să inspire milă. Ce fel de om era acest bărbat care-şi lăsase copilul cu o bunică? Mai ales cu una care abia aştepta să scape de el? Vorbeşte-mi de Salamanca, îi

spuse.

El o privi uşor nedumerit.

- Păi... Salamanca este...Salamanca... am trăit acolo până acum.

- Şi nu ţi-a părut rău să te desparţi de prieteni?

- Sigur că mi-a părut. Dar mi-au promis că vor veni cu toţii la Tanger când vor creşte. Apoi puştiul o privi lung şi o întrebă; señorita, îl cunoşti pe tatăl meu?

- Nu n-am fost până acum la Tanger, dar tu te-ai despărţit doar de doi ani de tatăl tău, aşa că o să te recunoască.

Băiatul încuviinţă cu gravitate.

- El este englez. Bunica zicea că este om rău. Englezilor nu le pasă de familiile lor.

- Nu este aşa, îl asigură Tess. Cred că tatăl tău te-a lăsat cu bunica pentru că erai prea mic pe atunci ca să locuieşti cu el. Cum arată tatăl tău?

- Este înalt, cu mult păr. Nu ca al tău, señorita; este roşu-închis şi ochii lui sunt... cred că sunt de culoarea mării.

- Numai atât îţi aminteşti?

- Tata zâmbeşte mereu. Dar pe tine cum te cheamă?

- Tess Carlen.

- Tess, repetă copilul; sună bine.

Tess ar fi vrut să râdă, dar se strădui să n-o facă. Avea în faţă un copil inteligent. Un amestec ciudat, cu aerul său latin şi educaţia dată de un bărbat care i se părea interesant, dar straniu. Un englez căsătorit cu o spaniolă, trăind în Salamanca, iar acum la Tiran. Părea un aventurier.

- Aşadar, tu eşti Benito Westland, zise Tess. Te cheamă şi Boyd?

- Nu, Boyd este englezescul pentru Philip şi mai am un nume, Jose, după bunicul meu. Verii mei se distrează pe seama mea, dar mie nu-mi pasă. Westland este un nume bun!

- Cel mai bun, chiar, sublinie Tess.

După câteva minute puştiul plecă, iar Tess îl urmări cum dispare cu mâinile în buzunare, apoi cum se ridică pe balustrada de pe punte; un alt copil care ar fi făcut asta ar fi speriat-o, dar nu şi Benito.

Din ce familie provenea oare acest copil?

După această discuţie, îl zări de câteva ori. Benito zăbovea lângă camera motoarelor şi departamentul stewarzilor, iar când era prea cald ieşea pe punte doar în şort. Pielea îi era bronzată de parcă şi-ar fi

petrecut toată vara astfel. Tess nu se îndoia că puştiul se va descurca bine la Tanger.

Clare îi făcu o surpriză atât de mare, încât Tess rămase aproape fără suflare pe drumul spre suburbia destul de modernă în care locuia. Clare Carlen nu mai era brunetă, ci o splendidă blondă platinată, atât de atrăgătoare, încât Tess simţi o strângere de inimă.

- O, draga mea, exclamă Clare, arăţi îngrozitor! Ai nevoie de cineva care să te îngrijească şi eu sunt singura care o poate face! N-ai voie să ridici niciun ac! Dar să sperăm că şoferul se va descurca.

- Ai angajat un şofer? întrebă Tess.

-O, nu! Este tot al lui Victor, ca şi maşina. O să-l cunoşti pe Victor în seara asta. A venit cu trei luni în urmă să vadă oraşul şi nu s-a mai dezlipit de aici. Privirea ei şi gestul făcut din sprâncene o lămuriră definitiv asupra relaţiei lor. Draga mea Tess, te vei odihni tot timpul pe care-l vei petrece la Tanger.

în maşină, Clare se uită cam ciudat la micul Benito. Ba chiar strâmbă din nas, auzind ce trebuie să facă.

- Spuneai că trebuia să-l aştepte cineva în port?

Tess încuviinţă.

- Tatăl lui locuieşte la Tiran. Cunoşti locul?

- E la câteva mile distanţă. O să-l trimit când ajungem acasă.

- Trebuie să-l însoţesc, Clare, i-am promis căpitanului.

- Dar ei au agenţi care rezolvă problemele de genul acesta. Copilul este spaniol, draga mea?

- Pe jumătate englez. îl cheamă Westland.

- Benito, completă puştiul privind-o lung pe Clare. îl cunoaşteţi pe tata, señora?

- Am auzit numele acesta, dar atât. Clare se încruntă la Tess. Nu e bine că te-ai vârât în bucluc cu copilul ăsta.

- Nu este nicio problemă, iar Benito îmi este prieten. Nu-i aşa, copile?

- Aşa este, încuviinţă puştiul. Apoi o întrebă: de ce n-a venit tata să mă ia, señora?

- Poate pentru că vasul a ajuns cu câteva ore mai târziu. Dar nu te necăji, o să-l căutăm după ce bem ceaiul.

- Tess, îmi pare bine să te revăd, zise Clare. Ce păcat că a trebuit să treci printr-o experienţă atât de dureroasă! N-am realizat cât de rău a fost până nu te-am zărit coborând de pe vas. Mai ai dureri?

- Foarte mici, dar soarele de aici va rezolva

problema. Clare, nu-mi vine să cred că sunt la Tanger.

- Unora nu le place Tangerul, dar eu îl ador. Oamenii sunt diferiţi de cei de pe continent, chiar şi de englezi. La început mi s-a părut foarte arid şi cu temperatură mare, iar grădinile sunt foarte rare, ca să nu mai vorbesc de felul în care arată casele lor. Dar casa mea are o astfel de grădină mică, iar mobila nu este prea rea. Avem mandarine, curmale şi banane în grădină. Imaginează-ţi!

- Sună ca în paradis. Tess ar fi vrut să treacă mai uşor peste starea de încordare dintre ele. Dar ceva anume, poate părul blond platinat, poate operaţia estetică făcută la nas o făcea să se întrebe dacă o cunoscuse cu adevărat pe Tess. Zâmbetul ei îi era complet necunoscut. Dinţii ei păreau nefiresc de albi. Clare, trebuie să-ţi spun, se decise; eşti o blondă superbă, dar nu mă pot obişnui prea uşor cu noua ta înfăţişare.

Clare zâmbi, încântată.

- Draga mea, aici am fost blondă în permanenţă. De fapt, mi-am schimbat culoarea părului la Paris, cu zece luni în urmă.

- Cred că te-a costat o avere, dar a meritat.

- E adevărat, dar trebuie să admit că datorită ei am fost aşa de curtată de bărbaţi.

- Clare, va trebui să găsesc o maseuză pentru umărul drept. Am prescripţia dată de doctor la mine.

- O să rezolvăm toate problemele tale. Victor ştie să facă masaj şi abia aşteaptă să te cunoască. Uite, am ajuns în cartier. Sunt mulţi copaci pe aici şi în zonă locuiesc mulţi oameni foarte drăguţi; spanioli, francezi, italieni şi se află o colonie de englezi. Numele servitorului meu este Pedro; este pe jumătate maur. Uită-te în jur! Nu este frumos?

Casa părea o cutie mare, văruită, cu găuri în loc de ferestre. Avea un acoperiş plat pe care se putea sta la soare probabil, pentru că se vedeau mai multe umbrele, dar nu vedea că ar fi existat balcoane la dormitoare sau vreo verandă. Văzuţi de aproape, pereţii fuseseră reparaţi de prea multe ori. Da, Clare avusese dreptate; casa era plină de ferigi şi iasomie în ghivece.

Cu toate că nu era vreo casă deosebită, lui Tess îi plăcu în general.

- Ar fi trebuit s-o vezi când a cumpărat-o Victor! spunea Clare. Era plină de crăpături, iar din pereţi curgea cimentul. Am chemat pe cineva să

zugrăvească, să cureţe podelele, iar Pedro s-a ocupat de grădină. Copacii erau destul de bine îngrijiţi, aşa c-a trebuit să planteze şi să îngrijească doar florile. în spatele casei există o scară de fier forjat, care urcă până la acoperiş, dar n-o prea folosim. Am vrut să organizăm un cocteil pe acoperiş, dar era să ne pierdem viaţa din cauza vântului stârnit din senin.

- Aşadar, casa îi aparţine lui Victor. Cine este el?

- Un bărbat, draga mea, zise Clare cu un gest rapid din degete. încântător, bogat, are doar patruzeci şi trei de ani, dar cam greoi. Acum are afaceri în Tanger.

- Mi s-a părut c-ai spus c-a venit aici ca turist.

- Un turist în căutare de investiţii bune; asta este una din casele pe care le-a cumpărat şi recondiţionat. El locuieşte într-un apartament de hotel.

Clare deschise poarta şi strigă:

- Pedro! Gata cu siesta!

Servitorul apăru clipind des, trezit din somn.

- A venit, miss? Bună ziua, miss!

- Nu fi impertinent, spuse Clare. Ia bagajul domnişoarei, du-l în cameră, apoi ai puţin grijă de băieţelul ăsta. Dă-i ceva de mâncare, ca să stea liniştit cât ne bem ceaiul. Ai grijă şi de maşină.

Pedro era un localnic mic de statură, cu pielea ciocolatie, cu un nas lung coroiat şi sprâncene stufoase de sub care ochii clipeau vesel. Avea părul negru, înspicat. Luă valizele şi-i ceru lui Benito să-l urmeze.

Benito nu prea voia să-l însoţească, ci se ţinea aproape de Tess.

Ea îi zâmbi.

- Du-te cu Pedro câteva minute. O să-l găsim pe tatăl tău, îţi promit. Lasă-mi doar câteva minute, să-mi pot bea ceaiul. Bine?

- Bine, răspunse Benito, dar porni cu umerii lăsaţi în urma servitorului, ca un om necăjit.

Pe moment, Tess a fost tentată să-l urce din nou în maşină şi să pornească în căutarea domnului Westland, dar călătoria şi revederea cu Clare, ca şi soarele orbitor al Tangerului o obosiseră. Benito putea să aştepte o jumătate de oră; probabil Pedro îi va vorbi în spaniolă.

O urmă pe Clare într-un salonaş cu pereţii de culoarea turcoazului, cu mobilierul alb, multe perne, covoare roşii şi vase maure aşezate pe mesele joase. Nu era nimic de valoare acolo, dar în general impresia era plăcută.

Clare îşi ridică teatral braţele în aer:

- Ei, ce zici? îţi place? Victor e înnebunit după locul ăsta. M-a lăsat să-l aleg eu.

- Iar el a plătit?

Clare îi evită privirea.

- Natural. Aici, toate casele se închiriază cu mobilă. Stai jos, Tess, şi întinde-ţi piciorul. Nici nu mi-ai spus cum s-a întâmplat.

Nu era mare lucru de spus. Anul în care Clare părăsise Londra trecuse foarte liniştit pentru ea, până la accident. Atât de multe i se întâmplaseră lui Clare, şi nu numai schimbarea aspectului exterior.

- De ce tocmai Tanger? întrebă Tess. De ce ai venit tocmai aici?

Clare turnă ceaiul dintr-un ibric de argint.

- Căutam un loc în care să mă stabilesc o vreme. Aproape că alesesem un loc pe Riviera, dar era îngrozitor de scump şi am ezitat. Ce bine am făcut! îţi pun o bucată întreagă de zahăr?

- Da, mulţumesc Clare. Şi aşa ai ajuns aici, la Tanger?

- Am venit pe iahtul cuiva, cu patru luni în urmă. Era o familie care are afaceri aici; m-au invitat să stau cu ei, aşa că am acceptat. într-o noapte, au dat

o petrecere la care l-am cunoscut pe Victor şi restul îl ştii. Am rămas aici.

- Pentru el?

Clare vru să zâmbească, dar lăsă ochii în jos.

- Da, aşa cred. M-a cerut de soţie.

Clare oftă.

- Bărbaţii sunt greu de intuit. Nu există unul fără defecte. I-am spus că nu mă pot mărita decât după ce termin doliul de un an; este vorba de decenţă, de fapt. A aceptat, dar acum a început să se agite.

- Au trecut paisprezece luni, zise Tess încet.

- Da, şi el ştie asta. Am fost foarte deschisă, spunându-i totul despre tatăl tău şi despre tine. I-am spus cât de apropiate eram, cât de mult înseamnă pentru mine să te am aici, pentru a mă hotărî. De aceea ţi-am scris prima scrisoare, invitându-te să-ţi petreci aici vacanţa.

- Aşa să fie, Clare? Sau n-ai sentimente destul de puternice pentru acest bărbat şi cauţi pretexte? Nu poţi renunţa la ce-ţi oferă el, de fapt?

- Draga mea, ce minte complicată ai! zise Clare râzând. Ţin mult la Victor, dar nu sunt pregătită să mă recăsătoresc. Apropo, n-am spus nimănui despre prima mea căsnicie; n-a fost necesar să spun. Şi apoi,

divorţul este un lucru destul de urât...

- Ai dreptate...dar n-aveai nevoie de prezenţa mea aici ca să iei o hotărâre în privinţa lui Victor. Mai este şi altceva, nu?

Clare lăsă ceaşca pe masă şi-i zâmbi cu tot farmecul ei.

- Draga mea, de fapt, tu nu trebuie să-ţi faci probleme de niciun fel. Vreau să te odihneşti, să fii fericită, să-ţi meargă bine. Vreau să-ţi ofer tot ce pot, ca să compensez lipsa de prietenie din trecut.

- îţi sunt recunoscătoare că m-ai invitat, că mi-ai plătit biletul, dar acum când sunt aici, înţeleg că mai sunt şi alte motive pentru care m-ai invitat. N-am fost prea apropiate nici măcar la moartea tatei, Clare.

- O, Tess, mai ai ceva împotriva mea? Pentru că am vândut casa şi am cheltuit banii? Era a mea şi eu n-am o carieră ca tine...

- Erai îndreptăţită la acei bani, dar...te rog, Clare, să nu ne prefacem. Tess simţi dintr-o dată că mâinile şi vocea încep să-i tremure, amintindu-i că nu-şi revenise după acel accident. Dacă n-aş fi fost aşa de deprimată după accident şi n-aş fi avut nevoie de o schimbare de aer, poate că aş fi pus la îndoială invitaţia ta, dar aşa...Te-aş ruga totuşi să fii foarte

deschisă cu mine, Clare. Acum, spune-mi ce pot face pentru tine.

- Draga mea, zise Clare puţin mai înţepat, mă uimeşti. Am uitat felul tău mult prea personal de a vedea lucrurile. O să vorbim mai târziu despre asta.

- Aş fi preferat s-o facem acum.

- Nu este prea uşor s-o facem. Clare se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Fără a o privi, îi spuse:bine, dacă preferi să fiu foarte directă. Nu vreau să mă mărit cu Victor Mears încă, pentru că a apărut altcineva, un spaniol numit Ramon Guevara, de aceeaşi vârstă. Nu este la fel de bogat ca Victor, dar este mult mai atrăgător. îl doresc din tot sufletul.

Tess lăsă jos ceaşca.

- Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el?

- Cam aşa.

- Şi el?

- Nu ştiu ce gândeşte el. Nu stă prea mult pe aici şi l-am cunoscut de când am venit, dar n-am ajuns apropiaţi. Se pare că n-am ştiut să mi-l apropii prea mult. Este vina mea.

- De ce?

- îmi este greu să-ţi explic, Tess. Ştii că eşti puţin cam închistată în gândire.

- Nu cred că este aşa, numai că nu te înţeleg. Te aştepţi să te ajut în vreun fel cu bărbatul acesta?

Clare se întoarse spre ea.

- Mă poţi ajuta, draga mea. Ramon este un tip mai special. Şi apoi, ştie de Victor. Nu cred că-l consideră o ameninţare, ci doar că nu vrea să se implice. Tess, te rog să nu mă judeci. Citesc pe chipul tău că eşti gata s-o faci.

- Nu te judec, Clare. De fapt, pot să refuz să mă implic, dacă este ceva care nu-mi convine. Pot să plec acasă.

- Nu spune asta, o opri Clare. Mi-am făcut probleme dacă să te implic sau nu, dar am ajuns la concluzia că nu-ţi fac vreun rău. N-am nevoie decât de prezenţa ta aici, Tess. Aş vrea să mă scapi de Victor cât se poate, ca să fiu liberă să mă văd cu Ramon cât de des. Victor cunoaşte Tangerul, te va duce în diverse locuri, îţi va prezenta elementele locale caracteristice. Aş vrea să-l rogi să-ţi devină ghid şi să-ţi arate tot ce trebuie văzut.

- Iar tu te ocupi de Ramon, continuă Tess. Nu vrei să-l pierzi pe Victor până nu eşti sigură de spaniol, nu?

- Dacă vrei să vorbim cinstit, cam aşa este.

- Mă simt umilită.

Clare veni spre ea, întinzându-i mâinile.

- Nu considera că este aşa. Eu ştiu mai bine că lucrurile sunt mai complicate. Când Victor a început să facă presiuni să mă mărit cu el, m-am gândit că ar fi o idee grozavă să te aduc aici să mă ajuţi. Câştigi o vacanţă minunată, care nu te costă nimic, în schimb mă ajuţi să mă văd mai des cu Ramon. Este o mică înţelegere între noi, din care avem amândouă de câştigat. Dar când scrisoarea mea a ajuns la tine, erai în spital. Realizezi cred că am fost disperată. Pasul următor a fost să-ţi ofer această vacanţă în care să te refaci. între timp, problema mea a devenit tot mai acută. Acum înţelegi?

Tess încuviinţă.

- Mă tem că nu-mi place înţelegerea noastră.

- Tess, eşti în convalescenţă încă, aşa că stai câteva zile şi relaxează-te, fără să te gândeşti la nimic.

- Mă duc cu Benito la Tiran.

- Vino să-ţi vezi camera mai întâi. M-am gândit la tine când am mobilat-o.

Probabil că atunci îi venise Clarei ideea de a o aduce la Tanger şi de a o folosi. Urcând treptele în

spatele celeilalte femei, Tess se întrebă de ce se simţea stresată şi deprimată de faptul că fosta ei mamă vitregă voia să prindă în mreje un alt bărbat. La ce se aşteptase, de fapt? Cei trei ani în care tatăl ei fusese căsătorit cu Clare, ar fi trebuit s-o pregătească pentru ce era mai rău. Clare nu avusese sentimente profunde pentru niciun bărbat din viaţa ei.

îi plăcea să fie măritată, să aibă propria ei casă, dar mai mult îi plăcea "Clubul femeilor"... sau oare clubul fusese paravanul perfect pentru altceva?

Tess începu să suspecteze că ştia prea puţine despre Clare. Trebuia oricum să se gândească mai mult la propunerea ei; îşi dori să nu fie atât de îngrijorată în privinţa micului Benito.

Clare o conduse într-un dormitor decorat în culori pale; un pat mare în mijloc, mobilă în culori deschise, un fotoliu confortabil, covoare bej. Una din valizele ei fusese aşezată pe un scaun aşteptând să fie deschisă, iar Clare spuse:

- Sunt sigură că abia aştepţi să te schimbi în ceva răcoros. Te rog, lasă-mă să trimit copilul cu şoferul.

- Nu, mă duc chiar acum să rezolv problema. Clare...

- Poftim, draga mea?

- Nu cred că pot rămâne să te ajut, în condiţiile în care vrei
tu.

- Nu? Atunci rămâi în condiţiile tale, Tess, spuse Clare foarte generoasă. Este nevoie aici de tine. Văzând cum arăţi acum, nu te pot lăsa să pleci. Relaxează-te puţin. Nimeni nu-ţi va cere nimic, fii sigură de asta. Clare deschise uşile dulapului. Ai loc destul pentru toate rochiile tale.

Tess se simţea dezamăgită, îi era cald.

- Pot să iau maşina? Mă întorc foarte repede, sper.

- Sigur că da. Nu trebuie să te grăbeşti, Yusef te va duce la adresa indicată şi te va aştepta acolo. Nu te grăbi; aş merge şi eu cu tine, dar...

- Nu este nevoie. Te superi dacă te rog să-l chemi pe Benito?

Copilul veni repede.

- Mergem la tata?

- Da. Ai băut ceai?

- Nu, limonadă şi am mâncat prăjituri. Ieşi înaintea ei din casă, urcă pe bancheta din spate a maşinii şi-i făcu loc.

- Sunt atât de fericit! Crezi că-l vom găsi pe tata?

- Sigur că da. Apoi îi spuse şoferului; mergem într-un loc numit Cuera.

Când maşina porni, Clare le făcu semne de încurajare. Tess se relaxă pe bancheta din spate, simţind brusc o stare de epuizare; fusese cea mai lungă zi de la accident. O durea capul, era dezamăgită şi se temea că lucrurile nu erau aşa cum şi-ar fi dorit. încercă să şi-o alunge pe Clare şi problema ei din minte, măcar pentru câteva ore.

Se va gândi mâine la propunerea ei.

Maşina străbătuse cartierul lui Clare, unde păsările de curte erau la fel de numerase ca şi copiii, şi ajunseră pe un bulevard. După o vreme, în faţa lor apăru o vale la capătul căreia se vedea marea şi cartierul Tiran ridicat într-un golf.

- Adresa este Cuera, i se adresă Tess şoferului. Ştiţi unde este?

Yusef i se adresă cu politeţe, dar fără a întoarce capul spre
ea.

- Cuera este o piaţă, doamnă. Mai ştiţi altceva?

- îl caut pe domnul Boyd Westland.

Omul încuviinţă. Când ajunseră la Cuera opri maşina. în mijlocul pieţei se afla o fântână

înconjurată de case ascunse de palmieri şi curmali, de portocali. Mai văzu câteva magazine mici, o cafenea şi un oficiu poştal unde se afla un singur om. Spre acesta se îndreptă Yusef. Omul făcu un gest cu mâna spre o casă mică, ce avea o verandă în faţă. Yusef reveni la maşină, mai merse câteva zeci de metri şi opri în faţa unei case care se numea Las Perlas. Tess coborî şi-l luă pe Benito de mână.

- Am ajuns, băiete. Să sperăm că tatăl tău este acasă.

- Crezi că ar putea fi plecat?

- Nu ştiu, să vedem. O să te poţi juca de-a v-aţi ascunselea aici, este destul spaţiu, spuse Tess. Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă.

Trecură câteva minute până se deschise uşa. Se priviră în ochi, ea şi bărbatul cel înalt. Avea un chip plăcut, cu părul bogat dar disciplinat, roşu cu fire negre şi ochi verzi care o scrutau curioşi.

Purta un tricou şi blugi vechi, decoloraţi.

- Tată! strigă Benito şi se aruncă în braţele bărbatului.

Tess ignoră figura domnului Westland, care ilustra o consternare totală.

- Bună ziua, îi spuse. Sunt Tess Carlen. Am fost pe

acelaşi vapor cu Benito şi... ei bine, este o poveste lungă. Arătaţi surprins, deci presupun că n-aţi primit telegrama?

El păru să revină la realitate.

- Am fost plecat toată ziua, de fapt, abia am sosit. Vă rog, intraţi.

Nu era chiar o invitaţie plină de căldură, dar un bărbat care se uita speriat la propriul copil pe care nu-l văzuse de doi ani... era bine că nu-i închisese uşa în nas.

Intrară într-un hol mic, unde se afla un mic stand plin cu ziare şi un cuier pe care era atârnată o panama veche. El deschise o uşă şi pătrunseră într-o încăpere care mirosea a ceară, unde se afla multă mobilă de culoare neagră. O încăpere întunecată, dar plăcută într-un fel.

Omul depărtă copilul de el şi-l privi:

- Ei bine, ai crescut mult. Ce cauţi aici?

Tess îi spuse:

- Unde să se ducă, dacă nu la tatăl lui? Nu l-aţi primit prea călduros. Murea de nerăbdare să ajungă aici, era sigur că totul va merge ca pe roate după ce vă va întâlni. Dar după cum văd...

- Staţi puţin, miss, o opri omul calm, studiind-o,

observându-i umerii firavi. După cum arătaţi, cred c-ar fi bine să nu vă ambalaţi prea tare şi să luaţi loc. Nu-mi plac femeile care leşină, mai ales în casa mea. Aşteptă ca Tess să se aşeze pe un scaun, apoi se uită la copil: mă uimeşti, Benito. Du-te şi vezi casa până discut cu miss Carlen. Urcă la etaj mai întâi.

- Nu-ţi place să stau aici? se precipită copilul. Sunt cuminte, tată, dar Carmela este o proastă.

- Ar fi mai bine să-ţi asculţi tatăl, Benito, interveni Tess. Du-te şi vizitează casa, dar nu atinge nimic.

Benito oftă din tot sufletul şi ieşi, iar Tess ridică privirea spre bărbatul din faţa ei.

- Cine este Carmela?

- A avut grijă de Benito la Salamanca şi a mers cu el pe vapor până la Oporto. De acolo a părăsit vasul, lăsând copilul singur. Căpitanul m-a rugat să-l aduc la Tanger. V-au telegrafiat de pe vas. N-aţi fost aici?

- Am fost doar noaptea, dar n-am primit nimic. Sunt luat prin surprindere şi nici nu cred că pot păstra copilul aici.

- Nu? spuse Tess cu ochii mari.

De ce nu?

- Din cauza acestei case, nu este adecvată creşterii unui copil. Miss Carlen, ştiu că nu este

problema dumitale, o să aranjez ceva. Mulţumesc că mi l-ai adus aici.

- Nu aveţi vreo servitoare care să aibă grijă de el?

- Am o servitoare, dar ca să ţii un copil chiar şi câteva zile, îţi trebuie mai mult.

- Dar el crede că va locui cu dumneata de acum.

- Imposibil! exclamă omul. Va trebui să se întoarcă la Salamanca. Bănuiesc că bunica lui va avea grijă de el dacă va fi bine plătită.

- Cum poţi vorbi astfel, domnule, despre propriul dumitale copil? îl interpelă Tess. Are nevoie de dumneata, nu vezi? Este un copil sensibil şi inteligent. Cum poţi să-i faci asta, domnule Westland?

- Nu vrei să mă laşi să fac ce consider că trebuie făcut? Lucrez greu şi lipsesc nopţile de acasă. Dacă venea cu femeia aceea, Carmela, puteam să-l ţin aici o vreme, dar aşa, este mai bine pentru el să se ducă imediat înapoi. Cu câteva minute în urmă eram liber.

- Nu erai liber, domnule Westland, altcineva îndeplinea obligaţiile dumitale. Dar, te rog, nu-l lăsa pe copil să vadă cât de mult îţi pasă de el.

Omul ezită o clipă, apoi o întrebă:

- Ai probleme, miss?

Tess zâmbi.

- întrebarea dumitale sună cel puţin ciudat în acest context, n-ai destule probleme?

- Le pot rezolva. Dumneata, miss, ţi le poţi rezolva singură?

- Eu n-am probleme.

- Ai fost bolnavă?

- Da.

- Stai în Tanger?

- Da.

- Nu vrei să-mi spui mai mult?

Ea îl privi.

- De ce aş face-o, domnule Westland? Eşti un străin şi nici nu-mi place impresia pe care mi-ai făcut-o. Te rog... mă simt obosită, aş putea pleca?

El o luă de braţ.

- Aşteaptă puţin, să bem un pahar împreună, şi nu-mi mai pune întrebări.

Simţindu-se istovită, Tess nu mai avu putere să se împotrivească. Se aşeză, simţind o oboseală acută, mai ales a picioarelor. Luă paharul oferit de el şi sorbi din ceva ce avea un gust vag de whisky, dar era mai amar.

- Te voi duce eu la hotel, spuse Westland. La care

stai?

- Locuiesc la nişte prieteni.

-Atunci, nu-i lăsa să te scoată prea mult la distracţii, nu pari prea sănătoasă.

Tess nu vru să-i explice. Ar fi vrut să ajungă cât mai repede înapoi, la Clare; nu avea chef să se afle în această încăpere cu acest bărbat, care nu ştia nimic despre ea şi nici nu trebuia să ştie. Nu părea un om care îşi iubeşte semenii, ci unul autoritar şi plin de sine, care voia să-i transmită că este un bărbat puternic, care ştie ce face. Era prea rece şi insensibil pentru ca ea să-l placă. Dar cum ajunsese să se însoare cu o spaniolă?

- Locuieşti permanent aici? îl întrebă ea.

- Poate, câţiva ani.

- Nu ţi se pare mai interesantă Spania sau Anglia?

- Am venit aici pentru că am vrut, miss Carlen. Scuză-mă, poate sunt cam dur, dar n-am mai avut prilejul să întâlnesc tinere ca dumneata. Am treizeci şi trei de ani, miss, şi am cunoscut destule femei până acum. Mi-am cam pierdut interesul, trebuie să recunosc. Dar dumneata eşti la începutul vieţii şi într-o zi poate vei găsi bărbatul care se va oferi să aibă grijă de tine.

- Trebuie să se întâmple aşa?

- Citesc ceva în privirea dumitale, miss, care-mi spune că ai avut de suferit de curând. Se va găsi un bărbat care să vrea să te consoleze.

- Cât eşti de atotcunoscător, domnule Westland. Mulţumesc pentru băutură, acum chiar trebuie să plec. Dacă trimiţi copilul înapoi la Salamanca, fă-o cu grijă, să nu simtă că nu-l iubeşti. Are mare nevoie de dragoste şi de înţelegere.

- Adevărat? Atunci, acesta ar putea fi motivul pentru care să-l trimit înapoi. Vrei să te asigur încă o dată că va fi bine îngrijit acolo?

- Nu, sunt sigură că aşa va fi. Aş vrea să cred că-l vei iubi, dar poate îţi cer prea mult.

- Ai venit cu o maşină, miss? Ea încuviinţă.

- Este dincolo de grădina dumitale. Apoi, Tess făcu o pauză; scuză-mă, domnule, dar ai văzut-o vreodată?

El zâmbi.

- Am închiriat casa, dar grădina nu m-a interesat.

- De ce se numeşte Casa Perlelor?

- Proprietarul este un tip foarte sentimental. A numit-o aşa când soţia i-a născut primul copil. Perlele erau soţia şi copilul, desigur. Perle nepreţuite, după

cum mi-a spus, cu răsuflarea lui care duhnea a usturoi.

- Deşi se vede că-l dispreţuieşti, cred că este un om aşa cum mi-ar plăcea să fie şi alţii. Iar Benito este mai mult topaz decât perlă, dar....

- Nu -mi plac astfel de comparaţii, miss. Dar pari cam anemică. Ai grijă de dumneata.

Tess vru să se întoarcă şi să plece spre maşină, dar tocul pantofului i se prinse într-una din cutiile cu jucării ale lui Benito, pe care şoferul le lăsase pe pragul casei şi fu nevoită să se agaţe de cămaşa lui Westland ca să nu cadă. Păli brusc. El o prinse de ambele braţe.

- Dumnezeule, spuse el, chiar eşti bolnavă.

- Nu, acum mă simt bine. Respiră adânc, se forţă să-i zâmbească. Din anumite motive nu-i putea spune mai mult, nu-i putea explica nimic, mai ales despre teama de o nouă fractură după ce i se scosese ghipsul.

El se încruntă, apoi o luă după umeri cu grijă şi o conduse la maşină, aşezând-o cu atenţie pe bancheta din spate, apoi o salută înclinând din cap.

Ea îi răspunse la fel şi maşina porni spre strada principală din Tiran.

Şi acum gata, se terminase totul, îşi spuse Tess, cu toate că simţea o senzaţie de gol inexplicabil în suflet.

Ciudat bărbat tatăl lui Benito. Şi misterios. Lucra foarte mult, dar la ce anume, nu-i spusese. A ce arăta; artist, agent, scriitor? Nu, niciuna din acestea. Părea mulţumit să trăiască în acea casă îngrijită, în loc să se întoarcă în Anglia după moartea soţiei sale. Dar ce fac de obicei englezii la Tanger?

îşi aminti chipul lui când îi spusese că Benito îl consideră cel mai bun om din lume. O privise vădit nemulţumit, cu cinism, şi-i răspunsese:

- Ei, pentru asta trebuie să-l trimit înapoi, la bunică-sa. I se păru dintr-o dată important de ştiut. De ce spusese asta? Şi de ce un bărbat, care se arătase atât de receptiv faţă de o necunoscută, era atât de puţin receptiv faţă de propriul său fiu?

Tess zâmbi amar. Dacă ar fi fost cea care era de obicei, i-ar fi dat câteva răspunsuri usturătoare acestui Boyd Westland!

Când ajunse în faţa casei lui Clare, atmosfera i se păru calmă şi sigură. Totuşi, ezită înainte de a intra. Din verandă zări un bărbat solid, care străbătea încăperea cu paşi mari. Urcă repede scara care

ducea direct la camera ei pentru a-l evita.

în cameră, Clare îi pusese garoafe roşii într-un vas de lut şi fructiera era plină cu banane, mandarine, curmale şi struguri, culese recent.

Rochiile îi erau aranjate cu grijă în dulap, iar valiza dispăruse.

Tess nu putu să nu se gândească la asemănarea dintre ea şi Benito. Amândoi veniseră plini de speranţă la Tanger aşteptând să fie primiţi cu afecţiune, dacă nu chiar cu dragoste, şi fuseseră dezamăgiţi.

Dezbrăcă rochia cu care fusese îmbrăcată pe drum; se simţea obosită, avea nevoie de baie şi de un somn bun.

Mâine va fi capabilă să înfrunte viaţa.

Capitolul 2

Victor Mears era un bărbat înfloritor, care dădea impresia că iubeşte cam mult toate lucrurile materiale. îi plăcea să mănânce bine, să savureze vinul, nu-şi bea niciodată cafeaua fără lichior şi nu se ridica de la masă fără să fumeze o ţigară de foi. Era expansiv şi zâmbea mereu, iar figura lui, care fusese cândva atrăgătoare, arăta acum mici depozite de grăsime. Avea ochi albaştri care păreau încastraţi în nişte buzunare de grăsime, un nas drept, gura cu

buzele bine conturate. Părul pieptănat spre spate fusese de culoarea nisipului, iar acum începuse să încărunţească.

Tess l-a întâlnit chiar din prima zi a şederii ei la Tanger. Când coborâse la masă, cei doi discutau vesel, ieşind din salonul alb -albastru.

- A, iat-o pe Tess! exclamă Clare vesel.

De ce n-ai coborât să bem ceva împreună? Ţi-l prezint pe Victor. Ea este Tess, fiica defunctului meu soţ.

Victor luă mâna lui Tess şi-i zâmbi.

- Mă bucur să te cunosc. Ia loc, te rog.

Victor îi oferi un scaun.

- {tiu că par fragilă, spuse ea. Dar dacă voi mânca măcar jumătate din ce mi s-a adus, mă voi îngrăşa ca o pisică.

- Foarte bine, pe mine mă sperie femeile foarte slabe. Am auzit că ai trecut prin momente dificile, aşa mi-a spus Clare. Bine că a reuşit să te aducă aici! Te va îngriji aici, iar eu voi fi de ajutor cu tot ce pot.

- Sunteţi foarte amabil, domnule Mears.

- Spune-mi Victor, te rog. Aproape că fac parte din familie.

- Sigur că faci, dragul meu. Vreau să vă înţelegeţi foarte bine, interveni Clare.

- Pentru mine nu va fi greu, spuse Victor.

Tess îi zâmbi aşa cum ar fi vrut Clare.

- Sunteţi englez? îl întrebă.

- Sigur că este, răspunse Clare în locul lui.

El o privi cu atenţie peste masă.

- E o întrebare bună. Sunt englez, Clare? Sunt englez? Nu foarte, dacă sunt sincer. M-am născut în Anglia, Tess, dar atât. Am făcut şcoala în Franţa şi am intrat în cercul de afaceri al tatălui meu de tânăr. Am trăit de atunci în Italia, Spania, Grecia şi Israel. Cred că sunt cosmopolit.

- Sună interesant.

- Chiar este interesant până la patruzeci de ani. După aceea, începi să te întrebi dacă cei care au o familie sunt mai câştigaţi. Doresc să mă aşez, cum se spune.

- îţi doresc noroc.

El îi mulţumi şi -şi dedică atenţia consomeului şi restului de feluri de mâncare expuse pe masă. Tess întâlni privirea lui Clare; ceva din ochii ei verzi o atenţiona. Clare avea ceva din acea văduvă neagră care-şi etalează nurii la început pentru a-şi devora mai apoi partenerul. Acest individ, Mears, nu era soţul ideal pentru ea, dar era îndrăgostit nebuneşte,

şi asta se vedea cu ochiul liber. Tess avea o anumită doză de înţelegere pentru orice îndrăgostit, chiar şi pentru acest individ, căruia în plăcea excesul de colonie.

Cu o zi în urmă, Tess fusese prea obosită de călătorie ca să mai reflecteze la propunerea lui Clare, dar dimineaţa se gândise mai bine. Clare nu-l iubea pe acest Mears, era evident, dar ducea o viaţă îmbelşugată, la un standard destul de ridicat, cu servitori şi grădinar. Rochiile ei costau foarte mult, la fel intervenţiile chirurgicale. Dacă trăise tot aşa în ultimul an, Clare nu mai avea bani în bancă din vânzarea casei.

în timp ce li se servea salata de crabi, Clare întrebă:

- Victor, cunoşti o maseuză bună? Tess trebuie să continue tratamentul pentru umărul cu probleme şi i-am spus că tu ştii tot ce se întâmplă aici la Tanger.

- Mă gândeam să mergem la clinica Doria. Au toate serviciile acolo; este cea mai bună clinică de pe coastă. Te duc eu acolo mâine, dacă doreşti.

- Nu vreau să te deranjez atât de mult. Mă pot duce cu un taxi.

- Nici să nu aud! Te duc chiar eu mâine, insistă

Victor.

- Vezi? Ţi-am spus că lui Victor îi place să-i ajute pe cei din jur. Lasă-l să te ducă, Tess.

- O să telefonez după-amiază şi fac o programare, continuă Victor. Ortopezii de acolo sunt în marea lor majoritate francezi. Ai dureri mari la umăr? o întrebă el.

- Nu foarte mari, dar simt că umărul îmi este slăbit.

- {i piciorul?

- Nu pot merge prea mult, devine dureros.

- O să te punem pe picioare cât stai aici, promise Victor. Sunt fericit că te pot ajuta.

{i chiar aşa era; omul era mulţumit să-şi aducă într-un fel contribuţia. Cum putea Clare să fie atât de crudă cu el? Era puţin cam gras, dar asta era normal pentru că-i plăcea să mănânce, dar în rest era un om cu un suflet mare. Iar dacă ea ar fi vrut, ar fi reuşit să-l convingă să-şi schimbe obiceiurile legate de mâncare. Numai că lui Clare nu-i păsa de el.

Victor îi spuse tot ce voia să ştie despre Africa musulmană, arhitectură şi muzică. Deschise aparatul de radio şi-i traduse ce se spunea pe diferite posturi. îi traduse din arabă tot ce o interesa. Când el îşi

termină ţigara de foi, Tess îl plăcea şi-l respecta pe acest bărbat, care o iubea pe Clare. Pe el trebuia să-l ţină ea ocupat, pentru ca mama ei vitregă să se distreze cu acel spaniol. Dar Tess era conştientă că acest om merita sinceritate, iar Clare nu era capabilă de asta.

Spre uimirea ei, Clare a fost foarte înţelegătoare, bună şi calmă tot restul zilei, ba chiar a insistat ca Tess să se ducă devreme la culcare.

Dimineaţa următoare, Tess avu ocazia să facă prima vizită în Tanger, mai precis acea zonă care trebuia traversată pentru a ajunge la clinica Doria, aflată în cealaltă parte a oraşului. Erau mulţi oameni pe străzi, care discutau, beau cafea sau ciocolată, făceau cumpărături. Un şir de măgari încărcaţi cu marfă sau pe spinarea cărora se aflau femei berbere în rochii viu colorate şi pălării de pai, îngreunau circulaţia. Au fost nevoiţi să parcheze la mare distanţă de clinică, dar nu era prea cald şi Victor era un tovarăş plăcut.

- Oraşul ăsta funcţionează permanent, zi şi noapte, îi spuse el. Te voi duce împreună cu Clare la Casbah şi la ruinele romane, la far, la cluburi, sau cazinou, dacă-ţi place. O să te ducem în locuri

diferite, ca să nu te plictiseşti. în seara asta o să cinăm la un prieten, un colonel din armata indiană, care s-a retras aici cu câţiva ani în urmă.

După câteva minute, Tess era prezentată unui chirurg ortoped, care apoi o conduse la doctoriţa Sheila Vernet. Era o femeie în jur de treizeci de ani; avea părul tuns scurt, o faţă frumoasă cu pielea întinsă şi trăsături regulate. Ca mai toţi europenii din aceste locuri, era corcitură; jumătate franţuzoaică, jumătate englezoaică. Oricum, primise educaţie englezească, şi avea un fel foarte candid de a fi.

- Urmează să vii aici trei dimineţi pe săptămână, îi spuse lui Tess. Poţi veni?

- Da, este perfect.

- Bine. {tiu că piciorul s-a vindecat, dar aş vrea să te întinzi aici pe canapea, să verific şi eu. Ai avut fractură de tibia şi fibulă, da?

- Exact.

în clipa aceea bătu cineva la uşă, apoi un bărbat vârî capul pe uşă.

- Sheila, trebuie să discutăm despe pacientul Tashfin. Spunea că-l operăm mâine.

Sheila îl privi cu prietenie.

- Ce-ai făcut azi-noapte? Nu-mi place cum arăţi.

- Am stat acasă.

- Am aici ceva care te-ar putea interesa. Această pacientă s-a salvat de nişte coaste rupte şi alte răni interne amortizând lovitura cu umărul şi piciorul drept.

Când se apropie de pat, el nu se uită la chipul lui Tess. îi pipăi piciorul, apoi exclamă:

- Ce minune cum se sudează osul tânăr!

Dar data viitoare când o să mergi cu viteză mare, poate n-o să mai ai la fel de mult noroc. Apoi ridică privirea spre Sheila, spunându-i; nu iau prânzul aici, Sheila, trebuie să mă duc acasă.

Tess o auzi întrebându-l:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, sunt detalii care m-ar putea solicita cam mult în zilele următoare.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Dacă va fi cazul, o să te anunţ.

Cu acestea, plecă. Tess coborî de pe pat şi ieşi pe hol, unde o aştepta Victor Mears.

- Cunoşti un bărbat numit Westland?

- Doctorul Westland? îl cunosc.

- îţi aminteşti că am adus un copil cu mine de pe vapor? Este fiul lui.

- Adevărat? L-ai cunoscut la Tiran?

- Da, dar n-am ştiut că este doctor.

- Este patolog. Se ocupă de laboratorul clinicii. Victor o privi cu atenţie. Pari afectată.

- Cred că faptul că l-am văzut pe acest bărbat. De fapt, nici nu m-a privit.

Victor se opri.

- Ciudat; este un tip rezervat. Poate că nu te-a salutat pentru că era de faţă logodnica lui, Sheila Vernet.

- Mi se pare un tip ciudat, dar n-aş putea spune din ce motiv.

Dar, într-un fel, ştia. Acest bărbat era un paradox. în clinică arăta aşa cum trebuie să arate un medic; acasă, prefera stilul sportiv. Tess urcă în maşină încă gândindu-se la el.

Fusese afectată că Westland o tratase ca pe cineva complet necunoscut; poate că nici nu voise să lase impresia că o cunoscuse. Tess simţi cum o cuprinde furia împotriva acestui bărbat. Era ca şi cum ar fi învinuit-o că i-l adusese pe Benito!

- O să te duc să bei cafeaua într-un restaurant irlandez, apoi mergem la consulat. Ai nevoie de picioare bune pentru Casbah şi pentru pieţe. Nu este

o idee rea să-ţi faci o idee generală despre Tanger vreo două săptămâni, cât faci tratament, apoi să începi să-l cunoşti pe îndelete. Turiştii nu-şi îngăduie timp destul ca Tangerul să le intre în piele.

Restul dimineţii petrecute cu Victor a fost destul de plăcut; au băut cafea între palmieri şi au fost distraţi de o maimuţică machiată, cu un fes roz.

Când ajunseră acasă, în faţă era parcată o limuzină. Victor începu să râdă.

- Este a lui Ramon Guevara, cred că s-a autoinvitat la masă. Este ca şi alţi bărbaţi atras de Clare, iar ea fiind o femeie foarte plăcută, nu-l dezamăgeşte.

S-ar putea să-ţi placă acest Ramon. Este un bărbat foarte frumos.

Tess începu să se întrebe cum făcuse oare Clare să-l găsească atât de repede pe spaniol si să-l invite la masă? Mai ales când Victor era ocupat cu altceva. Dar când o văzu pe Clare, elegantă, proaspăt coafată si mai ales cum o privea Ramon, realiză imediat că era îndrăgostit de ea, sau că-i plăceau toate blondele.

Era un bărbat înalt, brunet, cu pielea măslinie si deosebit de frumos, cu ochi negri puţin distanţaţi. Era

manierat, dar Tess află că asta se datora faptului că era spaniol, pentru că ei aveau capacitatea de a face o femeie să se simtă extrem de bine în prezenţa lor. Când o privi pe Tess, ea îi simţi privirile foarte intens.

- Aşadar, ea este frumoasa Tess din Anglia, zise el cu multă căldură; abia am aşteptat să te cunosc, señorita. Pot să-ţi urez bun venit la Tanger?

- Mulţumesc, zise Tess, retrăgându-şi mâna din palmele lui mari. Şi eu am auzit de dumneata, tot de la Clare.

- I-am spus că eşti unul din prietenii noştri, îl lămuri Clare. Victor, sper că aţi rezolvat toate problemele?

- Sigur că da. Ieşim undeva la prânz? o întrebă el.

Clare îi zâmbi mieros.

- Te superi dacă mâncăm aici? Deja l-am mobilizat pe Pedro.

- Dacă aşa vrei tu, draga mea... Tess se scuză şi se duse în camera ei, pentru a se schimba într-o rochie înflorată.

Când coborî, cei doi bărbaţi discutau, iar Victor îi oferi si ei gin. Spaniolul o ajută să se aşeze si-i atinse ca din întâmplare umărul gol. Era un bărbat foarte atrăgător, recunoscu Tess. Unul de care te puteai

bucura, dar în care nu puteai avea încredere.

în timpul mesei, Victor îl menţionă pe doctorul Westland.

- îl cunoşti, nu? îl întrebă pe Guevara. Ştiai că are un copil? Tess a venit cu el pe vapor.

Spaniolul ascultă cu interes detaliile.

- Aţi fost acasă la el, señorita? Locuieşte singur, nu?

Ea încuviinţă. După întâlnirea de dimineaţă, ajunsese la concluzia că doctorul Westland nu-şi dorea fiul aproape din cauza doctoriţei Vernet. Poate femeia nu ştia de existenţa lui Benito. Era evident acum că el nu spusese nimănui de sosirea copilului. Tess ar fi vrut să ştie de ce Benito nu era bine primit în casa tatălui său, de ce Westland nu-i spusese doctoriţei despre existenţa fiului său.

- Trebuie să-l revezi? o întrebă Ramon.

- Nu, şi sunt fericită că este aşa. Azi-dimineaţă nici n-a dat semne că m-ar fi recunoscut cumva.

- Pentru asta ar trebui provocat la duel! exclamă Ramon. îl cunosc din vedere pe Westland, dar nu ştiu ce fel de om este.

- Rece, retras, dar bun specialist. Nu-şi iubeşte fiul şi cred că nu şi-a iubit nici nevasta. Cred că o admiră

pe doctoriţa Vernet şi că vor face un cuplu bun.

- {i admiraţia este de-ajuns pentru o căsnicie bună?

- Cred că se şi aseamănă mult.

Ramon ridică din umeri.

- Este ceva ce nu pot înţelege. Există căsătorii aranjate şi în Spania, dar nu se mai practică. Chiar dacă un bărbat a mai fost însurat, mai poate avea sentimente şi pentru a doua soţie.

Clare spuse, cu oarecare amărăciune în glas:

- Consider că oricine, bărbat sau femeie, este mai bun partener după ce prima casătorie s-a terminat nesatisfăcător pentru el sau ea. Nefericirea te face mai înţelegător, mai iertător.

Victor o aprobă, desigur, deşi n-o făcu în vorbe.

Tess era teribil de revoltată. Niciuna din căsniciile lui Tess nu fusese nefericită, iar în cei trei ani cu tatăl ei, Clare avusese parte de prea multă înţelegere.

Privind-o, Clare înţelese la ce se gândea şi spuse:

- Nu vreţi să bem cafeaua afară? Nici briza nu adie astăzi în patio. Era destul de plăcut afară şi conversaţia se desfăşură mult mai bine. Tess era inclusă în discuţie, dar nu vorbi prea mult. Urmărea cu interes piesa de teatru în care erau implicaţi cei

trei şi observă că fosta ei mamă vitregă era o femeie inteligentă şi plăcută.

în privinţa spaniolului, Tess nu era sigură. Mai arunca din când în când câte o privire în direcţia Clarei, dar când o privea pe ea privirea lui avea aceeaşi intensitate.

Amândoi bărbaţii plecară pe la trei şi Clare se întinse ca o pisică leneşă.

- îmi face plăcere să-i am pe amândoi; poţi înţelege asta?

- La tine, da, pot să înţeleg, zise Tess, pentru că te joci cu amândoi.

- Nu este un sport, zise Clare. Am început să nu prea mai am bani.

- Dar asta nu pare să te sperie.

- Nu, sigur că nu, pentru că există Victor. Dar ce părere ai de Ramon?

- Este un tip fascinant, dar nu poţi avea încredere în el. Poate va avea o aventură cu tine, dar nu te va lua de nevastă.

Clare o privi, uşor indignată.

- Ai paria cu mine?

- Nu este un subiect pe care să pariezi.

- în acest caz, mă condamni dacă încerc?

- Nu, dacă eşti îndrăgostită de el. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu cred că-l poţi afecta.

- Ce plină de înţelepciune suntem la doar douăzeci şi doi de ani! exclamă Clare cu sarcasm. Ce altceva ai mai înţeles?

- Că pe Victor l-ai putea răni foarte uşor. Este un bărbat sensibil.

Clare pufni în râs.

- Sensibil? Victor? Este un om afaceri bogat, dar care mai vrea bani. Vrea o nevastă care să arate bine, să ştie să se
îmbrace. Este generos, amabil, dar nu sensibil, draga mea. Ramon este cel sensibil, un artist în ale vieţii. El este proprietarul hotelului Mirzeh de pe coastă şi are un apartament acolo. Cântă la pian, scrie şi pictează. Desigur, este un diletant. Când îl vei descoperi, te vei îndrăgosti de el. Numai că nu trebuie s-o faci, pentru că îmi aparţine.

- O să ţin minte asta.

- Nu fi dezamăgită. Eşti capabilă să-ţi pierzi capul pentru el ca orice femeie, dar alege pe altcineva, el este al meu! Mă tem că nu există pe aici genul tău de bărbat; ăştia de obicei stau pe acasă şi-şi croiesc viitorul.

Era o aluzie neplăcută la tatăl ei, ceea ce pe Tess o făcu să se ridice.

- Am nişte scrisori de scris.Te deranjează dacă plec?

Pe Clare n-o deranja câtuşi de puţin ce spunea Tess. întotdeauna avea aceeaşi atitudine deschisă, plăcută, faţă de ea. Asta înseamna că ajunsese unde voia, se linişti Tess.

Trei dimineţi pe săptămână, Victor o însoţea pe Tess la tratamente, iar seara ieşeau în diverse locuri, în patru; Clare dansa cu Ramon, în timp ce Victor, căruia nu-i plăcea dansul, rămânea să-i ţină companie lui Tess.

în timp ce Victor mergea cu ea la tratamente, Clare era liberă şi profita din plin de această libertate.

Chiar la sfârşitul primei săptămâni de tratament a lui Tess, ea observă o schimbare a relaţiei dintre Clare şi spaniol; flirtul fusese înlocuit de intimitate, de care Victor trebuie să fi fost conştient.

Tess îi spuse că nu era nevoie s-o însoţească la clinica Doria, dar el insistă.

- Te simţi mai bine? o întrebă el.

- Mult mai bine.

- Se vede, zise el zâmbindu-i. Eşti încă slăbită, dar ai început să doreşti să vezi multe din locurile interesante de pe aici. Sunt bucuros că te pot însoţi.

După primele şase şedinţe de terapie, Tess se duse la doctoriţa Vernet.

O privi cu multă curiozitate, întrebându-se care era adevărata relaţie dintre ea şi doctorul Westland. Oare vedeau căsătoria ca pe o legătură sentimentală, minunată, între doi oameni, o legătură care să devină tot mai puternică odată cu trecerea timpului? Discutaseră despre Benito? Era posibil ca Westland să nu-i fi spus nici acum despre copil?

- încă şase şedinţe de tratament, zise doctoriţa. Dacă nu cedează nici acum durerea de spate, vom face cortizon. în Anglia ţi-au făcut cortizon?

- O singură injecţie, care mi-a folosit foarte mult.

- Bine, ne vedem peste o săptămână, spuse doctoriţa.

Din obişnuinţă, îi spuse “au revoir” la plecare. Tess ieşi, dar
pe coridor îl întâlni pe doctorul Westland. Vru să-l evite, dar el spuse:

- Bună dimineaţa, miss Carlen. Mă bucur că te-am mai prins aici, aş vrea să-ţi vorbesc.

- Mă surprinde că mă mai ţii minte, domnule, zise Tess calm.

- Da, se pare că asta merit. Vrei să vii în birou la mine câteva clipe? Westland deschise o uşă şi aproape o forţă să intre. Te rog să iei loc. Nu te ţin mult.

- Pot sta în picioare. Ce vrei să-mi spui, domnule ?

- Să mă scuz, în primul rând. Dar nu m-ai întrebat de Benito.

- N-am ştiut dacă este bine s-o fac aici, dar este adevărat, aş vrea să ştiu ce mai face şi ce hotărâre ai luat.

- Benito este bine; i-am telegrafiat bunicii, dar n-am primit răspuns. Acum, Benito stă cu menajera mea. Dar umărul tău cum merge?

- Nu prea bine, dar am ştiut din Anglia că recuperarea va dura mai mult.

- Poţi lua masa cu mine? o întrebă Westland.

- Nu fără să-mi anunţ prietenii.

- Pe Mears? Este unul dintre acei nemernici bogaţi. Ce relaţie este între voi?

- Este un foarte bun amic al mamei mele vitrege, iar cu mine s-a arătat foarte bun de cum am venit. îmi place Mears.

- Mă rog, zise Westland, cu o grimasă. Ai vrea să vii la masă acasă la mine? Sau este împotriva...

- încerci să devii obraznic, doctore?

El ridică o sprânceană.

- Se poate. îmi cer scuze.

- Nu cred că-ţi pare rău. Pentru ce mă inviţi la masă? Acum câteva zile nici nu m-ai observat...

- {tiu. Nu-ţi pot explica acum, aici. Unde te găsesc la ora douăsprezece?

Tess simţi o curiozitate inexplicabilă; voia să vadă din nou casa, se asigură repede, doar atât.

- Voi fi în cafeneaua de lângă spital.

- Fără prieteni, condiţionă el.

- Foarte bine. Te aşteptai să mă vezi astăzi?

- în acest scop am venit la spital.

- Aşadar, este ceva foarte important?

- Par genul de bărbat care ar duce acasă o tânără pe care abia a cunoscut-o, doar ca să se afle în treabă?

- Bine, doctore Westland, la ora douăsprezece atunci, la cafenea.

Victor se arătă surprins plăcut că ea avea o invitaţie la masă.

- Poate că nu te-a recunoscut, acum câteva zile.

Am auzit că pentru un doctor este mai uşor să recunoască un corp decât un chip. Bieţii de ei! Cu toate astea ne sunt indispensabili, dar n-aş vrea să fiu medic pentru toate diamantele Africii. După plecarea lui, Tess se aranjă puţin, dorindu-şi să se fi putut schimba, dar îşi aminti că lui nu-i plăceau femeile provocatoare.

Cu toate acestea, nu era indiferent; era prea sigur de el.

Inima începu să-i bată tare. Ce voia să discute cu ea? Voia ajutor cu Benito, probabil? Da, asta trebuia să fie. Dar de ce nu apela la doctoriţa Vernet? De ce venise la clinică doar pentru a o întâlni pe ea, Tess Carlen?

La ora fixată, Westland intră în cafenea cu paşi mari.

- Sper că n-am întârziat. Eşti gata să mergem?

Ea se ridică.

- Nu sunt prea convinsă că ar trebui să merg.

El începu să râdă.

- Nu pari chiar aşa de speriată. Oricum, n-am uitat săgeţile pe care mi le-ai aruncat când am uitat să-i fac o primire paternală lui Benito.

- Atunci nu ştiam că eşti medic.

- Profesia mă marchează în vreun fel? Uite, eu simt că ştiu cu ce te ocupi în Anglia, doar privindu-te.

- Adevărat? Spune-mi, atunci!

- Hai să-ţi spun ce nu faci. El îi deschise portiera maşinii şi o ajută să se aşeze pe bancheta din spate. Nu ai nicio legătură cu lumea medicală, eşti prea visătoare. Ai putea lucra în vreun birou, dar nu cred. Cred că te ocupi de muzică, de cărţi, sau de pictură.

- Care dintre acestea?

El începu să râdă.

- Sunt pe aproape? Să vedem.

De artă nu cred, dar poate de cărţi. Aşa este?

- Da, mă ocup de departamentul de carte al unui magazin universal.

- Sincer să fiu, am citit în actele de la clinică.

- Aşadar, nu eşti chiar atotcunoscător!

- Ce părere ai de Tanger? o întrebă el brusc.

Vorbele ei nu părură prea convingătoare, pentru că-i era mai greu decât lui să schimbe subiectele.

- Exotic, torid, nimeni de aici nu este prea normal.

- Ce găseşti anormal la mine?

- Cam toate lucrurile. Mi-ai putea explica de ce m-ai ignorat când eram în cabinetul doctoriţei Vernet?

- Este foarte simplu. Erai pacienta ei şi se

presupune că nu te văzusem înainte. Iar atunci nu vorbisem despre Benito cu nimeni şi aveam multe lucruri în minte. Dar acum vorbeşte-mi despre accidentul pe care l-ai avut.

Tess îi povesti cu detalii. El înclina din cap în răstimpuri. La un moment dat, o întrebă:

- Te înţelegi cu mama ta vitregă?

- Da, de ce nu?

- {i cu prietenii ei?

- Te referi la Victor Mears?

- Mears are prea mulţi bani, dar este inofensiv; mă referem la Ramon Guevara.

- Ramon? îl cunoşti?

- Toată lumea îl cunoaşte pe Ramon, señorita, este una din cele mai cunoscute persoane din Tanger! A încercat vreodată să te vadă între patru ochi?

- Nu, niciodată.

- îmi promiţi ceva?

- Nu ştiu, nu te cunosc aproape deloc.

- Dar suntem englezi amândoi. O să-mi spui dacă Guevara vrea să te vadă între patru ochi?

- Nu ştiu, dar de ce ţi-aş spune?

El zâmbi.

- Promiţi?

- Nu, până nu ştiu despre ce este vorba.

El ridică din umeri.

- Am ajuns. Ce crezi de cartierul în care locuiesc? Cuera a aparţinut unui conte spaniol, care s-a însurat cu o frumoasă maură. Casa lor era unde sunt acum magazinele. Dar asta a fost de mult. Casa mea, care este una din cele mai noi, are doar o sută de ani. Proprietarul meu are optzeci şi nouă de ani.

- Tiranul este fascinant, admise Tess. Mulţi englezi locuiesc aici, nu? îl preferi Tangerului?

- Tu nu?

Ea întoarse repede capul şi-l privi fără a-i răspunde. El opri maşina. Intrară în salonul unde mai fusese şi Westland îi oferi un gin.

- De obicei nu beau în timpul zilei, dar asta este o ocazie.

Eşti prima englezoaică pe care o invit în casa asta.

- Dar nu prima femeie? El ridică din umeri.

- A doua. Sheila Vernet vine aici duminica.

- O, da, zise Tess calm. Mi-a spus cineva că sunteţi mai mult sau mai puţin logodiţi.

- Mai mult sau mai puţin, repetă el. Joci golf?

- Nu.

- O să mâncăm imediat şi după aceea discutăm. Mă duc să-i spun Marthei. Scuză-mă o clipă.

Tess cercetă încăperea în lipsa lui, dar nu se putea hotărî ce simte. Locul nu arăta ca locuinţa unui patolog. Avea chiar şi o notă de romantism, îşi spuse ea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Westland, care revenise.

- Nimic. De ce întrebi?

- Pentru că pari schimbată. Dar de fapt pe chipul unui tânăr se pot citi toate emoţiile, nu?

- Pierzi foarte mult dacă treci prin viaţă încercând să pari ceea ce nu eşti. Nu mă deranjează să fiu tânără şi ignorantă.

- Mă faci să mă simt bătrân şi prea experimentat. Să mâncăm, îi spuse el, arătând spre uşa pe jumătate deschisă.

Marthe, menajera, era o femeie între două vârste, cu tenul măsliniu, surprinsă că doctorul adusese o femeie la masă.

- Marthe mă crede nebun, se confesă el. Când am angajat-o, a adus o tânără foarte frumoasă să mă servească la masă, iar eu am concediat-o imediat.

- Nici acum n-a acceptat indiferenţa ta faţă de sexul opus?

- Dar nu sunt indiferent.

Tess îşi aminti de Sheila Vernet şi spuse repede:

- Nu, sigur că nu, dar n-ai o atitudine romantică faţă de dragoste.

- {i atitudinea ta care este?

- Eu cred că la început dragostea este romantică; atracţia dintre doi oameni, încântarea de a-l descoperi pe celălalt. Simţi vechile lucruri într-un alt fel şi, treptat, totul are mai multă importanţă şi profunzime.

El o privi amuzat.

- Eşti îndrăgostită, miss? Ea nu-i răspunse, îl privi cu detaşare. Dar după o clipă, îl întrebă:

- Benito nu ia masa cu dumneata, domnule Westland?

- Marthe i-a dat să mănânce la bucătărie; aşa a fost obişnuit acasă.

- Este aici în momentul acesta?

- Cred că da; i-am spus Marthei să nu-l anunţe că eşti aici, dar o să-l vezi înainte de plecare.Vrei să bem cafeaua pe terasă?

Tess era fericită să iasă la aer; terasa era diferită

de a Clarei şi oferea o vedere mult mai interesantă. Grădina era cultivată cu flori exotice, plante agăţătoare, şofran şi bougainvillea şi pe alocuri se aflau poteci peste care palmierii îşi desfăceau frunzele. Soarele nu pătrundea pe terasă, fiind oprit de o pergolă.

Westland îşi aprinse o ţigară şi începu s-o studieze.

Tess rezistă examinării, dar spuse:

- La ce te gândeşti? La câtă încredere poţi avea în mine?

- Simt că pot avea încredere, Tess, dar n-aş vrea să te încarc prea mult. Te deranjează dacă-ţi spun Tess?

Ea simţi că-i tremură glasul.

- Nu, dar nu m-aş simţi bine dacă la rândul meu ţi-aş spune Boyd.

- Mă cheamă Philip Boyd Westland. Nu mi se spune niciodată Boyd. Voi fi foarte cinstit cu tine, Tess, iar dacă te vei ridica şi vei pleca, nu te voi acuza în vreun fel. Nu sunt tatăl lui Benito. Ea îl privi nedumerită.

- Dar copilul ţi-a spus tată şi l-ai lăsat!

- Am avut un motiv; motivul există încă. N-am fost

căsătorit niciodată, am fost doar îndrăgostit de mama lui pentru scurtă vreme. Ar fi uşor dacă ţi-aş putea spune totul, dar nu pot. Benito este în realitate nepotul meu, copilul fratelui meu. Dar aici, foarte puţini ştiu că am un frate, şi poate este mai bine aşa.

- De ce-mi spui toate astea?

- Consider că ar trebui să ştie cineva, cineva ca tine, care are oarecare interes faţă de copil şi care nu va rămâne prea mult timp aici. Simţi că ai putea avea încredere în mine?

- Da, de ce nu?

- Văd că nu eşti sigură. De fapt, nici nu te pot învinui, uită ce ţi-am spus.

- Dar nu vreau. Eşti cumva în pericol?

- De unde ţi-a venit ideea asta? Dacă aş fi în primejdie, crezi că te-aş fi atras alături de mine?

- Poate nu chiar în primejdie, dar ai dori să te asiguri că va avea cineva grijă de Benito. Asta încerci să-mi spui? Să-l duc înapoi la bunici, dacă va fi necesar?

- Ceva în genul ăsta, zise el.

- Atunci, eşti în pericol.

- Fată dragă, sunt doar un medic din Tanger şi, fiind bărbat, sunt mai puţin în primejdie decât tine.

Dar uneori se petrec lucruri ciudate şi am vrut să-mi promită cineva că va avea grijă de el până va ajunge la Salamanca.

-Dacă simţi că este în vreo primejdie, l-ai putea trimite de acum.

- Nu m-am hotărât încă. De fapt, nu ştie multă lume că se află aici. Dintr-o dată, Tess simţi că se teme pentru viaţa acestui bărbat.

- Bine, o s-o fac eu. Dacă o s-o încurci într-o noapte pe o alee întunecată, voi avea eu grijă de Benito.

El zâmbi destins.

-îţi mulţumesc, Tess. Eşti o fată de treabă; eşti frumoasă. Ai un chip deschis, luminos, ochii mari, un gât splendid şi o gură care m-ar fi îmbolnăvit cu ani în urmă.

- Dar aici n-ai niciun fel de aventuri? Te-ar ajuta să uiţi acea dragoste...

- Tot nu crezi că am fost îndrăgostit o singură dată? Apoi făcu o pauză, după care o întrebă: mai ai surori?

- Nu.

-Atunci, nu ştii cum este să doreşti acelaşi bărbat cu cineva care-ţi este rudă.

Tess îşi coborî privirea.

- Fratele tău trebuie să fie un bărbat de excepţie.

- Pentru că a fost preferat? Poate că are mai mult sex appeal, dar noi n-am intrat în competiţie. Ei erau deja logodiţi când am apărut eu şi am stat doar o lună la Salamanca, le-am fost martor şi am plecat.

- {i v-aţi cunoscut doar o lună?

- A fost de-ajuns. Nu era genul meu de femeie; cu toate astea...există o vorbă în Spania: iubeşte acolo unde te însori, dar nu te însura cu cel pe care-l iubeşti.

- Adică, mai întâi alegi şi pe urmă te îndrăgosteşti? Nu este posibil.

- Este, dacă ai fost îndrăgostit şi ţi-a trecut. Oricum, nu este o soluţie pentru romantici. O să treci şi tu prin toate astea. Dar aşteaptă să te întorci în Anglia, viaţa nu este atât de brutală acolo.

Câteva minute, niciunul nu mai spuse nimic. Tess se simţea tristă deşi nu putea spune din ce motiv. încerca să şi-l imagineze cunoscând-o pe frumoasa spaniolă care trebuia să-i fie cumnată, îndrăgostindu-se de ea, trecând prin chinurile iadului la nunta fratelui său. Nu şi-l putea imagina pe cinicul Westland îndrăgostit; acum înţelegea de ce voia să se însoare

cu Sheila Vernet.

în cele din urmă, spuse:

- Tot nu mi-ai spus de ce vrei să te anunţ dacă Ramon Guevara vrea să mă vadă singură undeva.

- Nu, şi cred că nici nu-ţi voi spune. Nu vreau decât să nu intri în complicaţii cât stai aici.

- Chiar crezi că ar fi o complicaţie?

- Ramon Guevara, zise el, este un fel de umbră cenuşie a oraşului. Nu poate fi prins niciodată, pentru că nu face el lucrurile murdare, dar le organizează în orice domeniu; politică, trafic cu diverse, orice...

- Adevărat? Nu-mi vine să cred.

- Are legături cu maurii, berberii, hinduşii şi europenii.

Tess îşi muşcă buzele, scutură din cap, dar decise să nu
spună nimic. îl întrebă doar:

- Fratele tău este mai tânăr?

- Cu doi ani.

- Unde este acum?

- Numai Dumnezeu ştie. Brusc, Westland se ridică. Trebuie să mă întorc la clinică. Mă duc să iau nişte acte din cameră şi ţi-l trimit aici pe Benito.

După ce plecă, Tess rămase privind în gol,

gândindu-se că este o prostie să-ţi doreşti să fi cunoscut un bărbat înainte ca acesta să fi iubit altă femeie. Acea scurtă pasiune trebuie să fi fost cam cu şapte ani în urmă. Avea pe atunci douăzeci si sase de ani, iar fratele lui douăzeci şi cinci.

Benito veni în fugă:

- Señorita! Tot timpul l-am întrebat de tata de ce nu mai vii la noi. Mi-a spus că eşti ocupată, ca şi el. Tata munceşte mult, ştii? Poţi să stai cu mine, señorita?

- Nu astăzi, Benito, dar voi veni să te mai văd. îţi place aici?

- E foarte bine, zise puştiul, vesel. Nu merg încă la şcoală, dar Marthe mă învaţă franceza.

- Minunat. Cu cine te joci?

- Este un băiat în casa vecină; e mai mare, dar e un bobo. Ştii ce înseamnă?

- Prost? Nu vorbeşte spaniola?

El ridică din umeri, dezamăgit.

- Doar arabă şi puţin franceză.

- Poate că nu este chiar prost, ci puţin mai ciudat.

- Poate. Dar uite-l şi pe tata. îţi place tata?

- Da, cred că ai noroc.

- Señorita te place, tată, zise Benito.

- Mă bucur, mormăi Westland. Acum, du-te înapoi la Marthe. Ia-ţi rămas-bun de la Tess .

Benito oftă, resemnat.

- Tiran nu mai este un loc aşa de grozav fără tata. Adios, señorita.

în maşină, Tess îi spuse:

- Benito se simte singur. Vorbeşti vreodată cu el?

- E doar un copil. O să uite, când o să crească.

- Eşti rece cu el pentru că-ţi aminteşte de mama lui?

- O, nu, nu m-am mai gândit de mult la ea. Dar îmi aminteşte de fratele meu. Te duc acasă; unde locuieşti mai exact?

- Te rog, lasă-mă la Place de France.

- Mai bine du-te acasă şi odihneşte-te.

- Dacă insişti, ia-o la stânga, pe rue Jeanne d'Arc.

El nu mai spuse nimic până ajunseră acasă la Clare. Apoi opri maşina şi se întoarse spre ea.

- îţi mulţumesc pentru promisiune, Tess. Aş fi vrut să-ţi spun mai multe, dar pari atât de vulnerabilă, încât n-am îndrăznit să te implic mai mult. Cu Benito nu ştiu ce să fac până se întoarce fratele meu.

- Vine fratele tău?

- Aşa mi-a spus, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

- îţi mulţumesc pentru invitaţia la masă, spuse Tess, şi coborî.

Capitolul 3

în seara aceea mergeau la un club de noapte, o anunţă Clare când ajunse acasă. Victor şi Ramon le duceau la restaurantul marocan de pe Rue Sanlucar, unde atât dansatorii cât şi orchestra erau localnici.

- Ce păcat că nu poţi dansa, zise Clare, zâmbindu-i, dar Victor nu prea dansează nici el. îi place compania ta, mi-a spus.

Tess o întrebă pe un ton obişnuit:

- Ce ştii despre Ramon Guevara? Vorbeşte cu tine despre munca lui?

- Draga mea, ce întrebare! Nu ştii că nu trebuie să-l încurajezi pe bărbat să-ţi vorbească de munca lui?

- Unuia normal îi face plăcere.

- Chiar şi unui doctor? întrebă Clare ridicând din sprâncene. Ţi-a vorbit despre munca lui de laborator?

- Doctorii sunt altfel. {i, de fapt, mi-a spus că Ramon nu este un tip ... prea onest, să zicem.

Expresia Clarei se schimbă puţin, dar îşi păstră zâmbetul.

-Sper că Westland nu s-a îndrăgostit de tine.

- Cu siguranţă, nu.

- Atunci, de ce a vorbit împotriva altui bărbat pe care-l cunoşti?

- Numai despre Ramon a vorbit.

- {i tu l-ai crezut?

- Este în Tanger de mai mult timp ca mine.

- Crezi că Victor s-ar fi afişat cu Ramon dacă n-ar fi fost un tip onest?

Tess ridică din umeri.

- Cred că Victor îşi ia informaţiile de la tine. Eu ţi-am spus doar ce a zis doctorul Westland, pentru că ştiu că Ramon ţi se pare un tip atrăgător.

- {tiu despre el mai multe decât Westland al tău, zise Clare, cam tăios de data asta. Westland nu are nici el un renume bun.

- Ce vrei să spui, Clare?

- Westland este un pierde- vară, draga mea. Nu pot să-ţi spun mai mult, dar acesta este adevărul.

- Dacă faci aluzie la doctoriţa Vernet, ştiu totul. Pentru mine nu înseamnă nimic; am venit aici în vacanţă, nu să-mi caut un soţ.

Clare oftă, apoi îi zâmbi.

- Aş fi vrut să le faci pe amândouă, draga mea, dar ştiu că nu eşti genul. Nu mai pleca urechea la tot ce auzi, mai ales dacă este vorba despre Ramon. Un bărbat de succes este invidiat întotdeauna.

Dar Tess nu putea renunţa la subiect.

- Ai mai auzit şi tu comentarii?

- Natural.

Chiar din prima seară când ne-am cunoscut, o creatură geloasă mi-a povestit cum Ramon a pus la cale prădarea unui vas de croazieră. Dar s-a dovedit că a fost o absurditate. Ramon era în Gibraltar la vremea aceea, iar ziarele vremii n-au vorbit despre el.

- Poate altcineva a făcut asta pentru el.

- Nu fi ridicolă, Tess! Este proprietarul celui mai elegant hotel de pe coastă şi cel mai norocos la cazinou. Nu este putred de bogat ca Victor, dar derulează multe afaceri în toate domeniile. Dar locul acesta aşa este; un amestec de rase, de culturi, este un port liber. Pentru numele lui Dumnezeu, Tess, uită prostiile astea. Tess, mă bucur mult că te afli aici şi că ai grijă de Victor, nu vreau să ne certăm; doar suntem bune prietene, nu?

Dacă Tess ar fi putut, i-ar fi răspuns:"nu, nu suntem prietene, ci doar ne facem servicii; eu ţi-l iau pe Victor de pe cap ca să poţi fi cu Ramon, iar tu mie ca să stau în Tanger pentru Philip Westland. Dacă i-ar fi putut da acest răspuns s-ar fi ridicat în ochii Clarei, dar asta ar fi însemnat că a doua zi trebuia să-şi cumpere bilet pentru Londra.

Aşa că-i răspunse:

- Ne putem înţelege, Clare. Eu te-am prevenit doar în privinţa lui Ramon, ca să nu fii decepţionată. Apoi se trezi că o întreabă: parcă spuneai că ai auzit multe despre Westland. Ce ai auzit?

Clare făcu un gest larg.

- Nu este mare lucru. Se spune că trăieşte aici la Tanger pentru că are nevoie de intimitate pentru nişte treburi murdare.

- Asta este tot? exclamă Tess.

Clare făcu o mutriţă nostimă.

- Cum am ajuns să vorbim despre bărbaţi şi treburile lor? Mie nu-mi pasă ce fac, dacă sunt fermecători şi au bani. Hai să petrecem o seară minunată, Tess.

Putem să petrecem o seară grozavă, dar asta nu înseamnă că vom închide ochii la tot ce se întâmplă, se gândi Tess mai târziu, aflată pe bancheta din spate a maşinii lui Ramon, alături de Victor.

Când intrară în restaurant, Clare şi Ramon frumoşi şi eleganţi atraseră atenţia tuturor. Era un restaurant marocan, cu dansatoare cu şalvari transparenţi de mătase şi monede de aur aşezate pe frunte, cu muzicieni care ştiau să cânte la toate instrumentele.

Decorul era foarte elaborat. Era ca de pe vremea lui Harun Ar-Rasid, cu bolte de jur-împrejur, cu mese

strategic poziţionate, unde evreii si egiptenii în costume apusene, elegante, făceau afaceri cu sirieni si mauri.

Restaurantul mirosea a parfumuri scumpe de paciuli, a havane, a mâncăruri condimentate, băuturi, chiar si ceai arăbesc.

Când începu dansul, pe scenă se afla un cvintet sofisticat. Clare dansă cu Ramon, dar după două dansuri, timp în care Tess rămase cu Victor, Ramon îi acordă atenţia sa.

- Când esti foarte tânăr, viaţa trece extrem de repede, señorita. Am observat că nu dansezi deloc si asta este o mare pierdere. Nu vrei nici măcar să încerci să dansezi puţin cu mine? Foarte încet.

Tess scutură din cap.

- Voi încerca acasă mai întâi, dar mulţumesc oricum pentru invitaţie.

- Mergi bine; un vals nu este mai mult decât mersul. Iar dacă te ţin în braţe... Vino, Tess, să încercăm.

- Nu aici, te rog.

- Atunci, pe terasă. Ne scuzi puţin Clare, cara mia?

- Desigur. încearcă, Tess, Ramon va avea grijă de tine. Cu toate acestea, Tess ezita încă. Pe terasă urma să fie mai mult sau mai puţin singură cu

Ramon. Indiferent ce s-ar fi spus despre el, era un bărbat irezistibil, cu foarte mult farmec personal.

Tess îi simţi atingerea pe braţ în clipa în care Ramon se aplecă asupra ei. Chiar dacă, să zicem, nu-l plăceai foarte mult, era imposibil să nu simţi puterea fantastică pe care o exercita.

Tess se ridică şi-l urmă spre terasă cu strângere de inimă. Se simţea dominată de puternica personalitate a lui Ramon Guevara.

Afară, stâlpii terasei erau atinşi de ramurile portocalilor din curtea interioară. Erau frunze închise la culoare, lucioase, groase cu flori galbene pe alocuri.

Muzica se auzea în surdină când Ramon o prinse în braţe şi începu să danseze cu ea, iar Tess se lăsă furată de ritmul ei.

-Acum nu te mai temi? murmură Ramon. De ce n-ai dansat?

-Aş fi vrut s-o fac, dar mă temeam. Nu-ţi imaginezi cât este de bine să dansezi din nou, chiar dacă tu îmi preiei toată greutatea.

-{i este mult mai bine aici decât în interior, unde rişti să fii lovit de vreunul care-a băut prea mult. Eşti foarte uşoară şi dulce, Tess.

Iar tu eşti un afemeiat notoriu, se gândi ea, dar eu

am făcut imprudenţa să ies aici singură cu tine. Ce-o să se întâmple când o să-i spun lui Philip?

-Mulţumesc, spuse ea. Ai fost foarte amabil să încerci să-mi redai încrederea de sine.

- Te rog, nu fi atât de modestă! Eşti frumoasă şi tânără, iar acum ai început să te recuperezi după acel accident regretabil şi devii o companie foarte plăcută. Nu ca exprimare, draga mea, pentru că eşti foarte timidă, dar prezenţa ta nu trece neobservată. Ai o piele extraordinară, querida, părul foarte frumos, iar ochii sunt ca două bijuterii verzi. Ştii că ai un gât superb? Ţi-a mai făcut vreun bărbat acest compliment?

- Nu, spuse ea râzând, şi nici nu cred că este cazul să mi-l spui acum. într-o noapte ca asta, te-aş putea crede.

- Dar trebuie s-o faci! exclamă el. Tu şi Clare sunteţi cele mai senzaţionale femei pe care le-am cunoscut. Ea este matură. Tu eşti delicioasă, eşti ca un căluţ neîmblânzit. De tine sunt cel mai atras. Nu ştiu ce se va întâmpla, dar ştiu că în curând va trebui să mă însor cu una din voi!

- Să ştii că vorbele tale nu sună a compliment, astfel rostite.

- Sunt spuse din inimă, zise Ramon. Desigur, sunt

mai atras de tinereţea şi de inocenţa ta, dar nu mai sunt un puşti. O femeie matură mă poate înţelege.

- Aşa cum ar face-o Clare, zise Tess cu un efort. întotdeauna faci declaraţii partenerelor de dans, Ramon?

- Consideri că a fost chiar o declaraţie?

- Nu, mă simt foarte bine alături de o fată care începe să revină la viaţă sub soarele Tangerului. Tess, aş vrea să dau o petrecere în onoarea ta.

- Nu încă, obiectă ea imediat. Mai fac tratament pentru umăr, vreau să fiu restabilită atunci.

- Foarte bine.

Dacă doreşti să amânăm petrecerea, te rog, lasă-mă să-ţi îndeplinesc o plăcere. Ce-ai vrea să faci, să vezi aici în Tanger?

Se mişcau încă în paşi de dans, iar Ramon n-o apropiase mai mult decât s-ar fi cuvenit, cu toate că ea era teribil de conştientă de mâna lui care-i atingea spatele.

- Am dorinţele obişnuite ale unui turist, din păcate, răspunse ea. Aş vrea să văd siturile romane, palatul Sultanului şi peştera lui Hercule, să intru într-o casă maură.

- Mă dezamăgeşti. Toate acestea sunt posibile, dar eu am vrut să-ţi ofer imposibilul. Gândeşte-te la

asta şi spune-mi mâine. Vei merge cu noi pe plajă, dimineaţă?

- Să mă scald? Ar fi mai bine să cer permisiunea medicului mai întâi.

- A lui Westland?

- Westland este anatomo- patolog. Doctoriţa Vernet se ocupă de cazul meu.

- A, acea doctoriţă, zise el cu un zâmbet. Este ciudat ce face dragostea din viaţa unei femei care a visat să devină chirurg ortoped. Dar poate femeile nu sunt aşa de bune la ortopedie. Eu nu mi-aş lăsa oasele pe mâna unei femei care se întâmplă să fie şi îndrăgostită.

Muzica se terminase, deşi Ramon continua să-i ţină mâna. Tess şi-o retrase cu grijă. Trebuia să se întoarcă în restaurant, dar discuţia devenise prea interesantă.

- O cunoşti pe doctoriţa Vernet? îl întrebă.

- Cred că am discutat cu ea o dată, la club.

- Şi pe Westland?

- Ne cunoaştem din vedere, dar nu suntem apropiaţi. Nu este un tip prea fericit, acest Westland. Ţi-a spus ceva despre el?

- Puţin.

- CopiluL.ciudat, n-am ştiut că a fost căsătorit.

- Este un om mai reţinut.

- Este mai mult de atât. în jurul copilului se află o aură de mister; cu toate astea, am o idee.

Tess îşi dori să nu fi încurajat discuţia despre Philip. O idee despre Westland şi fiul lui?

Ramon ridică din umeri.

- L-aş putea ajuta, dar nu este un tip prea deschis şi cred că nici nu mă place. Este englez şi fără îndoială îi dispreţuieşte pe toţi cei care nu sunt. Un bărbat în situaţia mea îşi face multe cunoştinţe, dar foarte puţini prieteni. Cu toate acestea, de multe ori îi ajut pe cei care-mi cer ajutorul.

Tess îl privi cu interes.

- Dacă ai putea cu adevărat să-l ajuţi, i-aş putea spune. Deşi nu este omul care să accepte favoruri.

- Ai dreptate, señorita, zise Ramon cu regret. Dacă-l mai vezi, spune-i că aş fi foarte fericit să-i fac servicii la un foarte mic semn. El va şti la ce mă refer.

- L-ai mai abordat?

El dădu din cap indiferent.

- Prin poştă şi la telefon, dar nu mi-a răspuns.

- Ce vrei de la el, de fapt?

- Mă uimeşti, pequenia. Este ceva ce nu trebuie discutat nici chiar măcar între noi doi. Transmite-i mesajul meu dacă vrei, dar nu-mi pune întrebări. Dar

să mergem înăuntru, este cam rece pentru tine aici. Clare se va întreba unde suntem.

Şi aşa era; Clare răsuflă uşurată când Ramon se aşeză la masă lângă ea. O privi pe Tess, îi observă orajii îmbujoraţi, dar muzica reîncepu şi se duse să danseze cu Ramon.

Ce era între Philip şi Ramon? Un mic semn... ce putea să însemne asta? Orice. Şi totuşi, erau doi oameni care nu se cunoşteau decât din vedere. Ramon încercase să-i scrie, să-i telefoneze lui Philip, dar... de ce? Iar Philip o întrebase dacă Ramon a vrut s-o întâlnească singură. Ce voia Ramon de la Philip Westland?

Când terminară dansul, Ramon le sugeră să se ducă la Cazinou. Tess le spuse că este obosită, iar Clare fu fericită s-o trimită la culcare însoţită de Victor, care spuse:

- Şi mie mi-a cam ajuns, Clare. O duc pe Tess acasă, apoi mă duc şi eu la hotel.

Când ajunse în faţa casei, Victor îi spuse doar atât:

- Iartă-mă, draga mea, dar nu cred că sunt o companie prea plăcută pentru o tânără de vârsta ta. Noapte bună.

Când se pregăti de culcare, Tess simţi o strângere

de inimă gândindu-se la bietul Victor. Dar era aici la invitaţia Clarei, iar acceptând să rămână după prima zi în care aceasta îi spusese de ce o invitase, conspira împreună cu ea împotriva lui Victor.

Tess se alătură a doua zi grupului care mergea pe plajă. A doua zi după tratament, se duse din nou la doctoriţa Vernet, dar aceasta era plecată din clinică la un caz grav.

- Doctorul Westland are un birou aici? întrebă ea.

- Vine doar la laborator şi foloseşte biroul de acolo, miss. Acum nu este aici.

- Aş putea să-i telefonez de undeva? întrebă Tess.

Asistenta o însoţi la un telefon aflat în biroul dedicat
asistentelor, dar nu plecă de acolo.

- Bună dimineaţa, auzi vocea lui Philip.

- Doctore Westland, spuse Tess, sunt eu, miss Carlen.

- Da, ce pot face pentru tine?

- Mă aflu la clinica Doria. Te deranjez cu ceva de mică importanţă, doctore, pentru că doctoriţa Vernet este plecată.

- Da, aşa este.

- Problema este legată de umărul meu. Aş putea să înot în perioada asta?

- Dumnezeule, de ce mă întrebi pe mine? De asta m-ai sunat?

- Nu.

- Nu-mi poţi explica acum? Mai este cineva în încăpere?

- Da, doctore.

- Vrei să mă vezi?

- Da, doctore.

- Ne putem întâlni în jumătate de oră? Sau să vin să te iau de acasă pe la şase? Sunt foarte ocupat astăzi.

- Nu sunt sigură dacă este bine. Dar oricum, este de preferat aşa.

- Desigur, poţi înota, dar nu exagera.

- Mulţumesc, doctore Westland.

Tess puse receptorul în furcă, apoi îi mulţumi asistentei şi se duse la maşina lui Victor. Pe drumul spre plajă Tess se simţi cam iritată, ştiind că n-ar fi trebuit să-l mai întâlnească pe Westland. Pe plajă, se alătură grupului format din Ramon, Clare şi Victor.

- Am rugat-o pe Tess să se intereseze la clinică dacă poate înota şi dansa. Ştii ce mult înseamnă asta pentru o tânără de vârsta ei.

- Am fost şi eu foarte îngrijorată pentru ea, spuse Clare, care nici nu se gândise măcar la ea. Şi care a

fost verdictul, Tess, draga mea? Ai vorbit cu doctoriţa Vernet, nu?

- Nu, era plecată, am vorbit cu altcineva.

- Cu cine? Cu Westland? întrebă Ramon. Crezi că el poate să dea un astfel de răspuns?

- Nu l-am văzut, am vorbit la telefon, preciză Tess.

- Ai mai văzut acel copil?

O prietenă a Clarei începu să şuşotească. Tess era puţin încurcată.

- Ai spus copil, Ramon? Philip Westland are un copil?

Tess încercă să găsească un alt subiect de discuţie mai
interesant, dar realiză imediat că această manevră ar fi provocat suspiciuni şi mai mari. Strânse din dinţi şi aşteptă.

Ramon le explica fără prea mult interes:

- Westland a fost însurat în Spania şi are acest copil. Am mai auzit că relaţia cu doctoriţa Vernet s-a mai răcit, pentru că n-au mai fost la club săptămâna asta. Oare mademoiselle Vernet n-a primit prea bine vestea despre copilul alteia?

- Orice ar fi, Sheila n-a spus nimic.

Ramon ridică din umeri.

- Tangerul este atât de plin de surprize, că nu mai

miră pe nimeni. Sunt fericit că micuţa noastră Tess poate să înoate. în seara asta o să stăm mult pe plajă şi o să facem ultima baie înainte de cântecul muezinului; asta îmi creează o stare de bine.

Discutară apoi despre obiceiurile musulmane şi viteza cu care le uitau tinerii musulmani. Se spuse chiar că acum se îmbrăcau în haine europene ca să-şi cumpere băutură şi uitau de tarbuş şi de djellaba.

Au pornit mai apoi spre maşini. Ramon a rămas în urmă cu Tess. Tess nu mai ştia ce simţea... Nu putea să fie îndrăgostită de Ramon Guevara.

Dar... era ceva, totuşi.

El îi spuse încet:

- Sunt atât de fericit că vei putea să înoţi puţin, pequenia. îţi va întări umărul cu probleme. Dar de ce sunt atât de fericit pentru tine, Tess?

- Eşti un curtezan înrăit, Ramon. Vrei să mă faci să-mi pierd capul?

- Foarte mult. Pe măsură ce te simţi mai bine, eşti tot mai frumoasă. Şi eu aş vrea să-mi pierd capul, odată cu tine. Tess, ştii că nu ţi-aş face niciun rău. N-am strivit în viaţa mea o floare.

- Ramon, te rog!

- Foarte bine, să fim prozaici. Duminică am invitaţi la hotelul Mirzeh la prânz. Vei veni şi tu,

desigur, purtând cea mai veselă rochie, ca şi tinereţea şi fericirea ta. Voi da o petrecere pentru tine, da, insist. O s-o numim carnaval, pentru ca toate femeile să vină cu rochii foarte speciale. Ştii cum vor veni cele mai multe îmbrăcate? în costume maure! Femeia îşi poate ascunde chipul foarte uşor cu un haik, sau să poarte pantaloni străvezii. Eu, fiind gazdă, trebuie să fiu singur, aşa că dacă doreşti să-ţi aduci un partener, voi fi fericit să-l întâmpin, atâta timp cât îmi va permite să dansez cu tine.

- Mă tem că nu cunosc pe nimeni în afară de tine şi de Victor.

- Şi de Westland! Ei, o să vedem, querida! Adios, draga mea, ne vedem deseară.

Tess ar fi vrut să refuze invitaţia lui Ramon. Niciodată nu se simţise atât de dezorientată în preajma unui bărbat. Şi simţea că dacă-l refuza ar urma o deziluzie amarnică pentru ea. Asta însemna că-l lăsa s-o influenţeze prea mult.

Toată după-amiaza se gândi la cele spuse de Ramon. Oare chiar voia ca ea să-l aducă pe Westland la petrecere? Oare Ramon considera că încearcă să-i facă jocul, să-l mulţumească?

Ce se întâmpla cu ea? De ce era atât de atrasă fizic de acest Ramon, dar şi de Philip, dar într-un mod

diferit?

Philip era medic, aşa că nu putea simţi atracţie fizică pentru el. Deşi, dacă îşi amintea umerii lui largi, chipul permanent obosit sau indiferent, expresia cinică, glasul indiferent....ei bine, descoperea elemente de atracţie fizică de netăgăduit. Dar Philip Westland o făcea să vrea să-l cunoască mai bine, în timp ce Ramon o făcea să-i bată inima mai tare în preajma lui.

îşi încheie siesta şi-şi privi în oglindă chipul mic, tras, cu pometii ieşiţi în evidenţă, ochii foarte mari în comparaţie cu restul feţei. Ce se întâmplă cu tine? se întrebă. Până acum nu te-ai îndrăgostit de niciun bărbat, iar acum ţi-ai pierdut capul pentru doi! Dar n-avea rost să se înfurie. Nici n-ar fi ajuns nicăieri dorindu-şi să nu-l fi sunat pe Philip de dimineaţă. Numai dacă ar fi putut avea încredere în Clare sau în Victor! Dar nimic n-o putea face să nu-i fie loială lui Philip Westland; poate că era calm, detaşat şi logodit cu Sylvia Vernet, dar de Tess Carlen îl lega altceva. Nu era aceeaşi legătură; pentru ea era ceva din felul de a fi al lui Philip. Pentru Philip, legătura cu ea era copilul.

îmbrăcă o rochie răcoroasă de bumbac cu galben si alb, cu bretele late pe umeri si buzunare largi. îsi

aplică un fard roz-deschis pe obraz si se rujă într-o nuanţă asortată. Nu făcu toate astea pentru că l-ar fi plăcut pe Philip, ci doar ca să pară mai feminină.

Coborî cu cinci minute înainte de ora sase si-l găsi pe Pedro pregătind ceaiul.

- A, señorita a venit mai devreme, observă el. Beţi acum ceaiul, sau o asteptaţi pe doamna?

- N-am venit pentru ceai, Pedro, ies în oras. Te rog să-i spui doamnei că nu voi participa la petrecerea de pe plajă din seara asta.

- Vă întoarceţi singură la cină, miss?

- Dacă te întreabă doamna Carlen, spune-i că mă duc la Tiran, si cred că iau cina acolo, cu băiatul acela pe care l-am adus aici la tatăl său.

Deodată, apăru Philip, zâmbindu-i plin de importanţă ca de obicei:

- Bună. Esti gata?

După ce se aşează lângă el în maşină, Tess îi spuse:

- N-as vrea să-ţi stric toată seara. Am putea discuta pe drum apoi mă aduci înapoi aici.

- La asta te asteptai? spuse Westland sarcastic. Eu voiam să te duc la Tiran să bem ceva.

Tess îl privi lung.

- Nu cred că ai dispoziţia necesară.

- Dacă ai face cea mai mică încercare, ai putea s-o schimbi.

- De ce eu? Nu eu am provocat-o!

- Ai provocat-o parţial. De când am discutat dimineaţă, aş fi vrut să vin imediat la tine. Nu ştiu de ce, dar după ce am închis telefonul, am avut impresia că eşti într-o primejdie fără să ştiu de ce natură.

- în primejdie? De ce te-aş fi sunat pe tine?

- Aşa este. De ce s-o fi făcut?

- Este ceva ce nu înţeleg. Unde vrei să ajungi?

- Bine, lăsăm discuţia asta. Ajungem acasă, bem ceva, şi-mi poţi spune ce te deranjează, ca să te aduc acasă la timp pentru întâlnirea cu prietenul tău spaniol.

- Mulţumesc foarte mult, răspunse Tess şi niciunul nu mai scoase vreo vorbă până ajunseră la Tiran.

Când ajunseră, Philip se scuză, ca să aducă nişte gheaţă. Când reveni, rămase în dreptul ferestrei, iar ea îl vedea din profil. îşi aminti fără să vrea vorbele lui Ramon: Westland nu este o fire veselă şi fericită. Dintr-un motiv anume, îl simţea retras şi ostil.

- Ar fi mai bine să-ţi spun ce mă aduce aici, începu ea. Ramon Guevara ştie că ne-am văzut de câteva ori la clinică. Nu te gândi că am discutat despre tine în mod deosebit. Dar se pare că el ştie

cam tot ce mişcă prin zona asta. Consideră că eşti un fel de zid impenetrabil.

- Foarte bine; ai discutat cu Guevara despre mine, am ştiut că va veni şi momentul ăsta. Dacă te-a pus să obţii ceva de la mine, n-are rost să încerci. Altceva?

- Bine, o să-i transmit acest mesaj lui Ramon, zise ea pe un ton scăzut. Trebuia să-ţi transmit că-ţi va face orice serviciu în schimbul...unui mic semn. Se pare că Ramon consideră ca ai nevoie de ceva de la el.

- N-am nevoie de nimic.

- Foarte bine.

- Ţi-a mai spus şi altceva?

- Nimic.

Ea scutură din cap.

- Mai este ceva ce ai vrea să afli. Nu ştiu dacă i-ai spus lui miss Vernet despre Benito, dar dacă n-ai făcut-o nu este bine, şi ar trebui s-o faci. Azi-dimineaţă am fost cu un grup care locuieşte cu ea în acelaşi bloc şi se pare că se cunosc bine. A fost menţionat numele lui Benito, şi ea ar putea afla şi...

- {i... este doar problema mea.

- N-ar trebui să fii atât de urâcios cu mine, încercam doar să-ţi fac un serviciu.

- Adevărat? Impresia mea era că vrei să-i faci un serviciu lui Guevara. Nu m-a abordat direct niciodată, iar acum şi-a găsit un intermediar. Te rog să nu-mi mai vorbeşti vreodată de individul ăsta!

- Eşti imposibil!

- Iar tu prea deschisă, când este vorba de acest spaniol. Nu te învinuiesc că ţi-a luat minţile. Vii după o perioadă grea în Anglia, iar dacă este ceva la care Guevara se pricepe, este să sucească minţile femeilor, indiferent de vârstă. Să-ţi fie de bine, dar nu mai vorbi despre mine.

- Dar mi-ai cerut să-ţi spun dacă vrea să mă vadă între patru ochi!

- Ei bine, ai făcut-o, şi-ţi mulţumesc.

Tess se ridică, lăsându-şi băutura neatinsă pe masă.

- Puteam discuta asta şi în faţa casei, nu trebuia să mă aduci până aici. Sunt sigură că nu există taxiuri în Tiran, va trebui să te deranjezi să mă duci înapoi.

- Stai jos şi termină-ţi băutura, spuse Philip. Mă întorc în câteva minute.

Tremurând de indignare, Tess se duse la fereastră şi se uită afară la tufele de magnolii înflorite. Acum ştia că se aşteptase la prea mult din partea acestui

individ rece, cinic. El adusese întotdeauna elemente de perplexitate în viaţa lui , materializate în persoana nepotului său Benito, care din diferite motive trecea drept fiul său.

Ea nu ceruse să vină acasă la el, şi acum se vedea că nici el nu avusese chef s-o aducă.

Dar la ce se aşteptase? Sosise acasă la Clare cu un aer foarte distant; oare crezuse că ea a intrat într-o mică încurcătură şi-l ruga să i-o rezolve?

Tess duse o mână la fruntea care o durea. Individul ăsta era teribil de complicat. Era îndrăgostit, urma să se căsătorească, să ia o femeie faţă de care nu era complet cinstit. Avea un frate care-i pasase responsabilităţile, al cărui fiu sosise într-un moment prost. {i avea ceva ce voia Ramon Guevara, ceva de valoare sau chiar vital. Erau lucruri pe care nu i le explicase niciodată; de ce bunica lui Benito trimisese copilul la Tanger, de ce fratele lui Philip nu era cunoscut aici? Era o întrebare pe care i-o va pune.

El apăru, arătând un pic mai înseninat; îşi schimbase şi îmbrăcămintea. Fără o vorbă, îi puse paharul în mână.

- Rămâi cu noi la cină. I-am spus Marthei, care consideră că nu mă distrez de loc.

- Dacă ţi se pare un mod de a lansa o invitaţie...

- Rămâi să luăm cina împreună, Tess? Aşa e mai bine?

- Dacă doreşti asta, da. Dar nu numai pentru că Marthe a gătit mâncare în plus.

El începu să râdă.

- Cred că merit răspunsul ăsta. Sper că n-am fost atât de cinic cum am intenţionat. Să ieşim pe terasă, Benito deja mănâncă.

Tess goli paharul şi-l urmă pe terasă. Era aproape întuneric şi Tess se întrebă dacă auzise cântatul muezinului, în timp ce vorbise cu Philip.

Nu, nu auzise chemarea la rugăciune.

Benito mânca si i se putea citi satisfacţia pe chip; avea în farfurie chiftele mici, spaghete si un suc de fructe.

- Señorita! exclamă la vederea ei. Ai venit la noi! Pentru tine a pregătit Marthe paella.

- Nici mâncarea ta nu este rea.

El ridică din umeri nonsalant:

- Nu este rea de loc, asa că o mănânc.

Philip îi oferi un scaun lui Tess.

-Acest copil trebuie să meargă la scoală; te-ai gândit la asta?

- Va fi educat în engleză sau în spaniolă?

- Care i se pare mai usoară.

- Tatăl meu este englez, asa că vreau să merg la o scoală englezească, îi lămuri Benito.

Dacă nu merg la scoală, pot învăţa să pescuiesc toată ziua cu Ahmed si cu Ali.

- Cine sunt cei doi? îl întrebă Philip.

Benito ridică din umeri.

- Doi băieţi care trăiesc pe plajă; ne jucăm împreună uneori. Mănâncă seminţe toată ziua.

- Benito, termină de mâncat si du-te la culcare, îi spuse Philip.

- Da, tată, zise pustiul, care nu-si lua privirea de la Tess. Tata nu mai râde, asa cum făcea la Salamanca. Acolo spunea mereu glume si-mi făcea jucării din bucăţi de lemn. Nu era doctor, stătea cu noi acasă si ne distram foarte bine.

- Benito, bărbaţii trebuie să muncească, iar băieţii să înveţe. Le mai rămâne mult timp şi pentru distracţie. Când vei mai creşte, vei realiza că doctorii sunt nişte oameni foarte importanţi; poate şi tu vei deveni doctor.

- Poate, fu Benito de acord.

- Acum, du-te la culcare şi spune-i Marthei că aşteptăm paella.

- Marthe ştie deja, exclamă menajera, venind cu un platou imens. Monsieur le docteur va servi, nu? Eu

aduc o lampă.

Philip aşează platoul cu pui, orez, creveţi cu multe mirodenii pe masă, sub lumina unei lămpi cu parafină; savurară mâncarea, se bucurară de seara liniştită cu stelele care se vedeau clar atât de jos, încât aveai impresia că le poţi atinge.

- Benito va trebui să meargă la şcoală ...

- Desigur. Dacă aş putea lua legătura cu ... Philip se opri brusc.

- Fratele tău? întrebă ea. Crezi că Ramon Guevara te-ar putea ajuta?

El scutură din cap.

-Dacă ar putea să-l găsească pe Boyd, nu s-ar mai agita atât să ia legătura cu mine.

- Aşadar, ce vrea de la tine este legat de fratele tău?

- Stai deoparte de lucrurile astea, Tess. Acum nu este nicio primejdie, dar dacă se apucă cineva să încerce să afle mai mult, nu va fi bine. Locul unde lucrez mă face să fiu foarte prudent.

- Nu-mi poţi spune nimic? Jur să nu suflu o vorbă.

- Nu! El păru chiar şocat de idee. Ai venit aici să-ţi refaci sănătatea, nu să te amesteci în lucrurile foarte neclare care se petrec în acest loc! Şi eu stau deoparte.

- Atunci, nu eşti în primejdie?

- Sigur că nu. Philip o privi lung: ce importanţă are dacă sunt sau nu în primejdie?

- Nu ştiu. Tu şi cu Ramon sunteţi atât de diferiţi. M-a intrigat faptul că vrea acel mic semn de la tine. Asta ar putea însemna orice.

- Mai bine să discutăm altceva. îţi place paella?

- E delicioasă, ai noroc cu Marthe.

El era de acord şi chiar îi făcu complimente femeii când le aduse fructele şi cafeaua. Abia se întorsese în casă când sună telefonul.

Tess îi auzi vocea guturală:

- Sigur că da, mademoiselle. Un moment.

Philip se scuză şi se duse să răspundă la telefon. Tess observă că închisese uşa cu grijă, ca să nu se audă ce spunea.

Tess se îndreptă spre celălalt capăt al terasei, simţind ceva ce nu mai simţise până atunci. Era oare gelozie? Invidie?

Brusc, apăru Marthe.

- M-aţi speriat, mademoiselle! Mai doriţi ceva? Cafea?

- Nu, mulţumesc pentru cină, a fost minunată.

- Ar trebui să veniţi mai des pe la noi.

Monsieur are nevoie de o femeie în viaţa sa.

- Dar are deja una.

Marthe oftă.

- Doctoriţa Vernet? Sunt amândoi doctori, ea are o mulţime de prieteni, iar el niciunul, vi se pare drept? Nici măcar n-a venit să vadă copilul. Dacă se căsătoresc, Benito trebuie să se întoarcă în Spania, la şcoală.

- Poate ar fi mai bine pentru el, zise Tess. Apoi întrebă, aproape disperată: Marthe ştii de ce monsieur nu este fericit?

Femeia nu răspunse imediat. Respiră adânc, apoi zise:

- Un an întreg a făcut glume. A dat şi câteva petreceri, s-a dus la casinou şi la prieteni aici în Tanger. Apoi s-a schimbat. La început a fost foarte tăcut de parcă s-ar fi gândit foarte mult. Apoi, când într-o zi eram plecată la cumpărături, a intrat cineva în casă. Mademoiselle, zise femeia cu un aer dramatic, n-aţi văzut niciodată atâta dezordine! Fiecare sertar a fost deschis şi scotocit.

Dar n-a lipsit nimic. Eu am fost disperată şi l-am sunat pe monsieur. S-a albit la faţă, s-a înfuriat şi de atunci n-a mai zâmbi, n-a mai vorbit.

- N-aţi chemat poliţia?

- Aici la Tiran? zise femeia, de parcă Tess ar fi

făcut o glumă. Da, i-am anunţat, dar ca de obicei n-au făcut nimic. N-a lipsit nimic din casă. {i au spus că nu se deranjează să-l găsească pe nebunul care a scotocit prin camere. Dacă monsieur i-ar fi plătit bine, ar fi descoperit ei vreun făptaş, dar el n-a vrut să audă de aşa ceva.

- S-a întâmplat de mult?

- Cu un an şi jumătate în urmă. Monsieur se află aici la Tiran de trei ani, şi-i place să muncească aici.

Uşa se deschise şi Marthe dispăru imediat. Tess reveni la masă.

- I-am mulţumit Marthei pentru cina superbă pe care ne-o oferit-o.

- Dacă nu te grăbeşti, ne-am putea plimba pe plajă, zise Philip.

Deşi se simţea tristă fără vreun motiv anume, Tess se trezi că acceptă.

- Da, mi-ar plăcea să mă plimb, este o seară frumoasă.

Porniră pe Cuera în jos spre un golf unde se aflau câteva
ambarcaţiuni mici. Au coborât câteva trepte până la plajă, apoi au ajuns la malul apei.

Philip îşi aruncă espadrilele din picioare, îşi suflecă manşetele pantalonilor şi o invită:

- Vrei să ne plimbăm prin apă? Vii?

îşi scoase şi ea sandalele şi-i întinse mâna.

Philip se aplecă şi făcându-şi mâinile căuş, luă apă. Aceasta începu să i se scurgă apoi printre degete. Tess observă ceva verde licărind.

- Am prins ceva! Este plancton, sau vreun peştişor.

Uită-te, am prins altul!

Philip mai făcu câţiva paşi, apoi se aşeză pe nisip, bucurându-se de exclamaţiile ei. Tess era ca un copil fericit, lua apă în mâini, o ridica, exclama. Apoi se duse lângă el şi se aşeză pe nisip de parcă ar fi fost cel mai natural lucru cu putinţă.

- A fost extraordinar! Nici picioarele nu mă mai dor!

- Este atâta linişte şi frumuseţe aici, de ce naiba ne simţim legaţi de ceea ce fac alţii? Cum am ajuns noi, englezii, să pierdem bucuria de a trăi, ca latinii? Asta ne face foarte uricioşi.

- Nu suntem toţi aşa. Doar cei care au trăit momente excepţionale pe care nu le-au mai putut regăsi în nimic, sunt aşa.

- Tess, ai mai fost vreodată noaptea pe plajă cu un bărbat?

- Nu. Şi îmi pare bine că am venit cu tine prima

oară. N-aş fi vrut să nu mă simt în siguranţă.

- Te simţi bine alături de mine? Pentru ceea ce sunt, sau pentru că sunt lipsit de pasiune?

- Nu eşti lipsit de pasiune, zise Tess.

El o privi.

- Cum ai ajuns la concluzia asta?

- Din felul în care vorbeşti şi te porţi. Un om care se înfurie uşor are şi alte trăiri, nu? Ştiu că nu eşti pasionat de femei în general, dar cred că n-ai fost aşa întotdeauna. Mi-ai spus prin ce ai trecut. Ca student ai fost îndrăgostit?

- Da, o dată.

- N-ai vrut să te însori cu ea?

- Nu te poţi căsători cu un fluture. îl admiri o vreme, te ţii după el, dar dacă îl opreşti undeva, moare.

- Nu te-ai gândit niciodată să te însori înainte de a o cunoaşte pe Sheila Vernet?

De îndată ce-i rosti numele, Tess ştiu că a greşit; dar nu mai putea retracta, aşa că rămase liniştită să-i asculte răspunsul.

- Nu m-am gândit serios, zise Philip.

Apoi, nimic. După câteva minute, se ridică şi o ajută şi pe ea.

- Cum se mai simte umărul tău? Mai ales după

înot?

- Ceva mai bine, murmură ea.

Philip o trase uşor spre el, ea se dezechilibră, rezemându-se de pieptul lui.

- Philip, te rog să mă scuzi... dar m-am dezechilibrat. îmi este încă teamă să-mi folosesc piciorul... A fost o experienţă terifiantă acel accident. Uneori mă trezesc noaptea şi...

Philip o strânse la piept.

- {tiu, am văzut asta de câteva ori în ochii tăi. Vei depăşi momentul, Tess. Dar chiar şi momentele grele pot fi transformate în ceva suportabil.

Mai apoi Tess se întrebă de ce o strânsese la piept mai mult decât ar fi fost necesar, dacă atingerea fierbinte a gurii lui pe umăr fusese un fel de sărut care să preceadă unul adevărat.

Capitolul 4

Hotelul Mirzeh era construit aproape la nivelul mării, la nici treizeci de iarzi distanţă. Era vopsit în alb, iar balcoanele care dădeau spre mare aveau dungi portocalii, dar la exterior hotelul părea mai puţin spectaculos decât altele aflate pe malul mării. Interiorul hotelului avea mult de oferit. Intr-o curte interioară, un patio cum i se spunea, palmierii îşi întindeau ramurile spre cer, iar o fântână arunca apa peste figurile de marmură. Totul fusese închis de arcade albastre în spatele cărora se aflau mese de marmură cu încrustaţii de perlă, unde luau masa clienţii hotelului îmbrăcaţi în elegante costume europene. Ca proprietar al hotelului, Ramon era mândru şi extravagant.

Tess era uluită de eleganţă, de varietatea mâncărurilor servite. Lui Ramon îi plăcea să-şi afişeze opulenţa.

După orele petrecute pe plajă, îmbrăcase un costum alb. îşi pieptănase părul spre spate, ochii îi ardeau, buzele pline zâmbeau cu tot farmecul unui spaniol. Era foarte atent cu toate femeile din anturajul său, dar mai atent cu Clare şi cu Tess, de parcă ar fi pariat cu cineva că le va suci minţile, celei blonde cu figura foarte studiată şi celei tinere şi

fragile, care se bronzase foarte frumos.

Pe la ora patru, cineva din grupul lui murmură că un astfel de prânz bogat merită şi o odihnă pe măsură, pentru ca să se bucure şi de frumuseţea serii. Se urcară cu toţii în maşini, lăsându-le acolo pe Clare, Tess şi Victor Mears. Ramon ordonă să li se aducă ceai de mentă şi ciocolată la o masă aşezată la umbră.

-Aşadar, am rămas iarăşi noi patru. Victor, dragul meu, pari obosit.

- La acest moment din zi, este inevitabil, îi răspunse Victor. Mă trezesc devreme şi mă culc foarte târziu.

- Dacă doreşti, te poţi odihni sus, în apartamentul meu, îl invită Ramon. Apoi se întoarse spre Clare: iar tu, draga mea, nu-ţi faci siesta?

Clare începu să râdă.

- Eu sunt englezoaică, Ramon. La noi îţi faci siesta doar dacă nu este nimic altceva de făcut. Din tonul ei se putea înţelege că se gândea la un mod mai bun de a-şi petrece orele după- amiezii. Sau poate Victor o va duce pe Tess să se schimbe pentru seară? Eu mi-am adus o rochie. Aluzia era mai mult decât transparentă. Ce ziceţi, vă întoarceţi pe la şapte?

Ramon îi spuse:

- Stai aici, Clare, îi conduc până la maşină şi mă întorc.

Ea încuviinţă şi se lăsă în scaun cu un gest de felină. îi şopti: o să mă gândesc doar la tine cât vei lipsi.

Ramon părea neobosit, vorbi neîntrerupt, dar nu făcu nicio încercare să discute doar cu Tess. Doar când îi închise portiera limuzinei îi şopti:

- Ai ratat petrecerea de pe plajă, pequena, din cauza acelui doctor! Sper că te-ai plictisit de- ajuns cu el!

- Nici vorbă, nu m-am plictisit.

- A fost interesant?

- Grozav!

Ramon o privi printre gene.

- Aţi stat de vorbă? Ai aflat mai multe despre el decât ai ştiut?

Tess spuse:

- Da, cred că da, deşi nu prea multe. Din păcate, nimic din ce te-ar interesa.

- Nimic? Dar cred că ai fost curioasă, aşa cum sunt toate femeile.

Tess îl privi cu atenţie. Observă ceva pe chipul lui, o anume încordare şi insistenţă care o sperie.

- Am insistat, dar a fost în zadar.

Ramon îi luă mâna şi i-o sărută.

- Asta a fost prima încercare cu Westland, dar vor urma şi altele.

- Mă îndoiesc; nu mai trebuie să merg la clinică.

- Foarte bine. Atunci, vom da o petrecere pentru recuperarea ta. Ne vedem la şapte, draga mea. Odihneşte-te, ca să fii şi mai frumoasă!

Cu acestea, Victor porni maşina.

Privindu-l, Tess observă că era obosit şi cam abătut.

- Te simţi bine, Victor? îl întrebă,.

- Sunt bine, dar mă tem că m-am săturat de acest hotel. Voi trimite un taxi să te ia diseară, bine?

- Sinceră să fiu, nici eu n-am chef să mă întorc acolo, dar nu crezi că se vor supăra?

- Vor observa absenţa ta cu siguranţă; pe a mea, nu cred.

Tess îşi spuse că acum cu siguranţă Victor ştie ce se punea
la cale, că va fi prea orgolios ca să lase să se continue asta. I se părea ciudat să-i fie milă de bogatul şi experimentatul Victor Mears. Fără să vrea, se înfurie şi ea pe Clare, care va toarce ca o pisică aflând că Ramon va fi doar al ei toată seara.

- Cum să anunţăm că nu venim?

- Voi telefona eu şi în numele tău, dacă doreşti.

Se lăsă tăcere, apoi Victor începu să vorbească.

- Se înşală dacă ea crede că Ramon o va lua de nevastă; mie mi se pare că este mai atras de tine decât de Clare.

Tess era încurcată, nu ştia ce să spună. Simţea ceva între speranţă şi teamă.

- Mi se pare că se foloseşte de oameni, zise într-un târziu.

- Cum v-ar putea folosi pe tine şi pe Clare altfel decât ca pe nişte companioane plăcute? Ca să-l invidieze toţi bărbaţii? L-am văzut pe Ramon prea mult în ultimul timp, mai mult decât mi-aş fi dorit, şi trebuie să admit că nu s-a uitat la altă femeie în afară de tine şi de Clare.

- Mi-aş dori să nu fi spus asta.

Cu un zâmbet de om obosit Victor zise:

- Dar este adevărat, draga mea. Mă tem că toată viaţa am amânat lucrurile prea mult. Peste o săptămână, cel mult două, părăsesc Tangerul.

- Dar ai proprietăţi aici, Victor...trebuie să rămâi.

- Am investiţii mari în alte părţi.

- Ai anunţat-o pe Clare că pleci?

- Nu.

- Atunci, n-o face, te rog. Mai amână puţin.

Lucrurile se vor rezolva de la sine.

- Unele lucruri nu se rezolvă nicicum. Sosirea ta aici ar fi trebuit să consolideze relaţia noastră, dar n-a fost aşa. Nu este vina ta, Tess. Este altceva, ceva ce nu înţeleg. Dar dacă ai nevoie de mine, o să mai stau.

- Victor, simt că sunt mai apropiată de tine decât de Clare; cu tine am discutat mai mult.

- Mă bucur că gândeşti aşa, Tess. Uite, deseară o să te duc la Casa Maurului şi la Casbah.

A doua zi micul dejun a fost servit în cameră de către Pedro; Tess se trezise deja.

- Bună dimineaţa, señorita. Urmăriţi furtuna?

- Este extraordinar, a trebuit să închid fereastra, pentru că vântul aducea tot nisipul în casă.

- Este levante, vântul fierbinte. Bate mai des anul acesta, pentru că a fost secetă. Omul îşi aminti mesajul Clarei: señora vă roagă s-o vizitaţi, pentru că în zilele cu vânt puternic nu iese din cameră.

După ce mâncă, Tess bătu la uşa Clarei şi fu invitată să intre. Camera era în nuanţe de piersică şi alb, cu un singur fotoliu de paie. Pe masa de toaletă se aflau o mulţime de cutii şi borcănaşe cosmetice, iar uşa dulapului alb era întredeschisă.

Clare era rezemată de perne, cu o jachetă aurie

pe umeri, asortată cu ochii ei verzi şi când intră Tess îşi scoase ochelarii.

- Bună dimineaţa, draga mea, se pare că voi sta toată ziua în cameră din cauza acestui vânt rebel. Este singurul lucru pentru care-mi displace Tangerul. Noi europenii nu putem purta djellaba sau să punem o bastită la nas cum fac maurii. Aşa că stăm în casă si suferim.

- Tu nu arăţi a femeie care suferă, Clare.

- Este adevărat că mă simt bine, si vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai fost foarte amabilă ieri. Am petrecut seara doar cu Ramon. Mi-a mărturisit că deşi te cunoaşte de puţin timp, are sentimente aproape paterne faţă de tine.

- Nu eu l-am deteminat pe Victor să renunţe la cina de la hotelul Mirzeh. El a hotărît.

- De unde ştii? întrebă Clare.

- El mi-a spus, şi s-a oferit să mă trimită cu un taxi.

- Ei, trebuie să-ţi mulţumesc că nu te-ai întors.

- Sper că v-aţi distrat bine.

- Doar nu eşti geloasă, Tess? Sper că n-ai interpretat greşit complimentele lui Ramon. Dar nu-ţi face speranţe, Tess. Ramon este al meu.

- Da, ştiu. Clare, ai vrea să plec din Tanger?

- De ce ai face-o?

- Dacă eşti aşa de sigură de Ramon, nu mai ai nevoie de prezenţa mea. Ştii că nu mi-a plăcut postura asta încă de la început, dar acum când îi cunosc pe amândoi bărbaţii, mă urăsc pentru ceea ce trebuie să fac. Consider că-l tratezi abominabil pe Victor şi că-l vei pierde curând, chiar şi ca prieten.

Clare pufni dispreţuitor.

- Nu mă interesează părerea ta, Tess, n-are importanţă pentru mine. Dacă încerci să-l întorci pe Victor împotriva mea, nu vei reuşi. Victor mă doreşte aşa cum nu şi-a mai dorit ceva vreodată în viaţă. Deşi este trecut de patruzeci de ani, n-a mai fost îndrăgostit niciodată.

- Eu n-aş conta prea mult pe el, zise Tess calm. Se gândeşte să părăsească Tangerul.

Pentru prima dată, Clare păru speriată.

- Minţi, şuieră ea.

- Nu, este adevărul. Victor se simte neglijat şi rănit.

- Iar tu l-ai compătimit, bănuiesc?

Tess se ridică şi se întoarse cu spatele. O ura pe Clare.

- N-are importanţă ce i-am spus lui Victor. Am crezut că este mai bine să ştii, decât să-l pierzi

înainte de a fi sigură de Ramon.

- Ştie că-mi vei spune?

- Nu.

- în acest caz, Tess, nu trebuie să afle că mi-ai spus. Trebuie să mă gândesc la un alt plan, să-mi schimb atitudinea puţin. Nu prea mult, să nu creadă că vreau să-l ţin aici. Cred că-mi vei spune ce-a hotărât, când pleacă...

- Nu ţi se pare un lucru rău că-mi spune mie lucruri pe care ţie nu ţi le spune? Consider că-l tratezi foarte urât şi că nu-l meriţi, oricum. Mai bine l-ai lăsa să plece.

- Tess, eşti invitata mea, zise Clare pe un ton ascuţit, îmi datorezi loialitate.

Dacă-i spui lui Victor că ştiu de plecarea lui, o să te fac să regreţi.

- Tu? Cum?

- Sunt diferite metode. O să-l facă pe Ramon să te dispreţuiască.

- Poate ar fi mai bine.

- Atunci, voi merge mai departe! Brusc, Clare căpătă aerul unei leoaice periculoase. O să strecor într-un ziar local un paragraf despre un cunoscut medic care făcea dragoste pe plajă cu o fată de la Londra.

Lividă, Tess se ridică şi o sfidă.

- N-ai îndrăzni. Cine ne-a spionat?

- A, este adevărat?

- Nu este adevărat decât că m-am plimbat pe plajă cu Philip Westland. M-a urmărit cineva în noaptea aceea?

- Nu, zise Clare, dar ai fost văzută. Realizezi ce s-ar întâmpla cu reputaţia lui Westland după asta?

- De ce i-ar face rău lui Westland că s-a plimbat pe plajă cu o fată? Este necăsătorit...

- N-a fost doar o plimbare, nu? zise Clare privind-o insistent. Nu te învinuiesc... nici pe el...Dar dacă se va afla, doctoriţa se va simţi trădată, iar lui nu i-ar fi prea bine... sau speri să i-l iei?

- Nu, nu sper să i-l iau, Clare. Nu este nimic între mine şi Philip Westland. Tess tremura vizibil din cauza şocului. Dacă vei face asta, Clare, voi avea grijă să primeşti exact ceea ce meriţi. Atât Ramon cât şi Victor te vor dispreţui!

- Aşa deci? Clarei îi cam pieri zâmbetul. Este o chestiune de pierdere, nu? Dar ne vom înţelege acum şi cred că vom respecta fiecare ceea ce este al celeilalte. N-am vrut să te previn sau să te ameninţ, dar ceea ce mi-ai spus despre Victor nu mi-a lăsat alternativă.

Tess ar fi vrut să dispară în acel moment din camera Clarei, dar trebuia să mai afle un lucru.

- Cine ne-a văzut în noaptea aceea, Clare?

- Un bărbat. Nu-l cunoşti.

- Era pus să ne spioneze.

- N-aş spune asta. Clare îşi întinse braţele. Cred c-o să mă ridic din pat, totuşi.

Tess nu mai auzea urletul vântului care-i făcea atât de rău Clarei. Trebuia să iasă din această încăpere, din această casă. Se duse în camera ei, încălţă pantofi fără toc şi o pelerină, îşi legă părul cu o eşarfă. Ieşi repede din casă, simţindu-se teribil de singură. Nu avea cu cine să vorbească, să lămurească haosul în care o aruncase Clare.

Nu trebuia să mai rămână vreodată singură cu Philip, de teamă să nu-i pericliteze cariera. Şi căsătoria cu Sheila Vernet.

Umblă fără ţintă şi descoperi că vântul era suportabil în zona cu magazine. Apoi îşi aminti că era luni şi avea ultima şedinţă de tratament la clinică.

Va telefona şi va anunţa că nu se poate duce. Va suna şi la hotelul lui Victor. Dar când ajunse la hotelul în care locuia Victor şi telefon' la clinică, i se spuse că doctorul Westland a lăsat un mesaj pentru ea, să-l aştepte după şedinţa de tratament, dar dacă nu

venea...

- Doctorul Westland este la clinică? Nu ştiţi pentru ce voia să mă vadă?

- Nu ştiu.

- Bine, o să-i telefonez.

Vocea lui Philip era uşor gravă, de parcă ar fi lăsat ceva urgent ca să vină la telefon.

- Cum te simţi? o întrebă imediat.

- Bine, răspunse ea automat. De ce voiai să mă vezi, Philip?

- Nu-ţi pot spune acum, ci la masă, ne întâlnim în oraş.

- Nu ne putem întâlni în oraş, Philip.

- Atunci, deseară.

- Mă tem că sunt ocupată.

- Bine, Tess, dacă aşa crezi că este mai bine...

- Nu-mi poţi spune la telefon?

- Este vorba despre un program pe care i l-am făcut lui Benito; va pleca la Gibraltar pentru o lună cu nişte amici ai mei, care au un fiu de vârsta lui. Am crezut că vrei să-ţi iei rămas- bun de la el.

- Aş fi vrut, dar...

- Dacă nu poţi, nu poţi. Stai în casă cât suflă vântul ăsta.

La revedere.

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. Tess o simţi ca pe o lovitură mortală. încet, puse receptorul în furcă şi ieşi afară.

Rătăci până după-amiază pe străzile pustii; nu se simţise atât de nefericită până acum. Nu ştia cum să facă să părăsească imediat Tangerul sau ... nu suporta să plece fără să-l mai vadă o dată pe Philip.

Se întoarse în casa Clarei, intră în camera ei şi nu mai ieşi de acolo decât a doua zi dimineaţă, când Ramon o privi lung, văzând cât este de palidă.

- Ce-ai zice să organizăm sâmbătă petrecerea în onoarea ta, pequenia?

Tess scutură din cap.

- Te rog, Ramon, ai putea s-o amân pe altă dată?

- Nu te simţi bine? o întrebă el îngrijorat.

- Sunt puţin slăbită şi n-am dispoziţia necesară unei petreceri. Te superi?

- Dorinţa ta este lege pentru mine, pequenia. Pot rămâne la tine la masă, Clare?

- Ramon, ştii că eşti binevenit întotdeauna. îl chem şi pe Victor, ca să fim patru.

Trecu o săptămână, cu vizite prin locurile turistice ale oraşului, cu mese luate alături de Ramon, Clare şi Victor.

într-o dimineaţă când se întâmpla să fie singură în

zona magazinelor, o întâlni pe Sheila Vernet. Doctoriţa arăta foarte bine, într-un taior albastru; părul negru îi strălucea, pielea măslinie radia, iar ochii scânteiau când o recunoscu pe Tess.

- A, miss Carlen! De ce n-ai mai venit să mă vezi după tratament? Sper că nu mai ai dureri?

- Nu, doamnă doctor; ce bine că am ocazia să vă mulţumesc pentru ajutor!

- Aş vrea să te invit la o cafea, dar mă întâlnesc cu un prieten. Când ai venit la clinică, n-am ştiut că l-ai escortat pe Benito până acasă la doctorul Westland.

Aşadar, Sheila îl cunoscuse.

- Ce face Benito?

Sheila ridică din umeri, graţios.

- Este în Gibraltar, cu alt copil şi familia lui. N-am stat mult de vorbă cu el, dar se vedea că este un copil vioi. Oricum, nu se mai întoarce aici. Nu este loc pentru el aici. Se va duce la şcoală undeva, sau la bunici, în Salamanca. Eu şi Philip lucrăm foarte mult, n-am avea timp pentru el.

Tess îi zâmbi şi-i spuse că-i făcuse plăcere s-o întâlnească, iar Sheila plecă să se vadă cu Philip, probabil.

Tess nu mai vru să se gândească nici la Benito,

nici la altcineva, dar gândurile îi zburară inevitabil spre Philip. Oare o ducea şi pe doctoriţă pe plajă? Probabil, după ce se va domoli vântul. Sheila părea fericită. Avea ceea ce-şi dorea. Şi era evident că pe Philip îl dorea, dar fără fiul lui.

Bietul Benito!

îşi aminti brusc spusele Marthei, că Philip fusese vesel până în ziua în care-i fusese răscolită casa. Oare ce căutaseră? Acelaşi lucru pe care-l căuta şi Ramon? Era ceva foarte mic, dar important.

Cum putea să părăsească Tangerul când mai erau atâtea lucruri nerezolvate? Brusc, îşi aminti că mama ei vitregă o rugase să treacă pe la atelierul de croitorie, să-i ia de acolo o rochie. După ce rochia fu împachetată, Tess plăti şi ieşi din atelier. Rătăci apoi pe străzile oraşului fără ţintă şi la un moment dat avu impresia că-l vede pe Philip. Da, chiar el era. Acel bărbat înalt care mergea pe cealaltă parte a străzii, la douăzeci de metri distanţă, îmbrăcat într-un burnus cu gluga trasă foarte mult pe faţă. Tess duse mâna la cap, apoi observă că şi el o zărise şi mărise pasul, dispărând pe o stradă lăturalnică.

Se afla într-o parte a oraşului, unde nu se avântau de obicei femeile albe, mai ales neînsoţite.

înainte de a se dumiri ce căuta Philip îmbrăcat în

burnuz, în partea aceea a oraşului, un taxi opri în dreptul ei.

- Doriţi o maşină, mademoiselle? Domnul a spus că aveţi nevoie.

- Care domn?

- Cel care a fost acolo. Vorbea arabă cu accent.

Tess urcă în taxi. Aşadar, el i-l trimisese. Dintr-un motiv anume, Philip umbla astfel deghizat şi nu putea fi văzut vorbind cu ea. Tangerul era locul unde se puteau întâmpla lucruri fantastice. Unul din acestea era faptul că o găsise pe Clare blondă, cu dinţi strălucitori şi curtezani bogaţi. Sau faptul că ea se îndrăgostise de acest bărbat care trăia într-o casă retrasă numită Las Perlas. Şi mai erau şi altele, dar era prea tulburată ca să se mai gândească la ele. Când intră în casă, o găsi pe Clare cu Ramon Guevara, care se scuză că nu putea s-o ia şi pe ea la o petrecere unde fusese invitat.

- Mi se pare firesc s-o iei pe Clare. Eu o să am seara doar pentru mine.

- Nu te vei simţi singură?

- Niciun moment.

- Păcat, pequenia, mi-ar fi plăcut ca în locul Clarei să fii tu!

- Ce-ar fi să-i spun Clarei?

- Nu te-ar crede.

- Ce sigur eşti pe tine! Bucură-te de seara asta cu Clare, dar nu continua să curtezi două femei în acelaşi timp. După plecarea lor, Tess mâncă ce-i aduse Pedro, apoi acesta se scuză şi plecă acasă. Tess era pentru prima oară singură în casă.

începu să frunzărească revistele de modă ale Clarei, când pe la nouă şi jumătate auzi o maşină oprind în faţa casei.

Coborî repede scara pentru că soneria de la intrare suna insistent, se uită pe vizor şi văzu nişte ochi cenuşii cunoscuţi privind-o. Deschise uşa.

- Bună seara, Tess, pot să intru?

Capitolul 5

Philip intră înainte ca ea să-l invite, şi închise uşa. O privi admirativ; Tess era într-un capot scurt, din care i se vedeau cam mult picioarele lungi, bronzate. Observă că se tunsese.

- Arăţi ca de paisprezece ani.

- Nu aşteptam pe nimeni, zise ea repede. Sunt singură acasă.

- Nu este niciun servitor măcar?

- Nu. Eram în camera mea, citeam; am vrut ca măcar o dată să mă culc devreme.

- Socializezi cam mult, nu? Nu-i de mirare că eşti obosită. Philip se referea la după- amiaza în care se întâlniseră în
cartierul arăbesc.

- Poţi avea încredere în mine, nu voi spune nimănui că te-am văzut. Mulţumesc că mi-ai trimis taxiul.

- Tess, n-am venit cu un motiv anume, ci pentru că nu-mi place să nu fiu în relaţii de prietenie cu tine.

Ea îl privi cu răceală.

- Nu cred că este sănătos ca noi doi să fim prieteni.

El o privi curios.

- Ce înseamnă asta?

- îţi aminteşti seara în care am cinat acasă la tine? După care ne-am plimbat pe plajă. Ei bine, am fost văzuţi.

- Şi? Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva.

- Nu-ţi pasă de ce vor crede oamenii despre tine? Cineva i-a spus Clarei.

- Pentru Dumnezeu, Tess, sunt medic! în niciun caz nu duc o fată la plajă cu intenţii ascunse!

- Eu ştiu asta. Dar nu vreau să stric ce este între tine şi doctoriţa Vernet şi nu vreau scandal nici pentru mine, nici pentru tine.

- La naiba cu bârfele! Am venit aici ca să te salut. Nu este admis nici atât? De asta n-ai mai venit să-ţi iei rămas- bun de la Benito?

- în mare parte. Philip, ţi-am spus întotdeauna că poţi conta pe discreţia mea, dar după- amiază m-ai şocat; păreai atât de obişnuit să mergi îmbrăcat în acel burnuz...

- Dar tu ce căutai în partea aceea de oraş?

- Am fost la un atelier de croitorie, unde Clare dăduse o rochie să-i fie modificată.

- Ar fi trebuit să vină cu tine.

- Am fost împreună când a dat rochia la lucru, dar era pentru petrecerea din seara asta, iar Clare obişnuieşte să se odihnească înainte. Tu mergi des

îmbrăcat astfel prin Cashbah?

- Mai bine să nu discutăm despre asta. Ceea ce nu ştii, nu-ţi poate face rău. Cât mai stai în Tanger?

Ea oftă.

- Nu ştiu; uneori aş vrea să plec imediat.

- Ce te reţine să iei această decizie? Ramon? îi cunosc reputaţia. Nicio femeie nu l-a părăsit înainte să se plictisească el de ea.

- Dar eu nu sunt îndrăgostită de Ramon.

- Eşti sigură?

Ea ridică privirea şi roşi fără să vrea.

- Nu este o poveste de dragoste, repetă. Ramon este un tip încântător, dar este iubitul lui Clare, nu al meu.

- Mda, se descurcă bine cu două iubite deodată. Te-a sărutat?

- Nu este problema ta.

- Deci, te-a sărutat. Nu mai are rost să te previn; mergi înainte şi o să vezi cum o să ajungi. Prostuţo!

- Philip, deja întreci măsura!

- Da, pentru că sunt furios. Când am venit aici voiam să-ţi fac o invitaţie, să mergi cu o familie de prieteni la Gibraltar, cu Benito şi fiul lor. Sunt oameni normali, te-ai simţi bine.

Consider că asta îţi lipseşte. Dar acum ştiu că nu te-

ai duce, pentru că îţi imaginezi că ai vreo şansă cu Ramon Guevara. Mă dezamăgeşti, Tess.

- întotdeauna te dezamăgesc oamenii care cu păreri diferite de ale tale?

El nu răspunse şi-şi aprinse o ţigară. începu să străbată încăperea cu paşi mari.

Tess îi spuse cu calm:

- Nu vreau să ne certăm. Dacă Benito se află în Gibraltar când plec acasă, o să-l văd.

- Am fost ieri al el; a întrebat de tine. Mă duc şi duminica viitoare cu Sheila, vrei să mergi?

- Nu, mulţumesc.

- Asta înseamnă că vei refuza orice invitaţie care vine din partea mea?

- Cred că este mai bine.

- Probabil ai un motiv.

Tess avea un motiv foarte puternic. Se temea să se îndrăgostească şi mai mult de el.

- Philip, noi evoluăm în cercuri diferite... începu ea, dar el o opri.

- Ştii ce, Tess? N-ar fi mai bine să te îmbraci şi să mergem la o cafea?

Ea duse inconştient mâna la frunte şi-şi îndepărtă o şuviţă căzută.

- Nu avem ce discuta, Philip. Te rog să pleci.

Poate ai fost urmărit.

- Poate.

Ea îl privi cu teamă.

- Eşti în pericol cumva? îţi pot face rău?

- O, dar eşti chiar speriată! De ce, ai probleme cu Clare?

- Le pot controla.

- Vă duşmăniţi?

- Ea nu are motiv să mă duşmănească.

- Şi tu?

- Nu-ţi pot explica ce este între mine şi Clare. Dar mai bine să vorbim despre tine; ar fi mai interesant. De ce m-ai ignorat când erai îmbrăcat în haine arăbeşti?

- Relaxează-te, copilă; este doar problema mea. Dar dacă vei continua aşa, mă voi întreba ce fel de sentimente ai pentru mine. De ură sau de dragoste pentru bărbatul de la Las Perlas.

- De ură, poate, recunoscu Tess roşind. Nu poţi iubi un bărbat care nu are sentimente. Poţi fi atrasă de el, dar tu nu doreşti să fii iubit.

- Sună interesant, continuă.

- Te vei însura cu Sheila Vernet, pentru că aveţi aceeaşi profesie. Ea te iubeşte mai mult decât o iubeşti tu, deşi nu meriţi.

- O, este primul caz în care o femeie vorbeşte în favoarea alteia. Sheila ar trebui să-ţi fie recunoscătoare. Tess continuă, spui exact lucrurile care mă fac să-ţi dovedesc că te înşeli. îţi strălucesc ochii, micuţo. Ramon nu se poate să nu fi remarcat acest lucru. Fii atentă cu bărbatul acela. Nu te va răni în vreun fel, nu, nu este genul acesta, te va atrage în ceva care nu este dragoste.

- Ai terminat?

- Pentru moment, da.

Philip îi ridică încet bărbia cu o mână, apoi, când se aştepta mai puţin, o sărută cu pasiune.

Luată prin surprindere, Tess nu reacţionă.

- Asta este în loc de bătaie şi sper că te-a durut.

Philip trânti uşa, iar Tess se rezemă de perete, uluită. Făcu un efort să stingă luminile, să urce în camera ei. Când ajunse era, tristă şi tot uluită.

Dacă Victor Mears nu s-ar fi îmbolnăvit câteva zile mai târziu, viaţa ar fi fost prea obişnuită, fără nimic senzaţional, chiar deprimantă. Chiar dacă se afla la Tanger, unde zilele străluceau, iar nopţile reci aminteau de deşert, unde palmierii cu frunzele lor mari şi late îi aminteau de fructele pe care băieţii le dădeau jos din pomi cu ajutorul beţelor, Tess era apatică.

Victor se îmbolnăvi de Zona Zooster, făcu febră mare. Era forţat să rămână în camera sa de hotel, unde Clare îl vizita în fiecare dimineaţă, iar Tess după-amiezile. Clare era plină de solicitudine. Se arăta foarte blândă şi afectuoasă cu Victor, îi repeta cât este de îndurerată că s-a îmbolnăvit, dar seara profita de boala lui ca să iasă cu Ramon.

Brusc, Tess observă că Ramon era tot mai îngândurat. Lipsi câteva zile, iar la întoarcere părea tot mai absent.

- Trebuie să mă ierţi, Tess, îi spuse într-o noapte după ce cinaseră într-un restaurant aflat pe acoperişul unui hotel. Clare poate să înţeleagă că de data asta am probleme mari. Tu eşti prea tânără ca să-ţi pese de problemele unui bărbat, nu?

- Este greu să-ţi pese de ceva despre care nu ştii nimic. Tu ai afaceri foarte diverse, nici nu prea le ştiu.

- Nu sunt chiar aşa de multe, dar una care se desfăşoară în mare parte aici îmi ocupă foarte mult timp şi mă irită.

Clare se aplecă peste masă şi-l bătu încet pe mână.

- Bietul de tine. Te-aş ajuta, dacă aş putea. Mă scuzaţi câteva minute, să vorbesc cu cei doi Dumont?

Ramon se ridică şi-i salută. Apoi se aşeză la loc şi privi lung rubinul mare aflat pe mâna dreaptă.

- Ai dreptate, micuţo. Clare ne-a părăsit cu un motiv anume. Trebuie să te conving să dăm acea petrecere în onoarea ta. Ea doreşte acest lucru.

- Şi de ce a plecat?

M-ai fi putut întreba în faţa ei.

- Clare mi-a spus că nu vă înţelegeţi atât de bine. Eu am sperat că ţineţi una la alta. Ce s-a întâmplat?

- Cum ţi-a explicat Clare?

- Clare este gazdă, ea i-a înseninat ultimii ani tatălui tău şi o interesează viitorul tău. Cred că este o neînţelegere minoră undeva, poate vă ajut să o rezolvaţi. Ai putea fi onestă cu mine?

- Da, dar nu prea am mare lucru de spus, Ramon. Noi două nu ne înţelegem aşa de bine precum am sperat. Nu ne duşmănim, să nu crezi asta.

- Sigur că nu, querida. Eu vă iubesc mult pe amândouă şi de când ai venit la Tanger, n-am vrut decât să fiu cu voi amândouă. Mai mult cu tine, natural.

- Asta nu este adevărat, Ramon.

- Este. Şi ca să-ţi dovedesc, o să reiau o mică discuţie pe care am avut-o cândva. îţi aminteşti că ţi-am cerut un mic serviciu şi tu ai încercat să mă ajuţi,

dar n-ai reuşit. Mă refer la Westland.

- Nu-l pot aborda din nou, Ramon. Este un tip inflexibil.

- Iar tu o fată frumoasă; iar el nu s-a însurat cu frumoasa doctoriţă, încă.

- Philip nu va ceda. Ramon, de ce nu te duci la Las Perlas?

- Crezi că n-am încercat? Ştii că nu-mi place să mă declar învins. Ei bine, de data asta...Este un tip studios acest Westland. Dar n-am văzut până acum un om atât de puţin preocupat de propria sa siguranţă. Tu, care eşti englezoaică, îl înţelegi?

- Nu.

- Mi-am închipuit. De ce este omul acesta atât de complex, de inflexibil?

Bărbaţii de vârsta lui vin să lucreze aici din două motive: să scape de ceva, sau să-şi sporească veniturile.

- Poate că pe doctorul Westland îl preocupă deosebirile dintre corpul uman aici la Tanger şi cel din Anglia, sublinie Tess.

Lui Westland nu-i trebuie bani.

- Ştiu asta. I-am oferit bani prin scrisoare, dar nici n-a răspuns.

- Şi atunci, de ce-mi ceri să...

- Nu-ţi cer. După cum ţi-am mai spus, Clare doreşte să dăm petrecerea în cinstea ta şi să-l inviţi şi pe Westland.

Tess înclină din cap.

- Ai mai spus asta. Nu sunt sigură că vreau să-l invit şi nici nu cred c-ar veni. Ramon, poţi să-mi spui ce vrei de la el?

- Regret, iubită Tess, dar trebuie să păstrez secretul, care nu este al meu. Chiquita, hai să ne înţelegem. O astfel de petrecere trebuie organizată şi invitaţii trebuie să aibă timp să-şi procure toaletele. Ce-ai zice să-i trimiţi invitaţia doctorului?

- Foarte bine. Trimite-i invitaţie lui Phil.... Doctorului Westland... dar te rog s-o adaugi şi pe doctoriţa Vernet.

- Dacă insişti...

Tess se simţea ciudat, ca un fluture prins într-o plasă.

Când se întoarse la masă, Clare era proaspăt machiată, iar ochii îi străluceau ca smaraldele. întâlni privirea lui Ramon şi-i sugeră câteva tapas, nişte gustări care se serveau tradiţional cu băutură în fiecare bar din Tanger.

- Şi o sticlă de şampanie, nu, Ramon? Tocmai am făcut o afacere bună cu Dumont şi sunt fericită!

Tess ştia că sărbătoreau de fapt capitularea ei. N-avea sens s-o întrebe pe Clare; era evident că-l susţinea în totul pe Ramon. Nimeni nu-i rezista lui Ramon; nimeni, în afară de Philip Westland.

Seara, după ce văzuseră un film franţuzesc, Clare şi Tess îi aşteptau pe Ramon şi pe prietenii lui să aducă maşinile. Ca de obicei, spre miezul nopţii bulevardul era plin de oameni bine dispuşi care căutau distracţie, dar Tess îl zări imediat pe Philip, cu Sheila la braţul său venind spre cinema. Involuntar, Tess rămase în umbră dar nu-şi luă privirea de la ei. Philip vorbea, gesticula, era încruntat şi observă că era lovit la tâmplă.

Tess simţi că nu mai poate respira. O privi pe Sheila; şi ea părea îngrijorată.

Tess nu dormi în noaptea aceea, iar a doua zi dimineaţă îi telefonă lui Philip la clinică.

- Ai probleme? o întrebă el imediat.

- Eu nu, răspunse Tess; te-am văzut aseară în faţa cinematografului şi m-am întrebat cum şi unde ai fost lovit. Eşti bine, acum?

- Da. Tu mai eşti furioasă că te-am sărutat cu două zile în urmă?

- Am uitat. Mă gândeam la rana ta de la cap.

- Eşti sigură că doar de asta ai sunat? Apropo, am

primit invitaţia ta la petrecere, dar nu sunt sigur că pot veni.

- Cum doreşti. A fost ideea lui Ramon şi a Clarei, desigur.

- M-am gândit că aşa este. Tess, n-ai vrea să-mi faci un serviciu, să pleci două săptămâni la Gibraltar? Să dispari din Tanger o vreme? Vei face asta?

- Tu ai probleme, Ramon, nu eu!

- Tess, realizezi cum ai intrat în încurcătura asta? A fost prin intermediul lui Benito; dacă n-ai fi venit să-l aduci, niciodată... te rog să înţelegi că într-un fel mă simt responsabil pentru tine. De asta vreau să dispari de aici măcar un timp, până rezolv problemele.

- Cum ar fi lovitura de la cap?

- Tess, nu pot fi explicit la telefon şi nici nu este bine să ne întâlnim. Asta şi altele. Dar ai făcut foarte bine că m-ai sunat, nu ştiam cum să iau legătura cu tine fără să afle prea multă lume. Până la petrecere o să mai fii singură acasă?

- Nu ştiu, Philip, dar te rog să nu vii.

- Dar aş putea să-ţi telefonez.

- De ce ai face asta, Philip?

El nu-i răspunse imediat.

- Poate pentru liniştea mea, Tess. Uite, o să-ţi

spun ceva; ceea ce vrea Ramon de la mine... dacă te ameninţă i-l dau imediat. L-am ţinut la mine doi ani, aşteptând un eveniment care a devenit iminent. Ultimul lucru pe care-l vreau este să fiu la mila lui Ramon Guevara, dar dacă te şantajează, cedez. Mă înţelegi?

- Nu încă, dar voi încerca.

- De asta spuneam că m-aş simţi mai bine dacă te-ai duce la Gibraltar. Când mai rămâi singură acasă?

- Nu ştiu, dar îmi poţi telefona.

- Promiţi? Ştii ceva, Tess? Lovitura asta la cap a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp. Dacă n-aş fi fost lovit, nu m-ai fi observat ieri noapte, şi n-aş fi ştiut cum este mai bine să iau legătura cu tine. Presupun că erai cu obişnuiţii tăi însoţitori?

- Da. Şi tu la fel.

- Şi pe ea trebuie s-o ţin departe de lucrurile astea. Aştept să mă suni cât de repede înainte de petrecere, Tess. De fapt, este un joc al nervilor şi cred că Ramon va ceda primul.

Tess puse receptorul în furcă şi ieşi din clădire.

Aşadar, Philip aştepta ceva de doi ani, un eveniment care de acum pare iminent, aşa spusese.

Philip deţinea ceva ce Ramon dorea cu disperare şi pusese la cale un plan de recuperare. Las Perlas fusese scotocită pentru a pune mâna pe acel obiect.

Tess oftă. Philip spunea că va renunţa la acel secret dacă ea ar fi ameninţată, un secret pe care-l tăinuia de doi ani. Ce era acel secret de aşa de mare importanţă? Şi ce legătură avea cu Ramon? Măcar dacă ar fi ştiut, ca să-l poată ajuta în vreun fel. Tess accepta un pericol cunoscut, ar fi ştiut de ce să se ferească, dar necunoscutul devenea un coşmar.

Se duse acasă la prânz şi petrecu câteva ore alegându-şi un costum maur pentru petrecere. Era de fapt un costum cu şalvari verzi, transparenţi, şi un văl de culoarea gheţii, cu monede pe margine. Clare alesese o rochie din brocart cu nasturi de la gât până la poale.

Clare, care-şi turnase o băutură, îi spuse:

- Trage transperantele, draga mea, nu suport vântul şi vremea asta imposibilă. Nu cred că pot petrece iarna aici la Tanger, mă duc pe Riviera.

- îţi poţi permite?

- Deocamdată nu, dar sper.

- Şi Victor?

- Nu ştiu. De când s-a îmbolnăvit, n-a mai menţionat căsătoria. Este un delicat, e bogat,

dar....nu este chiar bărbatul visurilor mele...nu m-aş putea îndrăgosti de el ca de Ramon.

- în acest caz, spune-i-o.

- Draga mea, nu pot închide o uşă până n-o deschid pe cealaltă; nici nu m-am gândit să divorţez până nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Şi nu pot spune că n-am fost fericită. Mi-a oferit un cămin, haine mai elegante, iar eu i-am dăruit afecţiune, înţelegere şi o soţie tânără cu care să se mândrească. Dar după moartea lui, când am vândut casa şi m-am trezit cu o sumă mare de bani, am ştiut imediat ce caut. Un nou început, ca o femeie frumoasă. într-un an, am arătat mai tânără cu zece ani. Femeia de care s-a îndrăgostit tatăl tău n-ar fi putut atrage un bărbat ca Victor, ca să nu mai vorbim de Ramon.

- Şi totuşi, nu eşti sigură că Ramon se va căsători cu tine! exclamă Tess.

- Căsătoria, zise Clare cu dezinvoltură, este bine să fie făcută cu un bărbat bogat, dar asta nu este totul. Uneori este mai bine să poţi avea banii, fără să iei şi bărbatul. Eu optez pentru această variantă.

- Şi ce vrei să faci, să intri în afaceri?

Clare începu să chicotească.

- Nu chiar.

Dar să nu mai vorbim de bani. Suntem singure în

seara asta, să ne bucurăm de singurătate, nu ni se întâmplă prea des. Vino lângă mine, să vorbim despre haine.

Tess se duse la bucătărie, să-l roage pe Pedro să le facă puţină cafea.

Acesta îi spuse pe un ton conspirativ:

- Señorita, aţi găsit scrisoarea? V-am pus-o în cameră, cu puţin timp în urmă. A adus-o un puşti.

Tess urcă treptele câte două până la camera ei câte două şi găsi scrisoarea; desfăcu plicul şi scoase o singură foaie de hârtie pe care era scris:" te va aştepta o maşină în faţă la Miranda, la ora trei.

Te rog, vino."

O mai citi o dată; să fie de la Philip? Nu, el n-ar fi riscat să-i scrie aici. Atunci, de la cine putea să fie? Nu cunoştea prea multă lume aici.

Să se ducă oare la locul în care o aştepta maşina albastră? Nu, sigur că nu.

Se auzi strigată, aşa că se grăbi să coboare.

Capitolul 6

Maşina înconjură de câteva ori cafeneaua Miranda. Era condusă de un bărbat care putea fi orice; arab, european, spaniol. Tess îşi aminti ce auzise despre Tanger; o femeie putea fi uşor răpită aici, dusă în deşert, devenea prizoniera vreunui şeic şi nu mai auzea nimeni de ea. Deşi ideea de a ajunge în haremul vreunui şeic i se părea absurdă, se putea întâmpla. Oare era bine să se apropie şi să-l chestioneze pe şofer? I se făcu frică, simţi că piciorul şi umărul rănit o dureau mai tare ca oricând.

Şoferul vorbea o engleză excelentă.

- Sunteţi miss Carlen? o întrebă.

- Da. Dumneata cine eşti?

Omul ridică din umeri.

- Sunt doar un mesager şi şoferul acestei maşini.

Veniţi cu mine?

- Nu fără să ştiu unde mergem, sau cine te-a trimis.

- A, da, zise omul şi scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar. Citiţi-o, miss. Vă explică situaţia.

Tess desfăcu hârtia.

" Poţi avea încredere în şofer. Te rog să vii.

Philip”.

Era scrisul lui. O mai citi o dată, apoi se gândi că ar fi putut să sară din mersul maşinii, dacă vedea ceva suspect.

- Nu scrie unde trebuie să ajung, îi spuse şoferului.

- Nu este departe de aici.

- O casă?

Omul ezită o clipă.

- Este o cafenea, mademoiselle. Veţi fi în siguranţă. Monsieur regretă că este necesar, dar este urmărit permanent.

Nu voia să-l dezamăgească pe Phlip.

- Bine. Du-mă acolo.

Tess urcă în maşină şi plecară de pe loc chiar când un poliţist, ridicând mâinile, începu să strige la ei pentru că opriseră într-un loc nepermis. Lăsară în urmă centrul comercial, ajunseră într-un loc cu terenuri de tenis şi de fotbal. Apoi, maşina ajunse la Rue Moulay Gif, unde-l văzuse pe Philip în seara aceea.

în cele din urmă, opri în faţa unei alei prea înguste pentru o maşină.

- Este acolo, mademoiselle, zise şoferul. V-aş duce până la intrare, dar nu pot lăsa maşina aici pentru că

blochez drumul. Monsieur vă aşteaptă.

Tess intră în cafenea, rosti numele lui Philip, şi proprietarul o conduse în spatele unui paravan.

în semiîntuneric, Tess văzu un bărbat cu un veşmânt albastru, cu gluga trasă pe faţă.

- Philip, murmură ea.

Apoi, obişnuindu-se cu întunericul, începu să observe diferenţele. Omul avea aceleaşi trăsături, dar tenul îi era mai colorat. Tess remarcă imediat că n-avea niciun semn în locul unde văzuse că Philip fusese lovit.

- Eşti Boyd, nu? Tatăl lui Benito?

- Mda, zise tipul, cam neglijent. Stai jos, miss Carlen. Trebuie să discutăm şi n-am găsit un loc mai bun ca acesta. Eu sunt aici de câteva zile.

- Te ascunzi aici? Probabil aşa este, deşi nu ştiu din ce motiv. Philip te caută, ştii asta?

Boyd Westland rânji.

- Ştiu că vrea, şi asta o să-i atragă mai mult decât o lovitură la cap, dacă nu se potoleşte.

- A venit aici?

- Da, şi s-a ales cu falca ruptă înainte de a putea să dispară. Mi s-a spus despre asta. A fost vina ta, mademoiselle.

Tess păli.

-A mea? Cum aşa?

- M-ai confundat cu el acum câteva zile.

- Tu ai fost? Dar am fost convinsă că era el....şi m-ai recunoscut.

- Nu. Te uitai la mine de parcă ai fi văzut o nălucă şi am realizat că probabil îl cunoşti pe Philip.

- Şi taxiul?

- Se vedea de la distanţă că eşti englezoaică, aş fi făcut asta pentru oricine.

Cu toate că semăna mult cu Philip, Boyd nu degaja acea putere, încredere de sine, care se simţea atât de bine la fratele lui.

- Mademoiselle, începu Boyd, nu pot rămâne prea mult timp aici. Poate ţi se va părea ciudat, dar eşti singura persoană care mă cunoaşte şi pe mine şi pe Philip. Am cunoscut-o odată pe Sheila Vernet, dar foarte fugitiv şi sunt sigur că nu mi-ar face un serviciu.

- De unde ai aflat numele meu?

-De la şoferul de taxi. Mademoiselle, trebuie să comunic cu Philip, aşa cum face şi el cu mine. Din nefericire, nu-i pot transmite unde mă aflu.

- Boyd, nu crezi că ar trebui să-mi spui totul?

- Cât de bine îl cunoşti pe fratele meu?

- Ne-am văzut de câteva ori.

- Voi fi foarte direct cu tine. îl cunoşti pe Ramon Guevara?

- Da, răspunse ea.

- Ei bine, fratele meu are ceva ce-şi doreşte Ramon, dar care, de fapt, îmi aparţine. Este o cheie.

- O cheie obişnuită, metalică?

- La prima vedere, o cheie obişnuită. Dar este foarte complexă. Cred că Ramon n-a aflat că sunt în Tanger, deocamdată. Am nevoie de cheia aceea de la Philip, dar ştiu că este urmărit îndeaproape. Multă lume mă aşteaptă să mă întorc aici. îl urmăresc pe fratele meu, ştiind că voi lua legătura cu el imediat. Vor acea cheie.

- Prin "ei" îl înţelegi pe Ramon Guevara şi cine altcineva?

- El şi alţi câţiva"peştişori" care fac treburile lui Ramon. Te duci la fratele meu?

Tess lăsă privirea în jos.

- Sunt sigură că nu-mi va da cheia, ştii bine, şi nu mă va lăsa să mai vin aici.

- Ştiu cum este fratele meu, Philip. Ţi-a spus vreodată că şi eu am studiat medicina şi am părăsit

facultatea în anul patru?

- Nu mi-a spus nimic despre tine.

- Problema este cum să ajungă acea cheie în mâna mea fără să mă întâlnesc cu Philip.

- înainte de a continua, aş vrea să ştiu dacă ai acelaşi scris ca Philip. Puteam să jur că era semnătura lui pe acel bilet.

- Draga mea, vrei să ştii prea multe şi nu este bine. Eşti doar o fată dulce şi nu vreau să ştii prea multe. Nu te-aş ruga să mi-o aduci aici, dacă n-aş avea un plan. Am înţeles că se va organiza un bal mascat la Mirzeh în onoarea ta.

- E adevărat.

- Voi fi acolo.

- Poftim?

El începu să râdă şi-şi stinse ţigara într-o farfurie care ţinea loc de scrumieră.

- Ca beduin, fetiţo. îi voi trimite o copie identică a costumului lui Philip. Voi fi la Mirzeh exact la nouă şi jumătate, iar el o va preda la zece. La ora zece mă duc la o maşină parcată printre tufele de tamarisc; el mă aşteaptă acolo, îmi dă cheia şi se duce la petrecere, unde eu m-am aflat deja de jumătate de oră. Este simplu.

- Dacă Philip este urmărit, se va şti că n-a ajuns acolo la nouă şi jumătate.

- Deja nu mai contează, pentru că eu voi fi avut cheia, care-şi va fi pierdut semnificaţia.

- Iar tu dispari şi-l laşi pe Philip să se confrunte cu Ramon!

Boyd Westland scoase un sunet la fel de neglijent ca şi felul
în care arăta şi-i spuse:

- Ramon n-are nimic cu Philip, în afară de acea cheie. Odată ce nu se mai află în posesia lui, fratele meu va fi mai liber decât a fost vreodată.

- Iar eu trebuie să-i spun planul tău?

- Da, te rog.

Tess îl mai privi o dată. Cândva trebuie să fi fost un tânăr chipeş, de încredere.

- Cum ai intrat în asta? Presupun că ai crescut împreună cu Philip, dar nu eşti deloc ca el!

- Foarte simplu; se mai întâmplă, draga mea. Tatăl nostru a fost medic, iar Philip i-a urmat cariera. Mama era o femeie frumoasă, căreia îi cam plăcea viaţa, iar eu i-am semănat. La cea de a paisprezecea mea aniversare, am băut împreună o sticlă de şampanie şi n-a aflat nimeni.

- Şi căsătoria ta?

El lăsă privirea în jos.

- Era spaniolă... nu chiar dansatoare, dar dansa în cabaret, unde am şi cunoscut-o. O doream foarte tare, dar maică-sa era un fel de gorgonă şi o păzea ca pe ochii din cap. Ne-am căsătorit, aşa că am fost mai mult sau mai puţin forţat să trăiesc în Salamanca, dar n-a fost prea rău. Viaţa era ieftină şi nu te forţa nimeni să munceşti. Când a murit Lucilla, am şters-o. Benito ce face?

- Chiar m-am mirat că nu m-ai întrebat.

- Uite ce este, Tess, nu-am chef de morala ta acum. Indiferent ce crezi despre mine, n-am putut să iau atunci copilul cu mine. îi era mai bine alături de bunici.

- Dacă ei l-ar fi vrut, nu l-ar fi trimis singur la Tanger.

- Presupun că am avut şi eu o vină. L-au considerat întotdeauna mai mult copilul meu decât al Lucillei. După ce-am plecat, le-am trimis bani, ultima oară de la Tiran, dar de câteva luni, de când o duc prost cu banii, nu le-am mai trimis. Benito este acum cu Philip?

- Este în Gibraltar, cu nişte priteni ai lui.

- Şi în continuare pare mai mult spaniol decât englez?

Ea înclină din cap.

- Părul lui are acum o tentă roşcată. Tot mai consideră că tatăl lui este cel mai minunat om din lume. Nu-l meriţi.

- Dar Philip îl merită. A fost cam îndrăgostit de Lucilla când a văzut-o, aşa că va avea grijă de Benito.

- Şi tu ce vei face?

El se încruntă.

- Cred că eşti prima femeie care-mi pune întrebarea asta. Nu sunt un tată bun pentru Benito, dar Philip este un om respectat în meseria sa, aşa că n-o să mă vrea lângă el. De Tanger m-am cam săturat. Odată ce pun mâna pe cheie, dispar de aici; ai putea să-i spui asta lui Philip.

Tess respiră adânc.

- De ce n-ai luat cheia cu tine când ai plecat?

- Pentru că n-ar fi fost bine.

- Vrei să-i spun totul lui Philip?

- Totul, în afară de locul unde m-ai găsit acum. Ar fi periculos pentru el să vină aici.

- Dar dacă nu vrea ca tu să ai cheia?

- Trebuie să vrea.

Este cheia de la cutia mea de valori dintr-o bancă străină de aici. Am nevoie de nişte acte de acolo şi de bani. Renunţ la acea cutie.

- Şi tu eşti singurul care o poate deschide?

- Da. Are două încuietori; una a mea, cealaltă a băncii.

- Nu poţi spune băncii că ai pierdut-o?

- Ba da, dar este un proces prea lung de recuperare; banca va trebui să dea trei anunţuri într-un ziar local, iar după aceea trebuie să-mi dovedesc identitatea şi nu-mi permit publicitate de vreun fel

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă; îşi simţea gâtul şi buzele uscate.

- Mai sunt multe lucruri pe care nu mi le spui, nu?

- Ştii deja destul. îi vei spune lui Philip?

- Da.

- Bine. El îi zâmbi: simt că pot avea încredere în tine, Tess. Dacă Philip este de acord să-mi dea cheia la petrecerea ta, este foarte bine. Dacă nu, pune asta la poştă. Scoase o carte de vizită dintr-un buzunar. Era adresa unei spălătorii şi într-o parte era scris un mesaj în arabă. Scrie doar că s-au rătăcit nişte lucruri date la spălat. Tess era descumpănită. Individului din faţa ei nu-i păsa nici de fratele, nici de fiul său; dacă

va pune mâna pe cheie, va pleca. Strecură cartea de vizită în buzunar şi se ridică. în acelaşi timp se auzi un zgomot ca şi cum cineva şi-ar fi dres glasul, apoi nişte silabe neinteligibile.

Boyd Westland îşi ridică marginea veşmântului peste partea de jos a feţei şi-i spuse repede:

- Trebuie să dispar. Aşteaptă un moment, apoi ieşi şi tu. Te va aştepta omul care te-a adus aici. La revedere, Tess Carlen; şi, ca între englezi, ce pot să-ţi spun? Salaam!

El dispăru şi Tess rămase cu inima bătându-i tare, apoi plecă pe acelaşi drum pe care venise şi ajunse în coridorul întunecat. Acolo o aştepta şoferul maşinii, care o conduse afară, unde o aştepta maşina cu care o duse înapoi de unde o luase. Pe drum, Tess se gândi că banii pe care-i avea Boyd în cutia de valori nu puteau fi prea mulţi şi ca atare nu aveau însemnătate pentru Ramon; aşadar, doar actele care se aflau acolo prezentau importanţă. Dar cum puteau să aibă valoare nişte acte? Erau acţiuni? Poate era un testament care trebuia distrus? Dar de ce se afla în posesia lui Boyd? Tocmai asta nu-l întrebase!

După ce coborî în acelaşi loc, la cafeneaua Miranda, Tess se îndreptă spre casa lui Clare. Trebuia

să-l vadă imediat pe Philip. Nu-i putea face o vizită acasă, aşa că se gândi să-i telefoneze.

Clare era cu Victor, care mai slăbise după boală.

- Clare, aş putea să invit pe cineva la mine?

- Desigur, draga mea. Pe cine?

- Philip Westland. îi voi telefona chiar acum.

După un moment în care se prefăcu a căuta numărul lui Philip deşi îl ştia prea bine, acesta răspunse.

- Doctore Westland, sunt Tess Carlen.

Mama mea vitregă te invită la o băutură, când te întorci acasă.

- Mama ta vitregă? Ce este asta, Tess?

- Aşadar, vii ? Pe la şase?

- Cum să te refuz?

- Bine, atunci la şase.

Tess făcu o baie prelungită, îmbrăcă o rochie verde-închis, se machie discret şi se parfumă cu "Nuit de Maroc", un parfum dăruit de Victor.

La ora şase îi deschise chiar ea, iar Clare şi Victor îl primiră foarte bine. După ce nu bău aproape nimic din ce-i oferiră cei doi şi schimbă câteva formule de politeţe, după ce le vorbi de Benito, Philip se ridică.

- Nu te-am putea convinge să rămâi la cină,

doctore Westland? spuse Clare.

- îmi pare rău, dar sunt plecat de dimineaţă de acasă...

- Atunci... altă dată, spuse Clare înţelegătoare.

Philip se întoarse brusc spre Tess:

- Miss Carlen, ai putea cina cu mine? Am primit o scrisoare de la Benito.

- Poate altă dată, răspunse Tess.

- De ce nu te duci, draga mea? interveni Clare, nu ai alt program. Apoi se întoarse spre Philip: Tess se teme de ce ar putea gândi logodnica dumitale, dar voi doctorii aveţi alte concepţii de viaţă. N-ai de ce să te temi de un doctor, draga mea.

- După ce mâncăm şi comentăm scrisoarea lui Benito, o aduc acasă, promise Philip.

Tess urcă în camera ei cu inima strânsă. Nu mai fusese la Las Perlas de când se plimbaseră pe plajă, iar Philip o sărutase.

Clare, care veni după ea, îi spuse:

- Fii foarte atentă, Tess. Poate ar fi momentul să-ţi spun că vei primi un cadou substanţial pentru serviciul pe care ni-l faci. Ramon ar...

Tess simţi un nod în gât, dar reuşi s-o înfrunte pe Clare:

- Ramon m-a fascinat la început, dar am reuşit să mă desprind din mrejele lui. Ştiu cine este şi ce interese reprezintă. Nu-i pasă de nimeni, doar de binele personal. Nici măcar de tine nu-i pasă, Clare. S-a jucat cu noi amândouă, făcându-şi planuri cu ce ar putea obţine de la noi. Tu trebuia să mă influenţezi, iar eu să fiu flatată de complimentele şi de sărutările lui.

- Sărutări! exclamă Clare, căreia îi pierise zâmbetul. Minţi! încerci să mă întorci împotriva lui!

- Ştii prea bine că este adevărat ce spun, Clare. Dar nu-l voi ajuta pe Ramon, îl dispreţuiesc.

- Atunci, fă-o pentru mine, Tess. Mi-a promis foarte mulţi bani; unii vor ajunge la tine. Să-i luăm şi să plecăm de aici.

- Şi Victor?

Clare făcu un gest impacientat:

-Victor va merge cu mine oriunde.

- Şi ţi se pare normal?

- Tess, poate că n-ai înţeles până acum. Victor este un bărbat bogat, amabil... dar atât. Nu te poţi îndrăgosti de unul care arată ca el.

- Clare, cred că vrei banii lui, dar şi libertatea.

- Nu toate ne dorim asta? Mai vreau să mă

îndrăgostesc înainte de a îmbătrâni.

- D-acum devii prea cinică... Clare.

- Ţi se pare rău să-mi doresc un iubit bogat, fermecător, cu care să-mi facă plăcere să fiu văzută?

- Şi m-ai invitat aici să te ajut.

- Dar atunci când ţi-am scris n-am intuit ce valoroasă vei deveni în locul acesta.

Valoarea ta se datorează acelui puşti care ţi-a fost lăsat în grijă pe vapor.

- Oricum, Clare, nu conta pe mine. N-am nevoie de darurile lui Ramon şi sunt dispusă să plec imediat ce nu mai ai nevoie de mine.

- Tess, te rog, nu te comporta copilăreşte stricând totul, vizavi de Ramon.

Auzind vocile bărbaţilor, Clare luă brusc o mină veselă.

- Te aşteptăm sâmbătă la Mirzeh, doctore Westland?

- Nu sunt sigur că pot veni.

- Invitaţia o include, desigur, şi pe doctoriţa Vernet. Este o femeie foarte frumoasă şi bănuiesc pasionată de meseria ei.

- Da, este.

- Probabil de aceea doctorii se căsătoresc între ei, pentru că-şi înţeleg reciproc pasiunea. La revedere,

doctore; te aşteptăm sâmbătă.

Capitolul 1

Când ajunseră acasă la Philip, Marthe aşezase deja masa pentru două persoane. Philip se scuză ca să se schimbe, lăsând-o cu Marthe.

- Doctorul devine tot mai morocănos pe zi ce trece, se lamentă Marthe.

- Mie mi se pare că aşteaptă ceva ce tocmai este pe punctul de a se petrece.

Marthe zâmbi.

- Vreo femeie?

- Nu, cred că este ceva foarte masculin, spuse Tess.

- Ai dreptate, miss. Este ceva legat de percheziţia acestei case. De atunci s-a schimbat doctorul. Probabil acesta este şi motivul pentru care nu s-a căsătorit; era o primejdie în care n-a vrut să amestece o femeie. Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine. Iar doctoriţa Vernet merită să devină doamna Westland.

Tess simţi o strângere de inimă, fără să ştie din ce motiv, şi o întrebă:

- Vine des pe aici?

- O dată sau de două ori pe săptămână. Se duc seara la club, dar mi-a spus că nu vor locui aici după căsătorie.

- Cred că Philip a primit o scrisoare de la Benito. Ai citit-o?

- Bietul copil, vrea să se întoarcă aici.

- Am crezut că va fi bucuros să se afle în compania altui copil. Monsieur i-a promis că se vor vedea curând, dar ce folos. După căsătorie, Benito nu va locui cu ei.

Philip apăru şi-i oferi o băutură.

- Marthe mi-a spus că Benito vrea să se întoarcă.

- Dar asta nu este casa lui! exclamă Philip. Dar nu te-am adus aici să vorbim despre Benito. Am simţit că vrei să discutăm ceva, despre ce este vorba, Tess?

- De fapt, am vrut să te conduc până la maşină şi să discutăm, răspunse ea.

- De ce a fost urgent să discutăm astăzi?

- L-am văzut pe fratele tău, azi.

- Asta înseamnă că ştii că, de fapt, atunci l-ai văzut pe Boyd, nu pe mine. A făcut imprudenţa să iasă pe stradă?

- Nu. Eu... Tess oftă, exasperată; am primit un bilet acasă, în care mi se spunea că mă va aştepta o maşină albastră la cafeneaua Miranda. M-am dus acolo şi maşina era condusă de un tip destul de civilizat...

- Ai stat de vorbă cu el?

- Da, am vorbit cu el. Omul mi-a dat alt bilet, iar scrisul semăna perfect cu al tău. Era semnat Philip, aşa că am urcat în maşină şi m-a dus...

- Ce prostie ai făcut! exclamă Philip.

- M-a dus la fratele tău. Era îmbrăcat la fel ca atunci. Vrea cheia de la tine. A pus la cale un plan pentru a o putea lua. Tu trebuie să mergi la petrecerea de la hotelul Mirzeh, îmbrăcat într-un costum de beduin, ca al lui. Va ajunge acolo la nouă şi jumătate, tu vei apărea la zece, şi-l vei aştepta la tufele de tamarisc unde va exista o maşină, va lua cheia de la tine şi va pleca. Este mai bine să-i dai cheia, Philip, ca să dispară din Tanger. Nu-i pasă de Benito sau de tine. Este un fel de...

- Nu-mi spune mie cum este! Aş fi vrut să fie aici! De ce te-ai amestecat în afacerea asta, Tess? Trebuia să ignori acel mesaj şi să...

- Fratele tău spune că sunt singura persoană în care are încredere ....te rog, dă-i cheia şi lasă-l să plece...

- Nu ştii ce spui! Vreau să fiu de faţă când va deschide cutia

- Dar nu va fi periculos dacă ceea ce conţine...

- Lasă lucrurile în seama mea, micuţo; poate nu realizezi că viitorul meu ţine de asta, reputaţia mea şi munca pe care o fac.
Altfel de ce aş fi aşteptat atât de mult? Doar nu este doar problema transmiterii cheii; am găsit o soluţie şi pentru asta, chiar dacă sunt permanent urmărit.
Cutia a fost închiriată de el şi doar el o poate deschide; este regulamentul impus de bancă.
O poate deschide, dar numai dacă sunt şi eu acolo. Dacă aş fi ştiut unde se află, i-aş fi spus să mă aştepte la bancă, să ţin cheia până în ultimul moment. Este necesar, te rog să mă crezi. Unde este Boyd, Tess?

- Nu pot să-ţi spun, i-am promis.

- Nu este cazul să-ţi ţii cuvântul faţă de Boyd, el n-are niciun fel de scrupule. Unde este?

Tess îşi plecă încet capul.

- Eşti urmărit permanent. Vei fi atacat din nou şi de data asta vor fi mai mulţi. Chiar dacă nu i-aş fi promis fratelui tău, tot nu ţi-aş spune locul, ca să nu fii bătut din nou.

- Tess, data trecută am fost luat prin surprindere, dar acum sunt pregătit. Trebuie să discut cu Boyd.

- N-ar putea veni aici, îmbrăcat în burnuz?

- Şi el este urmărit.

- Dar spunea că Ramon şi prietenii lui s-ar putea să nu ştie că se află în Tanger.

- Cred că ştie prea bine că nu este aşa, de asta nu-l pot ierta că te-a atras în cursa asta. Ai fost remarcată, şi asta nu este bine.

Tess păli.

- Crezi că ştiu că am venit aici?

- Cu siguranţă. Tess, ei sunt o adevărată reţea; te duc acasă si să stai acolo până primeşti vesti de la mine, chiar dacă vor trece zile.

- Nu pot face asta. Ramon ar putea ghici motivul.

- Ramon nu este un tip crud.

- O, nu! exclamă Tess.

Sunetul soneriei le întrerupse discuţia. Deschise chiar Philip şi se întoarse cu Sheila Vernet. O privi lung pe Tess, în timp ce
i se adresa lui Philip.

- Te-am sunat la şase, dar nu erai acasă şi am primit o invitaţie de la Marcel Fougre la Tetuan. Aşteaptă afară. Miss Carlen nu se simte bine? Sper că n-am deranjat.

- Nu. Acum trebuie s-o duc pe Tess acasă. Marcel nu intră să bem ceva, sau este prea ocupat ?

- Ne grăbim, dar te rog să nu fii rău cu Marcel.

Sheila Vernet ieşi urmată de Philip, care, după ce schimbă câteva cuvinte cu Marcel, se întoarse încruntat. Se vedea că nu-i convenea ca iubita lui să fie singură cu acel bărbat.

- Mergem acum? îl întrebă Tess.

- Nu, am venit să cinăm.

- Mi-a pierit pofta de mâncare.

- Şi mie, dar totuşi vom mânca. Nu te teme, nu te voi duce apoi la plimbare pe plajă.

Cinară în linişte.

La un moment dat, Tess rupse tăcerea.

- Am uitat să-ţi spun că dacă nu-i dai cumva de ştire fratelui tău, te aşteaptă la petrecere la ora zece. Mi-a dat o carte de vizită pe care trebuie s-o pun la poştă.

- Unde este?

- în camera mea, încuiată într-un sertar. Este adresată unei spălătorii din Cashbah şi scrie ceva în arabă despre nişte haine care s-au rătăcit la spălătorie. Cred că unul din oamenii lui lucrează acolo.

- Ce mult îi plac lucrurile ascunse şi statagemele de tot felul! exclamă Philip. Niciodată în viaţa lui n-a

fost serios. A întrebat de Benito?

- Colateral. îl vei ţine tu pe copil?

Philip încuviinţă.

- Va trebui să-i spun adevărul. Nu-i place în Gibraltar.

- îl trimiţi în Anglia?

- N-are pe nimeni acolo.

- L-ai putea adopta legal. Deja toată lumea ştie că este fiul tău.

- Şi dacă mă însor? Crezi că soţia mea îl va accepta? Deşi este un copil foarte isteţ şi plăcut.

Tess zâmbi.

- Da, ştiu. Sper că nu-l vei neglija vreodată.

- De ce aş face-o?

Tess îl privi lung.

- Pentru că tocmai ai vorbit de căsătorie.

Benito s-ar putea simţi înlăturat văzând că ai o nouă familie. Ştiu că nu este problema mea, dar persoana cu care te vei căsători ar trebui să fie prietenă cu Benito, să-l înţeleagă, înainte de a avea propriii ei copii. Acum, revenind la problema noastră: să expediez cartea de vizită?

- M-am gândit mult. Trebuie să-l văd pe Boyd şi ar fi bine să ne întâlnim la acea petrecere, dar nu voi

lua cheia la mine. O să-i spun lui Boyd la ce oră să fie la bancă. Numai noi ştim ce este între noi doi şi chiar dacă suntem urmăriţi, nu se poate întâmpla acolo mai mult decât pe străzile Tangerului. Ne vom vedea scurt la petrecere, apoi la bancă. După aceea, nu va mai exista nicio primejdie pentru nimeni. Aşadar nu are rost să pui cartea de vizită la poştă. Stai mai mult pe acasă, în weekend.

Ea încuviinţă şi niciunul nu mai scoase o vorbă.

Tess îi simţea privirea studiind-o. De fiecare dată când li se întâlneau privirile, a ei era uşor rănită, a lui calcula, estima. După felul în care fuma ştia că este îngândurat. Tess nu mai voia să ştie la ce se gândea el; importantă era acum siguranţa lui.

Philip îşi stinse ţigara:

- Acum, nu te mai gândi la nimic. Totul este sub control. Poate te va ajuta să ştii că mi-ai făcut un mare serviciu; sper că Boyd va reuşi să-mi trimită un veşmânt ca al lui. Spune-mi, Tess, ai putea lipsi de la petrecere?

- Nu, este dată în onoarea mea, pasămite.

- Atunci, stai pe lângă mama ta vitregă. Salută-l pe Boyd, dar nu-i vorbi. Imediat ce ajung, te caut; îţi promit.

Tess îşi lăsă privirea în jos. Lumina lămpii îi cădea în părul castaniu închis.

Philip se aplecă spre ea şi-i atinse încet părul.

- Ai un năsuc mic şi sensibil, Tess. Nu fi nervoasă; nu vreau să-ţi stric starea de spirit cu problemele mele. Va fi mult mai uşor decât am anticipat. Observând cum colţurile gurii încep să-i tremure, Philip se lăsă în genunchi în faţa ei. Fără lacrimi, micuţo! Biata de tine, a fost prea mult chin, nu mă surprinde. Nici n-ai apucat să-ţi revii după acel accident şi te-ai trezit implicată în ceva periculos. Dar acum te rog să te detaşezi. Chiar dacă mai primeşti vreun bilet, nu-i mai da curs, te rog. Tess, te rog, nu mai tremura. Tess, priveşte-mă!

Tess îşi duse mâna la faţă, în dorinţa de a stăvili lacrimile care-i apăruseră în colţul ochilor. începu să plângă necontrolat. Fără să-şi dea seama ce face, întinse mâinile spre el şi se trezi prinsă în braţe.

Philip o sărută, o strânse în braţe, o sărută din nou. Apoi, de parcă ar fi realizat ce făcuse, o îndepărtă, se îndreptă spre fereastră şi-i spuse:

- Ia-ţi eşarfa, Tess. Mă duc să pornesc motorul.

Tess clipi de câteva ori şi se ridică în picioare. îşi luă eşarfa şi-l urmă.

Maşina porni în noapte.

Tess privea locurile pe lângă care treceau, dar toate i se păreau cenuşii, nesemnificative. Totul era îndepărtat dincolo de peretele de gheaţă care o înconjura.

Când se apropiară de Tanger, Philip vorbi:

- Nu pot să-ţi explic ce s-a întâmplat. Trebuie să înţelegi cum gândeşte un bărbat care se trezeşte cu o fată care plânge.

- Ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, spuse ea.

- Te rog să crezi că a fost ceva instinctiv, neintenţionat.

- Te cred.

- Numai dacă te-ai duce să stai la Gibraltar!

- Cred că înţeleg mai mult decât îţi imaginezi. A trecut mult de când n-ai mai mai făcut dragoste cu o femeie. Tu şi Sheila Vernet... sunteţi medici, dar...

- Nu gândi aşa. Sheila este femeie în primul rând. Da, cred că ai dreptate, să dăm uitării ce s-a întâmplat.

Philip a condus-o acasă şi i-a reamintit:

- Nu uita, nu ieşi nicăieri singură. Dacă mai primeşti vreun bilet, sună-mă. Ne vedem la petrecerea de la Mirzeh. Noapte bună.

Capitolul 8

Tess se simţi foarte confuză a doua zi; din păcate, nu era singura. Chiar şi Victor Mears era afectat de starea de incertitudine care plutea în aer. Tess era îndrăgostită cu disperare de un bărbat care aparţinea altei femei...

Se aflau în curtea interioară, unde-şi beau ceaiul şi o aşteptau pe Clare.

- Tess, ştiu că iubeşti cartea, nu ţi-ar plăcea să ai o librărie aici? o întrebă Victor.

- Victor, nu intenţionez să rămân aici, ba chiar aş vrea să plec cât mai curând posibil...

- Atunci, una la Londra...sugeră Victor. Pentru mine ar fi o mare plăcere să-ţi ofer asta, ar fi ca o legătură între noi şi tine....eu şi Clare am fi undeva în Mediterana...

Tess îi evită privirea, zâmbind.

Ultimele lui vorbe creaseră o stare de disconfort; acest om o voia totuşi pe Clare aventuriera, despre care ştia că pune la cale un plan care nu-l includea şi pe el.

- Crezi că ai scăpat de boală, Victor?

- O, da, cred că sunt sănătos tun de acum.

După câteva clipe de tăcere, el o întrebă;

- Ramon nu mai vine aşa de des pe aici, nu? Nu

trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei, Tess. {tiu că este foarte iubit de Clare, dar nu cred că se va pune vreodată problema căsătoriei. Cu toate că ea s-ar mărita imediat cu el; Ramon este foarte atrăgător, un bărbat de lume...

- Care nu oferă siguranţă unei femei, conchise Tess.

- Ramon ţi-a făcut şi ţie curte? o întrebă el cu jumătate de glas. Din nou nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei, Tess.

{i ea nu răspunse.

Apăru şi Clare, într-o superbă rochie albastru cu alb.

Nici ea nu mai părea la fel de sigură de sine. De fapt, niciunul n-o mai abordă pe Tess în privinţa acelui" mic semn" pe care se presupunea că trebuia să-l aducă ea. De fapt, Philip era urmărit; Boyd, la fel. Aşadar, se ştia că Tess se întâlnise cu amândoi, că acţionase ca mesager între ei şi acum avea mare grijă să nu mai plece de acasă, mai ales singură.

Ramon le făcu o vizită inopinat, într-o seară, cu daruri scumpe atât pentru Clare, cât şi pentru Tess. Când îi puse lanţul de aur cu safire la gât, Tess nu simţi nimic; îşi aminti însă cum simţise atingerea lui

Philip, sărutul lui, şi se înfioră. Dar Philip aparţinea altei femei.

Se simţi brusc foarte singură, poate mai singură decât în acel spital din Londra în care zăcuse o vreme după accident.

- Te-ai pregătit pentru evenimentul de mâine, draga mea? Victor şi-a revenit de-ajuns ca să fie cu noi?

- Bietul Victor! exclamă Clare, cred că începe să-şi simtă anii. N-ar fi bine să-l invităm la o petrecere care va dura până în zori. Ramon, ne vei aduce acasă?

- N-aş rata acest privilegiu pentru nimic în lume, iubito. Tess, noaptea aceasta îţi va fi dedicată. O privi lung, s punându-i: miezul nopţii este momentul în care începe o petrecere de vis!

Tess simţi ca un şoc electric străbătându-i corpul. Se întrebă dacă Ramon ştia ceva. Cu siguranţă, cineva ascultase discuţia dintre ea şi Boyd din acea cafenea; era imposibil ca acel şofer elegant, sau proprietarul cafenelei să nu-i fi vândut secretul lui Ramon. Acum ştiau că Philip nu intenţiona să le dea cheia de care aveau atâta nevoie.

Brusc, începu s-o doară capul. Se duse să stea

întinsă în pat o vreme.

Ce putea face ca să-i ajute pe Philip şi pe Boyd?

Se întrebă dacă va fi urmărită în timpul petrecerii.

Seara, după ce se îmbrăcă şi primi complimentele lui Victor, îl căută din priviri pe Boyd. Reuşi să se strecoare şi să ajungă unde se afla omul căutat în spatele unui grup care râdea şi vorbea mult. îl chemă încet:

- Domnule Westland!

El sorbi din paharul cu băutură, apoi lăsă ţigara să cadă, o stinse cu piciorul şi şopti:

- Tess Carlen? Ai vreun mesaj?

- Nu. Vreau doar să ştii că eşti urmărit. Se ştie totul.

- Normal că se ştie.

Deodată, privirea lui îi aminti de cea a lui Benito, asta fusese contribuţia acestui bărbat cinic. Ce se întâmplase cu acest bărbat încât nu reuşise să-i asigure o viaţă normală şi un cămin fiului său?

- Fugi de aici şi nu te mai implica, îi şopti el, făcându-i cu ochiul.

Tess ar fi vrut să-i spună că nu va primi nicio cheie, că era mai bine să plece, să stea departe de primejdie, de Tanger, dacă era posibil. Apoi realiză că

dacă ar face asta l-ar trăda pe Philip.

- Fii atent, îi şopti. Fă ce spune Philip, orice s-ar întâmpla. Nu uita că el are o situaţie aici.

- Iar eu sunt un biet păduche; ar fi trebuit să mă duc direct la Las Perlas, sau mai bine să nu fi lăsat niciodată cheia la el. Acum fugi, mititico, eşti prea fragilă şi prea frumoasă ca să te implici în asta.

- Nu pot face nimic?

- Pentru Philip?

- Pentru amândoi.

- Nu, frumoaso. Ne descurcăm fiecare separat, eu şi fratele meu, fie-i integritatea profesională lăudată! Philip nu se poate însura cu Sheila până nu se rezolvă problema asta. Adios, chica!

- Mult noroc!

Tess se uită la ceas; mai erau trei minute până la ora zece.

La zece şi zece Philip se îndrepta cu paşi mari spre ea, făcându-şi loc printre invitaţi.

- Gata, Boyd este în taxi, l-am expediat de aici, îi spuse. Da, am găsit un taxi la Tanger, l-am adus aici ca să-l ducă pe Boyd înapoi în siguranţă şi i-am spus să nu oprească nicăieri, indiferent ce se întâmplă.

- N-ai făcut nimic inteligent! se înfurie Tess, ci

doar ai amânat ce trebuia să se întâmple în seara asta.

- Opreşte-te, Tess; am discutat cu Boyd şi asta este mai important.

- Vor urmări taxiul şi vor descoperi că nu este la el cheia!

- Dar nu ştiu ce aranjament am făcut noi doi; doar noi îl ştim. Iar acum, nu ridica privirea, pentru că Ramon vine spre noi.

Din doi paşi, acesta ajunse lângă ei.

- O, doctore Westland! N-am crezut că vei veni, mai ales îmbrăcat în burnuz. Tess, querida, ştii că este prima dată când mă aflu în compania doctorului?

- Nu voi sta prea mult. Poate primul invitat care va pleca mă va duce până la Tanger. Am venit cu un taxi.

- Cred că Victor Mears va pleca primul. Iar acum as vrea s-o iau pe frumoasa Tess la ceilalţi invitaţi, pentru că este steaua acestei petreceri.

Philip îi făcu loc să treacă, iar Ramon îşi agăţă din neatenţie mâneca largă a costumului de un pahar aflat pe masă. Tess apucă să vadă un portmoneu negru din care căzură câteva monede, pe care

Ramon le recuperă imediat. Se mai afla acolo o bucată de hârtie. Observă că ochii lui Philip se măriseră, concentrându-se asupra acelei hârtii.

- Vă doresc o petrecere reuşită, señora... miss Carlen. îl voi căuta pe Victor Mears. La revedere.

Tess îl petrecu din priviri pe Philip, cu o strângere de inimă. Avea senzaţia că nu-l va mai vedea.

A doua zi, atât ea cât şi Clare dormiră până târziu. Totuşi, Tess se trezi înaintea Clarei, care o întrebă:

- A sunat cineva?

- Nimeni, răspunse Tess.

- Dar astăzi e duminică, iar Victor trece pe aici.

- Clare, începu Tess, întinzându-i cecul primit de la Ramon. Te rog să i-l înapoiezi. N-am făcut nimic pentru el ca să-l merit.

Clare privi cecul cu ochii gata să-i iasă din orbite.

- Dumnezeule! Cum să înapoiezi o asemenea comoară? Eu sunt falită, iar tu îi dai banii înapoi! Nu realizezi că niciodată nu vei mai pune mâna pe o asemenea sumă?

- Nu vreau această sumă de la el!

- în acest caz, cu banii mi-ai putea plăti sejurul petrecut aici.

- Să-ţi plătesc ca şi cum aş fi stat la o pensiune?

Clare, m-ai invitat aici ca să-mi revin după accident, apoi mi-ai spus că nu este chiar aşa. Trebuia să stau cu Victor Mears, ca tu să-i poţi suci minţile lui Ramon Guevara. O să-ţi trimit bani din salariul de la Londra, ca să-mi achit datoria.

- Tess, nu mă interpreta greşit. Cecul acesta este foarte important, pentru că este tot ce vei obţine vreodată de la Ramon. Dacă se va căsători, repet, dacă... o va face cu o spaniolă frumoasă şi bogată. Iar eu sunt departe de standardele lui. L-am ajutat, şi imediat ce va pune mâna pe bani, mă va instala într-o casă pe Riviera.

- Şi Victor?

- Vom rămâne prieteni, desigur. Nu se va îndrăgosti de alta.

- Nu eşti prea sigură de tine, Clare?

- Sunt sigură pe ce doresc de la viaţă, întotdeauna am fost. Să nu crezi că te voi lăsa să faci prostia de a-i înapoia banii.

Semnează cecul şi lasă-mi-l mie să-l încasez.

- Niciodată!

Tess smulse bucata de hârtie din mâna lui Clare şi o rupse în bucăţi.

- Poţi să-i spui lui Ramon ce-am făcut cu el. Este

un individ meschin şi corupt, pentru că mi-a strecurat cecul în poşetă fără ca eu să observ, de faţă cu Philip Westland!

- Draga mea, de ce ţi-ar păsa de ce crede doctorul Westland despre tine? Este logodit, după cum ştii, cu o femeie frumoasă şi inteligentă.

Tess păli, dar nu-şi pierdu cumpătul.

- Nu mă deranjează ca el să ştie că am încercat să păstrez un fel de echilibru între principiile mele şi că făcând ce mi-ai cerut, n-am fost de ajuns de înţeleaptă să calculez cu câteva mutări înainte. Nu mai avem ce să ne spunem, nu, Clare?

- Se pare că aerul Tangerului ţi-a făcut foarte bine şi dacă n-am fost atât de prietene precum ne-am propus... sau poate eu sunt prea tânără să te consider fiica mea, n-am nici potenţialul sentimental de afecţiune al unei surori. M-ai ajutat oarecum, şi pentru asta-ţi sunt recunoscătoare. Nu am nevoie să-ţi iau banii, Tess; săptămâna viitoare voi avea proprii mei bani. Oare cât ştia Clare din cele întâmplate la petrecerea dată în onoarea ei?

Pentru ea, totul se va termina când se va afla la bordul vasului care o ducea în Gibraltar. Abia aştepta să scape de nesiguranţă, de intrigile Clarei, de

optimismul nejustificat al lui Victor, de lipsa de scrupule a lui Ramon. Dacă era adevărat că Boyd Westland îi făcuse cândva o figură urâtă lui Ramon, atunci acesta avea dreptul să se răzbune în felul său; se pare că întotdeauna Ramon ştia să obţină ce dorea fără violenţă. Nu mai voia să se gândească la posibilitatea de a se întâlni întâmplător cu Philip.

Victor, care sosi pe la şase, se arătă dezamăgit când Tess îi spuse că la jumătatea săptămânii va pleca din Tanger. După ce-şi înnoi oferta de a -i cumpăra o librărie, Victor i se adresă Clarei:

- Păcat de acel accident care a stricat petrecerea în onoarea lui Tess.

- Accident? Ce accident? sări ea.

- N-ai aflat? O maşină în care se afla unul din invitaţi a sărit peste parapet. Era un bărbat îmbrăcat în costum european sub burnuz.

Tess se gândi imediat la Philip. Ce simţea acum? Probabil vestea ajunsese şi la el.

Bietul Benito! Era orfan acum, nu-l mai avea decât pe Philip. Oare Sheilei i se înmuia inima aflând de soarta lui? Tess se îndoia. Dacă Sheila nu voia băiatul, considerându-l fiul lui Philip, cu atât mai mult nu-l va accepta ştiind că-i era nepot.

De fapt, sunt geloasă pe ea, se gândi Tess pentru că este iubită de Philip.

A doua zi, Tess ieşi să verifice biletul de întoarcere în ţară. Pe drum cumpără un ziar, dar nu găsi nicio referire la Boyd Westland. La întoarcere o găsi pe Clare într-o stare de agitaţie cum nu mai fusese.

- Ramon a dispărut! o informă ea. Imediat după accident! De la hotel mi s-a spus că nu şi-a luat lucrurile, dar cred că mă mint, Ramon nu se mai întoarce! Am aflat că şi-a lichidat afacerile! îmi promisese mulţi bani! Tess, trebuie să mergi cu mine la Mirzeh!

- Nu vreau să mai ajung în locul acela, Clare!

- A, sigur, dacă n-ai niciun interes! Ramon mi-a promis foarte mulţi bani; nu renunţ!

Tess încercă s-o calmeze.

- Nu poţi face nimic fără Ramon. Imaginează-ţi că vei merge la Mirzeh să faci scandal. Vei fi penibilă, dacă se întoarce peste câteva zile.

- Probabil şi Victor mă va urî dacă se află.

- Nu te va urî dacă vei fi sobră şi potolită.

Observând că femeia băuse cam mult, o întinse pe pat şi o înveli cu o pătură.

Când se trezi, Clare luă acea mină nevinovată care o prindea atât de bine. Oricum, îi mai rămânea Victor s-o consoleze de pierderea banilor şi a lui Ramon.

După o zi, Tess fu căutată la telefon.

- Bună ziua, miss. Sunt eu, Marthe.

Monsieur nu este aici, dar a auzit că plecaţi şi vrea să vă invite aici pentru ultima oară, să ne luăm rămas-bun.

- Cum se simte el, Marthe?

- A trecut peste ce era mai rău. Veniţi?

- Da, vin, răspunse Tess.

Imediat ce taxiul opri în faţa casei, apăru Marthe.

- Vă aşteptam, mademoiselle.

Tess şi Marthe băură ceaiul împreună şi discutară despre Philip şi Sheila Vernet.

- Nu mi-ar plăcea ca mademoiselle Vernet să se mărite cu monsieur. De fapt, ea mai are şi alţi pretendenţi.

- Tot doctori?

- Da, pe Marcel Fougre, care-i acceptă orice, în timp ce doctorul Westland ... ei bine, îl ştii, miss, cum este... Cele două îşi continuar' discuţia despre felul de a găti al francezilor, al englezilor şi cum mâncau

aici la Tanger, când deodată uşa se dădu de perete şi apăru Benito.

- A, señorita eşti aici?

M-am întors! exclamă el.

- Benito! strigă Tess, cum ai ajuns aici?

- Tio Felipe s-a înfuriat tare....

- Cine este tio Felipe?

- Mi-a spus că este mai uşor să-i spun tio Felipe decât unchiul Philip... dar aş vrea şi eu prăjituri ca ale voastre...

Marthe îl servi imediat.

- Benito, am venit să-mi iau rămas-bun de la Marthe şi de la doctorul Westland înainte de a pleca spre Anglia, îi spuse Tess.

- Nu pleci nicăieri, am dat drumul taxiului, se auzi vocea lui Philip.

Marthe îl luă pe Benito cu ea, iar Tess şi Philip rămaseră singuri.

- Intenţionam să-i trimit o telegramă lui Benito, să-mi iau rămas-bun de la el. Rămâne aici?

- Câteva zile, apoi voi găsi o soluţie pentru el.

Philip era palid şi părea foarte obosit, dar părea la fel de sigur de sine ca întotdeauna.

- Philip, îmi pare rău de moartea fratelui tău.

- {tiu, Tess. A dispărut şi Ramon. Cred că atunci, la petrecere, şi-au imaginat că Boyd are cheia la el, şi l-au împins în parapet. Ramon n-a ştiut că Benito este fiul lui Boyd şi deci moştenitorul lui. De asta i-am ascuns identitatea. Ramon ştia ce voi face, aşa că a dispărut. în acea cutie de valori era un pachet cu bijuterii în valoare de o jumătate de milion. Au fost furate de oamenii lui Ramon, iar fratele meu a fost de acord să i le păstreze o vreme.

Boyd urma să fie plătit în două rate; prima când depozita pachetul şi a doua când îl preda după câteva luni, după care încetaseră rumorile.

- Te referi la jaful vasului de croazieră? îl întrebă Tess.

Philip o privi uimit.

- Boyd a dus la îndeplinire prima etapă înainte ca eu să aflu ce punea la cale şi a dus pachetul într-o cutie de valori la bancă. Apoi s-a răspândit vestea despre jaf. Tangerul s-a umplut de anchetatori, de agenţi de asigurări şi lui Boyd i s-a făcut teamă. A dispărut câteva luni, iar când s-a întors veştile mai scăzuseră ca intensitate, dar anchetele erau în desfăşurare. Boyd s-a dus la Ramon şi i-a cerut să transfere pachetul pe numele lui, dar Ramon, după

cum îţi imaginezi, a refuzat. Atunci, Boyd mi-a mărturisit ce a făcut. îţi închipui ce-am simţit. I-am cerut să-mi dea cheia, lucru pe care l-a făcut. Dacă am fi fost în Anglia, lucrurile ar fi fost rezolvate mai simplu. A trebuit să aştept întoarcerea lui Boyd, pentru ca lucrurile să nu se afle, ca să-mi afecteze cariera. Ramon, ştiind că am cheia, a pus să mi se percheziţioneze casa, apoi a încercat să ia legătura cu mine în diferite moduri. Doar ieri i-am predat-o avocatului meu.

- Iar Ramon şi-a imaginat că o vei face. Ce se va întâmpla acum?

- Dacă Boyd nu mai este, nu prea multe. Compania de asigurări va fi fericită să-şi recupereze pierderea, nu poate da în judecată pe nimeni.

- Acum nu mă mai miră că erai atât de aspru cu Ramon, de revoltat împotriva lui.

- Este cel mai ticălos om posibil; îi pune pe alţii să facă totul, să-şi asume riscurile...

- îmi pare rău că pentru câteva zile m-am simţit atrasă de el.

- Aş fi putut să-l distrug că te-a implicat în povestea asta urâtă, dar trebuia să fac totul fără vâlvă, ca pachetul să ajungă în mâinile avocatului.

Nu voiam să-mi fie afectată profesia.

- Ce-ar fi făcut Boyd, dacă i-ai fi dat cheia?

- Sunt sigur că şi-ar fi luat partea şi ar fi dispărut.

- Ce ştie acum Benito despre tatăl lui?

- Nimic rău. I-am spus că a murit în acel accident, a oftat prelung şi mi-a spus; tatei îi plăcea mult viteza. Sau poate că a şi băut ... Asta a fost tot.

- Este copil încă, sunt sigură că pe tine te va iubi mai mult.

Brusc, Philip o întrebă:

- Te-ai hotărât să pleci de aici?

- Da, acum mă simt bine, nu vreau să mai stau în calea Clarei.

- Oamenii pe care i-ai cunoscut aici ţi-au plăcut?

- Ramon şi fratele tău, nu.

- Dar Sheila Vernet? Aş vrea să-ţi explic ceva despre ea.

- Nu trebuie s-o faci, sunt lucruri care....

- Insist să mă asculţi, Tess. Când te-am sărutat, am făcut-o pentru că nu m-am putut abţine. Faţă de ea n-am avut niciodată acest impuls. M-aş fi căsătorit cu ea, este adevărat, dar asta era înainte de a te cunoşate. Eram logodiţi oficial, dar a existat o înţelegere între noi. Când ai apărut tu, am înţeles

diferenţa dintre a iubi şi a respecta o femeie. Acum când toate s-au rezolvat, te întreb: Tess, te măriţi cu mine?

- Philip, ţi-ai pierdut minţile?

El o prinse în braţe.

- Tess, te doresc atât de mult, încât...

Philip o prinse în braţe si o sărută cu pasiune.

- Tess, m-am îndrăgostit de tine cum n-am crezut că mă voi îndrăgosti vreodată. Aseară am invitat-o aici pe Sheila, pentru că am vrut să rezolv situatia cu ea, mai întâi. N-a avut de obiectat, pentru că si ea îl place mai mult pe Marcel si el îi poate oferi mai mult, chiar să profeseze la Paris. A făcut unele comentarii la adresa lui Boyd....

- Philip, dragul meu, fiul lui va sta cu noi, ne aparţine de-acum, spuse Tess cu lacrimi în ochi.

- Iubito, acum ştiu de ce am aşteptat atât de mult să mă îndrăgostesc... slăvită fie mama ta vitregă că te-a adus la Tanger!

Sfârşit